

Bana Bir Hikaye Anlat

GENÇLİĞE HİTABE

Ey Türk gençliği!

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyeti'ni, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir. Mevdudiyettinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin en kıymetli hazinedir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyen dâhilî ve haricî bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklâl ve Cumhuriyet'i müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok namüsaîf bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri, şahsî menfaatlerini, müstevlîlerin siyasi emelleriyle tevhid edebilirler. Millet, fakr-ü zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi vazifen, Türk istiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır!

Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!

Gazi Mustafa Kemâl ATATÜRK

20 Ekim 1927

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ -----	5
ÖLMEK NE KOLAY -----	6
VEFA-----	9
DENİZ-----	12
KÖYDEKİ TEKNOLOJİ-----	16
TAVUKÇU RECAİ-----	18
DEPREM-----	20
HAYAT MELODİSİ-----	24
CESUR DAN-----	25
KORSANIN ESARETİ-----	30
BAŞKASI-----	33
EMRE’NİN HİKÂYESİ-----	36
YARDIMSEVERLİK-----	40
BİR UÇAKTASINIZ-----	42
YILDIZ KAYMASI-----	45
COSMOS-ÜL VAHŞET-----	47
BAY FISILTI-----	50
NAZIM VE DEĞİŞİMİ-----	58
HASRET-----	60
GERİ DÖNEN İYİLİK-----	62
UZAK TEMAS-----	66
JÜPİTER VE MARS-----	70
SEVİM’İN HİKÂYESİ-----	73
YENİ DÜNYAYA ADIMLAR-----	76
BİR MUCİZE-----	78
AVUKAT PINAR-----	82
VEFA-----	87

ŞANSLI-----	91
YANLIŞ DOSTLUK-----	93
UMUT-----	97
BİR GÜNLÜK HEYECAN-----	102
MUTLU YARINLAR-----	105
BİR HİLAL UĞRUNA-----	108
SON GÜN-----	112
ZAFERİN BEDELİ-----	115

ÖN SÖZ

Başkalarının başından geçenleri öğrenme ve onları anlatma isteği tarih boyunca bütün kültürlerde hep canlı kalmıştır. Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana başkalarının hayatlarında seyahat ederiz. Zaman ve mekân olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok anlatının olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bir insanın ömrü boyunca başından geçenler ya da duydukları doğal olarak sınırlıdır. Oysaki kendi dışında sınırsız bir âlem akmaktadır; burada yaşananlar, hayalleri dolduracak kadar çeşitli ve bitimsiz olduğu için asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri hep bu âlemden beslenmiş fakat bugün için uzak bir mazi olarak kalmışlardır. Roman ve hikâyelerin kurmaca dünyası, yalnızca var olanla yetinmemiş; neredeyse insanın dokunduğu her şeyi konu alarak zaman ve mekân engellerini aşır modern insanın merakının baskılarını azaltmıştır.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri hikâyelerini bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığımızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

ÖLMEK NE KOLAY

1995'in karlı bir kış günü Balıkesir'in batı kıyısındaki acemi askerler usta birliği kurası çekmek için kışlanın sıcak ve geniş odasında toplanmışlardı. Herkes bağıyor, çağırıyor kurasının nereye çıkacağını tahmin etmeye çalışıyordu. Bu durumu Binbaşı Rıza odaya girerek bozdu. Herkes ayağa kalkıp selamını çaktı, rahat söyleminden sonra tekrar oturdu. Binbaşı Rıza kısa bir konuşma yaptı; bu görevin vatan görevi olduğunu, doğu, batı neresi çıkarsa çıksın üzülmemeleri gerektiğini ve görevlerini en iyi şekilde yapmalarını emretti.

Kura çekimleri başladı, herkes teker teker çekiyordu ve üsleri onları tebrik ediyordu. Batman, Siirt, Manisa, İzmir, Isparta, Mardin hepsi çıktı. Geriye kalan altı kişinin neredeyse hepsinin korkuları yüzlerinden okunuyordu. Çünkü herkes biliyordu ki kalan son 6 kâğıdın en az 4'ü doğu illeriydi. Lakin biri kendinden emin duruşuyla dikkat çekiyordu; bu Cem'di. Kura devam ederken sıra Cem'e geldi. Binbaşının yanındaki kutudan bir kâğıt çekti ve yüksek sesle okudu "ŞIRNAK ÇAKIRSÖĞÜT"... Sözünü bitirdiği gibi odadaki herkes acıyarak bakıyordu Cem'e. Hatta binbaşı bile. Çünkü Çakırsöğüt o dönemde baskınlarla ünlenmişti. Kendisi tebrik edildikten sonra yerine oturdu. Herkes yanına gelmiş ondan helallik alıyordu. Kura çekimi bittikten sonra bütün askerlere 7 günlük izin verildi. Bu süreçte de Cem memleketine döndü, Rize'ye. Ailesiyle hasretini giderdi, konuştu fakat kimse o soruyu sormadı. Dedesinin annesinden çay istemesi üzerine annesi mutfağa gitti. Bu esnada dedesi, babası ve Cem konuşma fırsatı buldu. Cem hemen "Çakırsöğüt" dedi. Babası belli etmese de ağlamaklı oldu. Dedesi bir şey demiyordu henüz. Annesi içeri girince "Anne Şırnak Çakırsöğüt çıktı." dedi. Kadın bir anda oğluna sarıldı ağlamaya başladı. Cem "Tugayda kalacağım anne komutanların getir-götür işleri

yani bir nevi masa başı işi olacak.” diye yalan söylese de kadın Şırnak’ta kalmış gibi ağlamaya devam ediyordu. Bir müddet sonra artık sustu ve yemeğe geçtiler. 6 gün böyle geçti. 7. gün teslim olmak için birliğine gidecekti Cem. Bu yüzden ailesiyle birlikte otogara gitti. Üniversite arkadaşları onu havaya atıp tutuyordu. Sonunda otobüse bindi ve Diyarbakır’a olan yol başladı. Birkaç kez mola verildikten sonra Diyarbakır’a geldiler devresiyle. Daha sonrada buradan KTM’ye gittiler. KTM’ye girince bir bağırış, çığırış sürekli bir uğultu duyuldu. Ortada bir uzman, erleri toplamış, onları bilgilendiriyordu. Devresi ona” Son kez serbestiz gel de kahvaltı yapalım!” deyince bu teklifi geri çevirmedi. Gezerken Diyarbakır’a hayran kaldı, kalesine, yemeklerine. Sonra buradaki terörün sebebinin bu insanlar olmadığını anladı. KTM’ye geri döndüler. Saatler geçti. Dayanamayıp birine ne zaman dağıtılacaklarını sorunca “ Yarın olursa şanslısın.” cevabını aldı. Ara ara konvoy geliyor, bazılarını alıp gidiyordu. Askeri konvoy şeklinde dağıtımın sebebi pusu riskini azaltmaktı.

İki gün sonra Cem’in de içinde bulunduğu grup için geldi konvoy ve yola çıktılar. Bazı kontrol noktalarında durduktan sonra Cizre KTM’ye vardılar ve buradan direk gidecekleri birliklere dağıtıldılar. Taburdakilerin ilk birkaç günü güzel geçse de 5. gün alınan bir haberle herkesin morali düşmüştü. Hainler Şırnak’taki devlet dairelerini basıp sivil, asker ve polisleri şehit etmişti. 11 şehit vardı. Ama bunun intikamı alınacaktı. Tabur komutanı içtima emri verince 3 dakika içinde tüm herkes dışarda hazır konumdaydı. Gördükleri karşısında hepsi şoka girdi. Çünkü içtima alanında 250-300 tane jandarma komando onlara bakıyorlardı. Demek ki bu gece güzel olacaktı. İçtima bitince operasyon için hazırlandılar. 45 dakika sonra helikopterlerin kalın sesi derinden duyulmaya başladı. İlk olarak Cem’in takımını ve 3 takımı daha aldı helikopterler. Cem’in takımı 14 kişiydi. Komutanları olan Cem, Cem’in uzmanı, çavuş, 2 tane avcı eri, 2 tane makineli tüfek nişancısı ve onların yardımcı keskin nişancıları. 350 kişi tek sıra halinde ilerliyordu. Her bir

askerin arası 6-7 metre, her takımın arası 10 metreydi. 2.5 saatlik bir yürüyüşün ardından bölgeye ulaşıldı.

Hakkâri'den kaçan hainler için mevzi aldılar ve beklemeye başladılar. 1.2.3.4... saatler geçiyordu. En sonunda yüzbaşının telsizine bir anons geçildi “ Telsiz iletişimi kapatılsın.” Bu demek oluyordu ki yaklaştılar ve telsiz frekansları onlarınkiyle karışabilir. Bu yüzden konuşmayın. Birden jandarma komandolar karşı dağa mermi yağdırmaya başladılar. Onlar başlayınca herkes başladı ve ortalık kıyamet yerine döndü. Telsiz iletişimi açıldı. Komutan bağıırıyordu; “ Haydi aslanlarım! Dikkatli. Görerek, bakarak aslanlarım.” Bir zaman sonra karşı dağda canlı hiçbir şeyin kalmadığı anlaşılınca ateşi kesip dikkatli bir şekilde ilerlediler. Yaklaştıkça çığlık sesi git gide yükseliyordu. Kaynağına bakılınca bunun yerde yüzüstü yatan ve gözleri seken şarapnelden kör olmuş bir hainden geldiği anlaşıldı. Elinde hala silahı vardı. En öndeki tim Cem'in timi olduğundan Cem; mevzi almadan ona teslim olmasını ve silahını bırakmasını söyledi. Çünkü hala körlemesine edecek olduğu bir ateş herkesi yaralayabilirdi. Nitekim öyle de oldu. Hainin sesin geldiği yere doğru etmiş olduğu ateş Cem'i başından vurmıştu. Diğer 300 kişi hainin cesedini kurşunla paramparça etse de ne fayda. Cem son nefesini vermişti.

Onuralp GÖTÜRÜCÜ

VEFA

Sıcak bir yaz gününde Antalya'nın bir hastanesinin 3 katındaki doğumhanenin 5 No.lu odasında doğan Ayaz, hayata gözlerini açtığı anda yetim kalmıştı. Annesi de hastanede ameliyat masasından kalkamamıştı. Doğumu sezaryen olduğu için biraz riskliydi. Bu yüzden Ayaz'ın annesi de vefat etmişti. Yaşamını kimsesiz çocuklar yurdunda geçirmek zorunda kaldı. 5 yaşına kadar burada yaşamını devam ettiren Ayaz daha anne babasının öldüğünü bilmiyordu. Burada Bulut adında bir arkadaşı vardı. Zamanının çoğunu Bulut ile geçiriyordu. Okula başlayan Ayaz, Bulut ile aynı sınıfa düşmüştü. Derslerinde çok başarılı olan Ayaz, ileride çok büyük işler başarmayı hedefliyordu.

Bir gün yurda bir aile lüks bir araba ile geldi. Giyinişlerinden de belli olduğu gibi çok zengin bir aileydiler. Bu ailenin tek bir sıkıntısı vardı ve bu nedenden dolayı buraya gelmişlerdi. Yurt müdiresi Aysel Hanım'la konuştuğundan sonra Aysel Hanım Ayaz'ı yanına çağırdı. Ayaz biraz korkup yurt merdivenlerini inerek müdirenin yanına geldi. İnerken bu aralar yaptıklarını düşündü ama kötü bir davranış sergilememişti. Aysel Hanım'ın başka bir nedenden dolayı onu çağırdığını anladı ve biraz merakla kapıyı çaldı, içeri girdi.

- Buyurun Aysel Hanım beni çağırmışsınız, dedi.

- Buyur otur oğlum. Bak bu beyefendi ve hanımefendi senle konuşmak istiyor, dedi. El işareti ile Berk Bey'i ve Zehra Hanım'ı gösterdi, sözü onlara bıraktı.

Zehra Hanım:

-Ayaz oğlum nasılsın, iyi misin?

-İyiyim. Bir şey sorabilir miyim?

-Sor oğlum.

-Haddimi aşmışsam affola ama siz kimsiniz?

-(Zehra Hanım biraz ağlamak olarak) Oğlum ben senin yengenim, dedi.

Bu konuşmadan sonra ağlamaya başlayan Zehra Hanım'ın eşi Berk Bey, Ayaz'a bir şeyler anlatmaya başladı. "Oğlum biz Amerika'da yaşıyoruz. Annen ve babanın öldüğü haberini aldığımızda üzüldük. Ama ölmenden önce aramız biraz bozuk olduğu için acımızı içimizde yaşadık. Aradan yıllar geçtikten sonra haksız olduğumuzu anladık ve buraya geldik. Buraya geldiğimiz zaman senin var olduğuna yani annenin ölmeden önce senin gibi bir tatlı çocuğu hayata kazandırdığını bilmiyorduk. Haberini aldığımız gibi senin peşine düştük ve senin burada olduğunu öğrendik. Buraya gelip seni almaya geldik." dedi.

Bu konuşma sırasında çok şaşkın sözlerle amcasına ve yengesine bakan Ayaz'ın sevinmesi mi lazım yoksa 7 yıldır haber almadığı için üzülmesi mi lazım kendisi de anlayamadı. Biraz düşündükten sonra amcasıyla gitmeye karar verdi ve eşyalarını toplamak için yukarıya çıktı ve yedi yıllık arkadaşı, kardeşi gibi bildiği Bulut'u gördü. Ağlayarak sarıldılar. Bulut, Ayaz'a eşyalarını toplamak için yardım etti. Eşyalarını topladıktan sonra aşağıda bekleyen amcasını ve yengesinin yanına gitti, arabaya bindi, hep filmlerde olduğu gibi arabanın arka tarafından Bulut'a el salladı. Uzun bir yolculuğa çıktıktan sonra Amerika'ya vardılar.

Burada okula gitmek zorunda kalan Ayaz'ın dil kursuna gitmesi lazımdı. Zeki olan Ayaz, normal bir insanın öğrenmesi gereken süreden daha kısa bir surede İngilizce dilini öğrendi ve okula başladı. Kısa sürede buradaki hayata alışan Ayaz, okulunda başarılı bir şekilde devam ettirdi. Her zaman aklında olan Bulut'u unutamayan Ayaz, sürekli telefon üzerinden konuşuyorlardı. Zaman geçti Ayaz okulunu bitirdi, mühendis oldu. Çocukları olmayan yenge ve amcasının yaşı da oldukça ilerledi. Amcası hayata gözlerini yummadan önce yeğenine bütün mirasını bıraktı ve öldükten sonra mezarını ölmüş olan kardeşinin yanına yapmasını istedi. Aradan 6 ay geçtikten sonra Zehra, 2 yıl sonrada Berk vefat etti. Ayaz amcasının son arzusunu gerçekleştirmek için Türkiye'ye döndü. Amcasını gömdükten sonra 20 yıldır görmediği arkadaşı Bulut

ile görüşmek için aradı ve bir mekânda buluştular. Ayaz ve Bulut dertleştiler. Bulut okulu bitirmiş mühendis olmuştu. Ayaz bunu öğrenince çok mutlu olmuştu ve aklına bir fikir geldi. Bulut ile güzel bir iş için konuşmaya başladılar. Ayaz'ın fikri Bulut ile amcasının mirasını ortaklaşa kullanarak ev yapıp satacaklardı. Bu fikir Bulut'un aklına da yattı ve kabul etti.

Zaman kaybetmeden işe koyuldular. Muhteşem güzellikte evler, malikâneler, gökdelenler yaptılar ve hepsini satıp çok para kazandılar. Bu gibi şeyleri çok uzun zaman devam ettirdiler. Dünyanın en büyük inşaat sektörünü oluşturdular. Ayaz ve Bulut 50'li yaşlara geldiklerinde kendilerinin de büyüdüğü Antalya'daki kimsesiz çocuklar yurdundaki çocukların bütün masraflarını karşıladılar. Artakalan paralarını da hepsini evsiz insanlara verdiler. İki de yaşı ilerlemelerine rağmen bu yorucu ve zorlu hayatta bir eş bulamadan öldüler. Kazançlarının hepsini insanlara verdikleri için bu iki koca yürekli insanlar hiçbir zaman akıllardan silinmediler.

Mehmet EROL

DENİZ

Genç adam hastane kapısında göründü. Yüzünde bıkkın bir ifade vardı. Aynı döngü hiç yakasını bırakmıyordu. Aile baskısı yüzünden seçtiği bu meslekte stajyerlik yıllarıydı. Her zaman başarılı bir öğrenci olmuştu. Kalp cerrahlığı onun olmayı istediği mesleklerde son sırada bile değilken kazanmıştı. Üniversitede bu mesleğe biraz bağlanmaya başlamıştı ama stajyerlik zamanına geçince içinde ne en ufak bir bağlılık, ne en ufak bir heves kalmıştı.

Montunun önünü ilikledi ve kafasını dağıtmak için yürümeye başladı. En sevdiği pastanenin önünden geçerken içeriden gelen taze kurabiye kokusu onu çekti. Bir paket damla sakızlı kurabiye alıp cebine koydu ve yoluna devam etti. Küçük bir park gördü gitti ve bir banka oturdu. Gökyüzüne baktı. Yavaş yavaş turunculaşıyordu gökyüzü. Parka giren iki çocuk çekti dikkatini. Biri daha küçüktü, ayrıca çok zayıftı; diğeri ise ona nazaran daha büyük ve biraz daha sağlıklı görünüyordu. Parkta oynayan çocukları izlemeye başladı. Çocuklar oynadıkça o onları izliyor, arada yüzünde tebessümler oluşuyordu. Tam gitmeyi düşünüyordu ki çocuklardan birinin yere yığılması ile hızla parkın içine koştu. Küçük olan çocuk yerde yatarken büyük olan şoka girmiş bir tepki vermiyordu. Küçük çocuğu kucağına aldı ve büyüğe seslenip şoktan çıkmasını sağladı. Stajyer hızla yoldan bir taksi çevirdi, çocuklarla birlikte hastanenin yolunu tuttu. Yolda hastaneyi arayıp durumu bildirdi. Hastaneye vardıklarında başarılı olduğunu düşündüğü doktor onları karşıladı ve çocuğu bir odaya götürdüler.

Koridorda büyük çocukla birlikte bekleyen stajyer neden burada beklediğini bilmiyordu. Gözü yanında ağlayan çocuğa kaydı. Dizinin üstüne çöktü ve onunla aynı boya geldi. Çocuğu sakinleştirmek için soru sormaya karar verdi;

“Adın ne senin?” diye sordu şefkatli ve sakin olduğunu düşündüğü ses tonuyla.

“Deniz” dedi boğuk bir sesle çocuk. Stajyerin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

“Öyle mi? Benim adım da Deniz. Kaç yaşındasın?” dedi stajyer.

“Yedi” dedi çocuk.

“Aç mısın?” diye sordu stajyer.

Çocuk başını olumlu anlamda salladı. Stajyer çocuğu kucağına alıp doktorların dinlenme odasına götürdü. Cebinden çıkardığı damla sakızlı kurabiye paketini çocuğa verdi. Çocuk yemeğini yerken biraz daha konuştular. Stajyer çocukların aslında kardeş olduklarını, ailelerinin olmadığını, bir yetimhanede kaldıklarını öğrendi. Çocuk, yemeyi bitirince birlikte kardeşinin yanına gittiler. Stajyer, kapıyı açtığı gibi küçük Deniz kardeşinin yanına gitti ve uyuyor olsa bile ona sarıldı. Stajyer çıkmak üzere olan doktoru durdurdu.

“Neyi var?” diye sordu.

“Uzun QT sendromuvar. Ameliyat olması gerekiyor ama bunun için çok güçsüz hastane gözetimi altında kalması lazım, tabii velisinin gelip onlarla ilgilenmesi parasını da ödemesi lazım” dedi doktor.

Stajyer anladığını belirtmek amacıyla başını salladı. Odadaki koltuğa oturdu, düşünmeye başladı. Hâli vakti oldukça yerinde olan bir ailesi vardı. Onların sorumluluğunu üstlenebilirdi. Düşüncelere dalmışken yatakta birbirine sarılarak uyuyan kardeşleri gördü. Üstlerini örttü ve onları bulduğu parka gitti. O civarlarda olan tek yetimhaneye gitmeye karar verdi. Güvenliğe kimliğini bıraktı ve yetimhanede gezinmeye başladı. Müdire tabelasını buldu kapıyı tıklattı ve içeri girdi. Müdire ile konuşmaya başladı ona çocukların durumunu ve masrafları ödemek istediğini anlattı. Müdire bu isteğe karşı çıkmadı zaten yetimhanenin ameliyat karşılayacak gücü yoktu. Görüşmenin ardından stajyer hastanenin yolunu tuttu. Çocukların kapısının önüne geldi ve içeri girdi onları şimdiden benimsediğini hissetmişti.

Aradan üç hafta geçmişti. Bu süre zarfı içinde Mert üç kez bayılmış bir kez de nöbet geçirmişti. Stajyer Deniz, çocukları kardeşi gibi benimsemişti. Çocuklar da onu abileri gibi. Stajyer, deneyimli doktorun kapısını çaldı. İçeri girdi.

“Evet, Deniz ne vardı?” dedi doktor.

“Mert’in ne zaman ameliyat olacağını sormak için geldim” dedi stajyer.

“Mert ilaçlar sayesinde iyice sağlığına kavuştu böyle giderse haftaya yapabiliriz” dedi doktor

Stajyer sevinçle teşekkür etti ve çocukların odasına doğru gitmeye başladı. Başta ailesi olmak üzere herkes ondaki değişikliği fark etmişti. Artık işe yüzü asık bir şekilde gelmiyordu. Çıkarken de eskisi kadar bezmiş bir suratla çıkmıyordu. Kapının önüne geldi ve içeri girdi kardeşler odadaki televizyon için kavga ediyorlardı. Stajyer kumandayı ellerinden aldı ve,

“Size iyi bir haberim var Mert bir hafta sonra ameliyat olacak” dedi.

“Yani sonunda evimize geri dönebilecek miyiz?” dedi Mert sevinçle.

“Tabii daha iyi olursan dönebileceksiniz” dedi stajyer.

Mert bu habere sevinirken Deniz, gözlerini bir noktaya sabitleyip kardeşine bir şey olmaması için dua ediyordu.

Bir hafta çok çabuk geçmişti. Stajyer Mert’i ameliyat için hazırlıyordu. Deniz ise kardeşine bir şey olacağından korkuyordu. Mert ameliyata alınırken de bu his hala peşini bırakmamıştı. Stajyer küçük Deniz’i bekleme yerlerinde bırakıp kendisi ameliyatın izlenebildiği bölmeye geçti. Ara sıra dışarı çıkıp Deniz’i kontrol edip tekrar içeri giriyordu. Deniz’i kontrol ettikten sonra tam yerine dönecekti ki bir doktor yolunu kesip ondan dosya istedi. Stajyer olabildiğince hızlı bir şekilde dosyayı alıp getirdi. Bölmeye döndüğünde ameliyathanenin boş olduğunu gördü. İçini bir panik duygusu sardı. Dışarı çıkıp bekleme yerlerine baktı. Deniz de orada yoktu. Acele ile ameliyata giren doktora ulaşmaya çalıştı. Ameliyathanenin dışına baktığında üstünde kanlı bir önlük ve yüzünde ifadesiz suratlı doktor ile karşılaştı. Cevabını almıştı.

Sakin kalmaya çalışarak Deniz’i aramaya başladı. Nasıl dayanacaktı kardeşinin yokluğuna? Nasıl kapatacaktı içindeki boşluğu? Hastanenin altını üstüne getirdi. Gördüğü herkese sordu. Kimse görmemişti. Stajyer hastaneden çıkıp Deniz’i aramaya başladı. Onları bulduğu parka, yetimhaneye hatta en sevdiği pastaneye bile bakmıştı ama Denizden hiç iz bulamamıştı tıpkı önündeki yıllar boyunca bulamayacağı gibi...

Dile kolay yirmi yıl... Stajyer Denizin gidip yerine cerrah Denizin geldiği 20 yıl geçmişti aradan. Mesleğini sevdiği ama yıllarca içinde bir yumru olarak kalan 20 yıl... Bu süreçte Deniz’i bulmamıştı. Aslında umudunu kaybedip bir süre sonra aramayı bıraktı da diyebiliriz. Yine bir ameliyattan çıkmıştı Cerrah Deniz. Etrafında pervane olup onu tebrik eden stajyerlere alışmıştı artık. Aralarından biri dikkatini çekmişti, siması çok tanidik geliyordu cerraha. Yanına yaklaştı, “Adın ne senin” dedi merakla
“Deniz, efendim sizinle tekrar tanışmak benim için büyük bir onur”

Gizem ERKMENOğLU

KÖYDEKİ TEKNOLOJİ

Hava sıcaktı. Mustafa ve babası öküzleriyle topraklarını sürüyorlardı. Mustafa babasına dönüp:

- Şu yeni çıkan goca motorlardan bizde alalım artık. Tarla işlerinde rahat ederiz, dedi.

Babası Mustafa'ya dönüp:

-Alalım almasına da çok pahalı be oğlum belki daha sonra ucuzlayınca alırız, dedi.

Ertesi gün Mustafa ve babası köy meydanına doğru giderlerken yeni bir traktörün etrafında bir kalabalık toplanmış. Köyün zenginlerinden Erdal dayı almış traktörü. Mustafa'nın babası Erdal dayının yanına gidip hayırlı olsun dedikten sonra oradan ayrıldılar.

Birkaç gün sonra Mustafa ve babası tarlaya giderken Erdal dayı traktör ile tarlayı sürüyormuş. Mustafa tarlanın çok hızlı ve kolayca sürüldüğünü görünce babasına dönüp:

-Baba baksana, hemen hızlıca sürüyor tarlayı bizde alalım artık, dedi.
Babası:

- Dedim ya oğlum biraz bekleyelim ucuzlayınca alırız, dedi.

Aradan bir yıl kadar geçti. Köydeki birkaç kişi haricinde herkes traktör almıştı. Mustafalar da bu birkaç kişinin içindeydi. Daha traktör alamamışlardı. Mustafa günün çoğunluğunu tarlada geçirirken arkadaşları traktör sayesinde işleri hemen bitirip evlerine dönüyorlardı. Mustafa bundan rahatsızdı. Babasına sürekli traktör alalım diye söylenip duruyordu. Babası ise vakti geldiğinde alacaklarını söylüyordu oğluna. Ekin vakti geçmişti, çiftçiler bir yılın emeğini almıştı. Mustafa'nın babası da bir gün oğluna sürpriz yapıp traktör almıştı.

Aradan birkaç yıl geçti. Mustafa liseye gidiyordu. Artık traktör o kadar moda bir şey değildi çünkü herkes de vardı hatta bazı kişilerde ikişer tane ama şimdi moda olan başka bir şey vardı. Akıllı telefonlar modaydı şimdi. Her gencin eline vardı. Mustafa da liseye şehre gidip

geliyordu. O da babasından sürekli akıllı telefon istiyordu ama buda traktör vakası gibiydi. Ekin zamanına daha çok olduğu için akıllı telefon almaya durumları yoktu. Mustafa ise her arkadaşında olduğu için onların arasında ezilmemek için hemen almasını istiyordu babasının ama babası sürekli ekin vaktinde alabileceklerini söylüyordu

Mustafa telefonsuz bir şekilde geçirdi o yılı. Ekin vaktinden sonra Mustafa ve babası birlikte gidip son model olmasa da bir akıllı telefon aldılar. Mustafa'nın zaten bilgisayarı vardı, telefonu da aldıktan sonra çok fazla telefon ve bilgisayarla vakit geçirmeye başladı. Babası Mustafa'ya çok kızsada da o, babasını dinlemiyordu. Mustafa'nın ders notları düşmeye başlayınca babası telefon ve bilgisayarı yasakladı, sadece hafta sonları birer saat kullanabilecekti. Mustafa bu duruma çok üzölmüştü, dönem sonuna kadar sıkı bir şekilde çalıştı ve dönemi takdir alarak bitirdi.

Dönemi başarılı bir şekilde bitirince babası telefon ve bilgisayar yasaklarını kaldırdı. Mustafa bir gün bilgisayarda oyun oynarken babası yanına gelip bilgisayar kullanmasını öğretmesini istedi, Mustafa, detaylı bir şekilde anlattı o günden sonra babası da Mustafa gibi bilgisayarda çok fazla vakit geçirmeye başladı. Önce internette araba ilanları bakmaya başladı sonra kendine sosyal medya hesapları açtırıp orada vakit geçirmeye başladı. Bir gün Mustafa'nın babası eve yeni bir akıllı telefonla gelmişti, kendi için almıştı telefonu. Kahvehanede herkes telefonla oynuyordu, Mustafa'nın babası da kendi için almıştı bir tane. Hakikaten de doğruydu, önceden ne telefonda ne de bilgisayardan anlayan köydeki dayılar şimdi telefonlarla oynuyorlardı, kahvehanede otururken kafalarını kaldırıp sohbet bile etmiyorlardı.

Maalesef bu böyle önceden her fırsatta çocuklarına kızan dedeler, babalar şimdi çocukları gibi kendileri de teknoloji bağımlısı oldular. Belki de gelecekte gençlerden daha fazla bilgisayarla ve telefonla haşır neşir olacaklar hatta tarlaya çalışmaya gitmek istemeyecekler, kim bilir.

Necdet Emir TARIM

TAVUKÇU RECAİ

Sıcak bir Haziran gününde köyün ileri gelenlerinden Recai dayı, meraya bakan bahçesinde yavaşça çayını yudumlarırken yan köyün horozu ötmeye başlar. Horozun ahenkli ve yumuşak sesiyle birlikte hayale dalan Recai dayı bahçesindeki çomarın havlamasıyla hayalinden uyanır. Akşam yemeğinden sonra eline telefonu alan Recai dayının aklına bir fikir gelir.

Recai Dayı Facebook'a girer ve tavukçuluk gruplarına üye olur. Gruplarda gezinen Recai dayı, Remzi ÇEKİÇOĞLU diye birinin ilanına gözü takılır ve ilandaki tavukları beğenir. Adamı hiç araştırmadan adama tavuklarını alacağını söyler. Eşi Muzaffer teyze ona ne yaptığını sorunca, tavuk aldığını söyler. Eşi Muzaffer teyze temkinli olmasını, öyle kolayca kimseye güvenilmeyeceğini söyler. Recai dayı eşini fazla takmaz. Recai dayı eşine yarın hayvanların getirileceğini ve hayvanların kaliteli olduğunu söyler. Muzaffer teyze "Ben anlamam, sen ne yaparsan yap sonra bana sitem etme der." Ertesi gün tavuklar getirilir ama daha kümes yoktur. O günün akşamına Recai dayı bir usta çağırır ve üç saatte bir kümes yapılır. Aradan iki ay geçer. Tavukların verimi azdır. Oysaki Recai Dayı tavukları verimi yüksek diye almıştır. Recai dayı belki havalardandır deyip Remzi'yi aramaz. Aradan bir sene geçtiği halde verim azdır. Recai dayı dolandırıldığını o zaman anlar. Adamı araştırır ve gerçekten de adamın dolandırıcı olduğunu öğrenir. Ancak iş işten geçmiştir. Köyün gençlerinden İsmet i çağırır. İsmet geldiğinde "Oğlum bu tavukların verimi az ayrıca aldığım adam da dolandırıcı çıktı." der. İsmet "Dayı bana sorsaydın ben sana tavukların kırma olduğunu söyledim." Ardından Recai dayı " Bilseydim sana sorardım ama zaten aklıma da hiç gelmedin ki." der. İsmet, Recai dayıya merasındaki otsuz yeri kümese çevirmesini söyler. Sonra da tanıdığının olduğunu ve ona ucuz yoldan güzel bir kümes yaptıracağını söyler. Ertesi gün usta gelir

ve güzel bir kümes yapar. Recai dayı İsmet'e yardımından dolayı teşekkür eder.

Bir hafta sonra Recai dayının oğlu Ulvi ve arkadaşları İstanbul'dan gelirler. Recai dayıyı üzgün gördüklerinde ona ne olduğunu sorarlar. Recai dayı, oğluna kazıklandığını söyler. Ulvi adamın ismini alır ve biz hallederiz der. Adamı uzunca bir araştırırlar sonra adamın adresine ulaşırlar. Adama haddini bildirdikten sonra paralarını alırlar sonra adama tavukları yarın getireceklerini söylerler fakat adam özür olarak tavukların onlarda kalmasını istediğini söyler. Sonra Recai dayıya müjdeli haberi verirler. Tavukları kestirip satarlar. O parayla da İsmet'in uzun araştırması sonucu bulunan tavukları alırlar.

Recai Dayı artık bir daha asla araştırmadan, bilen birine danışılmadan bir şey satın alınmayacağını öğrenmiştir.

Hasan DURMAZ

DEPREM

Hunter, Marley'in ilk kez bu kadar sert havladığını işitti. Buna en yakın, fare gördüğündeki havlamasıydı. Yatağından kalktı ve Marley'in başını her şeyin normal olduğunu fısıldayarak okşadı. Normalde bu onu sakinleştirirdi ama bu sefer öyle olmadı. Aniden bir sarsıntı hissetti. Ardından Ayla'nın çığlığını duydu. Doğru yanına çıktı. Marley hâlâ havlıyordu. Hunterdep-remin tekrarlayacağını Marley'in havlamasının kesilmemesinden anladı. Ayla'nın elinden tuttu ve onu dışarı sürükledi. Marley de onları takip ediyordu.

Çiftlikten uzaklaşabilecekleri kadar uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Onları yere serecek kadar güçlü bir deprem oldu. Hele şükür ki düz bir araziye çıkmayı başarmışlardı. Çiftlik hayvanlarının bağışmaları içine acı dolduruyordu. Her yer yıkım sesleriyle dolmuştu. Hunter'ın aklına depremin şehirde domino etkisi yaratacağı geldi. Yüreği düşündükçe dayanamaz hale geldi. Her şeyin bittiğini düşündüğü vakit daha sert, daha güçlü bir deprem oldu. Deprem Hunter'ın düşünmesine sebep oldu bu bir işaret olabilirdi. İçindeki bir şey onu direnmeye zorluyordu. Kendine geldi ve Ayla'nın ağlamasına kulak astı. Aynı zamanda Marley de çıldırmıştı. Onları görünce elinde sadece çaresizliğinin kaldığını hissetti. Ayla'nın kızarmış gözlerine bakıyor ve kendini tekrardan toplamaya çalışıyordu. Ayla ona sımsıkı sarılıyordu. Nefesinin daralır gibi oldu. Aklına anne ve babasını trafik kazasında kaybettiğindeki hali geldi. Ne kadar benziyordu. Tek fark onu avutacak birinin olmaması hatta onun küçük kardeşini avutmak zorunda olduğuydu.

Ortalık durulunca içeriye girdi ve mutfaktaki yıkılmış raflardan biraz atıştırılacak bir kaç bisküvi aldı. Bisküviler Ayla'yı sakinleştirmek içindi. Bisküvileri Ayla'ya verdikten sonra zararı anlamak için çiftliği turladı. Zarar sandığı kadar çok değildi. Fay hattına uzakta oldukları için ucuz atlatmışlardı. Uzakta bu kadar şiddetliyse yakından nasıldı acaba?

Artık çok fazla insanın öldüğünden emindi. Odasına koştu, Marley de onu takip ediyordu. Doğruca radyoya uzandı. Yatak şiltelerinin altından fişi görünüyordu. Her gün yatmadan önce radyoyu açıp dinlediği için bulmak o kadar zor olmadı. Bir umutla prize taktı ama çalışmadığını gördü. Elektrik hattı yıkılmış olmalıydı. İçinden niçin pille çalışan bir şey almadığını geçirdi. Sonradan aklına çiftliğin bir jeneratöre sahip olduğu geldi. Acilen bodrum katına indi ve cebine sonradan koyduğu kibriti yakmaya koyuldu. Jeneratör ona eski bir keçenin altından el sallarken ateş parmağını yaktı ve yere attı. Diğer bir kibriti yaktı ve jeneratörün nasıl çalıştığını hatırlamaya çalıştı. Jeneratörü iyice inceledikten sonra kibrit bitmeye başladı. Onu da yere attı ve bir kibrit daha yakmaya yeltenmedi. Jeneratörü iyice incelediği için bunu karanlıkta da yapabilirdi. Sonunda çalıştırdı ve doğruca yukarı çıktı.

Radyoyu açtı, doğru frekans için uğraşıyordu ve başardı. Spiker saygın bir şekilde hasarın boyutundan bahsediyordu ve ölenlerin ilerde saygıyla anılacağını söyleyip insanları az da olsa yüreklendirmeyi amaçlıyordu. Ama bilmediği bir şey vardı. Bu depremlerin devamının geleceğiydi. Hatta bunun bir başlangıç olduğunu da bilmiyordu. Hunter tekrar çaresizleşti. Bu öğrendiği haberi Ayla'ya söyleyemezdi. İnsanların ölümü onu çok üzerdi. Daha çok küçüktü ve bunları hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Kardeşi ve köpeğine yeni bir hayat kurmalıydı. Hayatta kalan hayvanları değerlendirecek kendi besinlerini üreteceklerdi. Mutfakta kalan patateslerin ve soğanların hepsini topladı, şimdilik en kolayları onlardı. Doğruca seraya indi. Ayla'ya seraya gelmesini yalnız durmamasını haykırdı. Korunaklı büyük bir çiftlikte olmalarının onların hayatını kurtaracağını düşündü ve içi umutla doldu. Her şey güzel olacaktı. Kendine söz verdi. Birkaç gün patateslerle, diğer sebze tohumlarıyla ve çiftlik hayvanlarıyla uğraşarak zaman geçirmek iyi geldi.

Yeniden ve yeniden hayalleri oluşmaya başlamıştı. Gün batımını izliyordu ve içinde inanılmaz bir huzur vardı. Marley'in keskin sesi her şeyi böldü. Hunter, Ayla'ya sesleniyordu. Karşılık gelmeyince eve koştu. Deli gibi Ayla'yı arıyordu. Sonunda onu oyuncaklarıyla oynarken buldu. Hemen evden çıkmalıyız diye bağırdı. Artık Ayla da Marley'in havlamasının nedenini biliyordu. Koşarak dışarı atıldılar. Yere oturdular ve yine birbirlerine sınıksız sarılıp depremin olmasını beklediler. Depremlerin kesilip son bulmaması Hunter'ın erken olgunlaşmasına rağmen ona fazla geliyordu. Ayla'nın gözünde korkusuz bir ağabey olarak kalmak istiyordu. Artık savaştıkları morali kendinde bulamıyordu. Ama kardeşi için zorundaydı. Düşünmesi her zamanki gibi yarıda kaldı. Ayla 'Bitti abi! Deprem bitti' diye bağırdı. Her şeye rağmen mutlu görünüyordu. Bu, Hunter'a da güç verdi.

Doğru seraya ve hayvanlara bakmaya gitti. Zavallı hayvanların su kovaları devrilmişti. Kovaları almak için içeri girince stres altındaki inekler saldırmaya ve kaçmaya çalıştılar. Marley yetişti ve inekleri düzene soktu. Saf bir Hollanda çoban köpeği olmasının sadece küçük bir artısıydı. Suları doldurmak için kuyuya ilerleyen Hunter, yavaş yavaş bu duruma alışıyordu. Zaten alışmalıydı da haftalarca deprem tekrarlayacaktı. Deprem sırasında kendinden geçmesine rağmen ardından hemen kendine gelir ve işleri yerine koymaya çabalandı. Suyu çektikten sonra sakinleşmiş ineklerin ahırına koydu.

Dışarıda azıcık dinlendikten sonra gözüne sera ilişti. Kalbinde bir sızı hissetti. Ruhu iyice yorulmuştu. Sera yıkılmıştı. Kurtarabileceği kadar bitkiyi kurtarmaya çalışıyordu. En çok seraya ihtiyaçları vardı. Direklerin altında ezilmiş olan bitkilere acıyla baktı. Direkleri yeniden dikti ve serayı onarmaya başladı. Yırtılan muşambanın yerine koyacak başka bir tane daha olmaması onu düşündürdü ve aklına bolca sahip oldukları koli bantları geldi. Yırtıkları bantla yamamış olsa dahi sera hoş görünüyordu. Yıkılan bitkileri düzeltti ve yeniden hayata tutunmaları için bolca suladı. Her şey eski haline dönmüştü.

Radyodan hâlâ onlar gibi direnen ve yaşayan insanlar olduğunu öğrendi. Radyo kaydı kendini tekrarlıyordu ve bunun dışında herkesin güvenli bölge olan güneye doğru yol almasını söylüyordu. Bu belki birkaç hafta içinde yakınlarında başkalarının olacağı anlamına geliyordu. Sayılı yaşanabilir yerlerden birinde olmaları büyük şanstı. Artık tek sorunları Marley'in favori mamasının bitmiş olmasıydı.

Beyza KURŞUN

HAYAT MELODİSİ

Sabahın köründe kalkmış olmama rağmen yağmurlu havada müzik dinleyecek olmanın verdiği mutlulukla evden çıktım. Düşen yağmur damlalarının melodisine uyacak bir şarkı açıp sözlerini de hafiften mırıldanarak okula doğru yol almaya başladım.

Sanırım bu, dünya üzerinde yapmaktan en çok zevk aldığım şey. Kulaklıklarımı takıp, son sese getirdiğim müziğimi açıp yağmur damlalarıyla birlikte düşmek. Her notanın muazzam bir şekilde birleşip ve bunun yağmurla uyuşacak ritme ulaşması, gerçekten ama gerçekten olağanüstü. Yağmurlu havanın müziği ayrıdır, mevsimlerin de müziği ayrıdır bende. İlkbaharda notaların yumuşacık dokunuşlarını, hafif melodisini, enstrümandan çıkan seslerin çiçeklere dönüşmesini severim. Yazın da içimi kıpır kıpır eden o havanın sıcaklığını bastırarak, ferah hissettirecek melodileri severim. Sonbahar gelince iş biraz değişir müziğimde. Düşen her bir yağmur damlası bir notadır bu mevsimde, yağmur damlalarıyla uyuşur bütün melodiler. Düşen yaprakları anlatır sözler, kışın ise bambaşkadır müzik dinlemek benim için. Notalarım dokunduğu yeri ısıtır bu sefer, seslere eşlik eden enstrümanlar bellidir bu mevsimde; piyano ve gitar. Böyle ısınabilir insan kışın, müziğin açtığı kollarına sarılarak.

Bir de müzik anılardır. Zamanında dinlemek bir kenara, dinlediğiniz şarkı sizi önceden onu dinlediğinizde bulduğunuz yerlere, ruh haline götürür. İçinde mevsimler, anılar, duygular vardır müziğin. Müzik aslında hayatın ta kendisidir. Yaşadıkça güzelleşen, dinledikçe dile dolanan...

Elif Şeyda SERT

CESUR'DAN

10.yüzyılın başlarında savaşlar bitmek bilmiyordu, bu savaşların birinde savaş meydanı her zamanki gibi pis kokuyordu. Koku, insanın genzini yakıyordu, her yer cesetler ile doluydu; sanki dünyada iki renk varmış gibi görünüyordu: dumanın grisi, ateşin ve kanın kırmızısı.

Uzaklardan bir ses yükseldi “Bugün iyi savaştın Dan.” dedi. Adam mavi gözlü, soluk tenli, kahverengi saçlıydı üstündeki zırhı çeliktendi, hanesinin arması olan sarı zemin üzerindeki siyah horoz değerli taşlar ile süslenmiş zırhın ortasında parılıyordu, zırhın etrafında yer yer kan lekeleri görünüyor, adamın kafasını altın bir taç süslüyordu. ”Teşekkür ederim kralım.” dedi. Adam, yirmi üçlerinde güçlü yakışıklı bir adamdı, üstünde zincir bir zırh vardı o kadar çok savaşmışa benziyordu ki üstündeki zincir zırh çamurdan ve kandan zar zor seçilebiliyordu. Kralın yanında bir de çocuk vardı. Çocuk kahverengi saçlı ortalama tiptiydi yaşı on altıyı geçmemişti. “Prens Henry’i gördünüz mü, Sör.” dedi. Dan alaycı bir ses tonuyla “Hayır görmedim, hem sen onun yaveri değil misin senin bilmen gerekmez mi ?” dedi. Çocuk kızardı ve titrek bir sesle “Doğru söylüyorsunuz, Sör ama Prens Henry ve Kraliçenin kardeşi Prens Arthur iddiaya girdiler ve düşman tarafına doğru at sürmeye başladılar, ne kadar çok istesem de beni yanlarına almadılar, şimdiye kadar dönmeleri gerekiyordu. “dedi. Kralın gözü fal taşı gibi açıldı “Ne! Bana neden daha önceden söylemedim ahmak herif. “dedi. Yaver “Affedin kralım, affedin Prens Arthur kimseye söylemememi istedi zaten çabuk döneceğiz diye ekledi. “dedi. Kral “Çabuk atımı hazırla aramaya çıkıyorum, sende geliyorsun Dan.” dedi.

Yaver atı hazırladıktan sonra Dan ve Kral birlikte aramaya çıktılar. Gidilen her metrede savaşın dehşeti az da olsa azalıyordu. Birkaç yüz metre sonra neredeyse hiç ceset kalmamıştı, sadece sıra sıra

öldürülmüş gibi duran cesetler görünüyordu. Dan “Bunları Henry ve Arthur yapmış olmalı.” dedi. Kral başını salladı, böylece cesetleri takip etmeye başladılar. Cesetler bir süre sonra onları yüksek bir tepenin üzerine tepe çıkardı, tepede kalın kalın kayalar bulunuyordu bu kayalıkların arkasına geçip etrafa bakındılar, her yerde duman ve is vardı. Kral “Ah! İşte oradalar işte oradalar. “dedi. Prens Henry ve Prens Arthur birbirleri ile dövüşüyorlardı. Kral onları gördüğü anda atına yöneldi ve yanlarına doğru hızla gitmeye başladı. Dan de aynı şeyi yapacaktı ama gördükleri onu şaşkına 500 kadar atlı yıldırım gibi geliyordu. Dan “Süvariler !” dedi. Kral onu duymamıştı, tekrar bağırdı “Süvariler !” ama bu sefer bağırmanın bir anlamı yoktu, düşmanlar Kralı ve Prens Henry’yi öldürmüştü, Prens Arthur ise düşmanların yanında sırtıyordu ve bir mektuba bir şeyler yazıyordu. Dan bu gördüklerinden sonra başkente gidip şehri kurtarmaya gitmeliydi yoksa hain Kraliçe şehri ele geçirecekti, hemen oradan kaçıp başkente doğru at sürdü.

Kraliçe ise kardeşinin kuzgununu alır almaz şehri ele geçirmişti. Uzun bir yoldan sonra Dan başkente vardı. Şehre girdiğinde büyük bir kalabalığın meydana toplandığını gördü. Kalabalığın yanına yöneldi onu gören insanların bakışları ona çevrilmişti, şehir Dan’i tanımıştı. Hemen yanına 10 kadar adam gelip liderlerinin onu çağırdığını söyledi. Dan onları takip edip bir dükkâna girdi. Dükkânın iç kısımlarına doğru gittiğinde bir odada iki adamın kendi aralarında tartıştığını gördü solundaki kaslı uzun boylu yakışıklı biriydi sağındaki ise sıska çelimsiz kısa boylu biriydi. Dan’i fark ettiğinde yakışıklı olan hemen öne atıldı “Hoş geldiniz, lordum benim adım Jery bu da Oly.” dedi. “Olord değil aptal o sadece bir Sör.“ dedi Oly. Dan gerçekleri duyunca sinirlenmişti “Ne istiyorsunuz? “ dedi. Jery “Kralı !” diye bağırdı. Oly ise “Kraliçe birkaç haftadır ülkeyi tek başına yönetiyor, hiçbir açıklamada yapmıyor. Biz de isyan hazırlığı yapıyoruz, bize kralı göster ki bu kalkışmayı hiçbir zaman yapmayalım. “dedi. Dan “Kral’ı ve Prens Henry’yi düşman ve Prens Arthur öldürdü. “dedi. İkisi de şaşırmamıştı. Hep bir ağızdan

“İsyan!” diye bağırdılar. Meşaleler yakıldı, kılıçlar çekildi kalabalık şehri bir saate kadar düşürdü. Sadece kalenin içindeki muhafızlar ve kraliçe kalmıştı. İki yüz kadar isyancı “Kralı isteriz!” naralarıyla kaleye doğru yürüdü. Muhafızlardan biri Kralın isyancıların içeri girip teslim olmalarını ve diz çökmelerini emrettiğini söyledi. Tüm isyancılar şaşkınlık içerisinde Dan’a baktılar. Dan “Hayır yalan söylüyorlar Kralın ve Prensın öldürüldüğünü gözlerimle gördüm.” dedi. Muhafız alay eder gibi “Gel de şimdi bak istersen.” dedi.

İsyancılar tereddütsüz içeri girdi. Girdikleri salon uzun ve genişti, zemininde renkli mermerler, tavanında büyük bir avize yanlarında ise küçük küçük avizeler bulunuyordu; avizelerin üzerinde mumlar yanıyor, yıldızlar gibi parlıyordu. Yan taraflarını ise muhafızlar koruyordu, salonun en uzak tarafında ise 2 taht bulunuyordu, Kralın tahtı altın kaplama yer yer zümrütler ile süslenmiş parlak bir tahttı, Kraliçenin tahtı ise daha zarif safirler ile süslenmiş yine parlak bir tahttı, mücevherler insanın gözünü alıyordu. Tahtın üstünde Kraliçe güzel yüzü altın renkli saçları ve parlak mücevherleri ile her zaman ki gibi göz kamaştırıyordu ama Kralın yüzü görünmüyordu kırmızı renkli kaftanın üzerinde hane arması olan siyah bir horoz bulunuyordu, elleri her zamanki gibi soluk renkli değildi bu sefer daha canlı gibiydi. İsyancılar ise salonda yürüdükçe Oly yanlarında Dan’ın olmadığını fark etti, etrafına bakındı ama Dan’ihâlâ göremiyordu. Bu sırada Kraliçe güzel ve tok sesiyle “Diz çökün, diz çökün ki yaşayabilesiniz, diz çökün ki aileleriniz katledilmesin, Kralınız adına size emrediyorum!” dedi. Oly hariç herkes diz çöktü. Oly “Kralımızın yüzünü göster ve bende sana inanayım ve diz çökeyim.” dedi. Kraliçe kahkaha atarak “Göründüğünden daha cesur ve zekisin ufak adam.” dedi. Ardından bağırarak “Yakalayın, yakalayın hepsini ve zindana atın, size emrediyorum !” dedi. Bütün muhafızlar kafesteki bir hayvanı yakalar gibi bütün isyancıları yakaladı bu sırada Dan ise kılık değiştirerek muhafızlardan biri olmuştu hatta birkaç

isyancıyı o zindana atmıştı, o bu yemi yemeyip bir plan yapmıştı gece iyice çöktüğünde, kale uyuduğunda Kraliçeyi öldürecekti.

Gece iyice çöktü, kale uyudu artık planı uygulama vakti gelmişti ilk önce kalenin koridorlarında nöbete gidiyormuş gibi yürümeye başladı bastığı her adım sanki kalenin tüm odalarında yankılanıyormuş gibiydi, meşaleler koridoru aydınlatacak şekilde yerleştirilmişti uzunca bir yol yürüdü bu yolları küçüklüğünde bir muhafızken çok yürümüştü, Kralın odasını biliyordu kalenin orta taraflarındaydı neredeyse gelmişti, bir süre boyunca daha yürüdükten sonra Kralın odasına geldi, odanın kapısı ahşap orta tarafında çelikten bir tokmak vardı, kapıyı ise 2 asker koruyordu. Askerlerin yanına hızlıca gitti daha asker nereye gittiğini sormadan birinin karnına kılıç darbesi diğerinin ise boğazına bıçak saplayıp öldürdü. Etrafı kontrol edip sessizce kapıyı açtı, oda kırmızı renge boyanmıştı kırmızı, siyah horoz desenli altın renginde püskülleri olan büyük bir halı yeri süslüyordu, yatak ise ahşap kaplamaydı yine kırmızı renkte yorgan kraliçeyi soğuktan koruyordu. Dan hemen yatağa yöneldi ilk önce Kraliçenin burnuyla oynadı, gözlerini açıp kapattı, kulaklarını çekti, en sonunda Kraliçe gözlerini açtı, gözlerinde korku görünüyordu karşısındaki adamı tanımış gibiydi ağzını son kez Dan demek için açtı ama Dan buna izin vermeyip hızlı bir bıçak darbesiyle Kraliçenin boğazını kesti. Adaleti hissettiğini düşündü üstünde hafif bir üzüntü, hafif bir gülümseme vardı, kendi içinden bu olaylar bittiğinde gideceğim, adaleti sağladıktan sonra gideceğim dedi.

Üzerindeki gülümsemeyi yok edip isyancıları kurtarmak için geldiği yoldan zindana indi, zindan yer yer meşaleler bulunuyordu ve çok pis kokuyordu, zindanların giriş kısmında ise bir tane uyuyan muhafız gördü, üzerinde zindanların anahtarı parlıyordu, hızlıca yanına yaklaştı bıçağını eline aldı ve soğukkanlı bir biçimde boğazını kesti o kadar derin kesmişti ki adam gözlerini açıp boğazını tutamamıştı bile gerçi bu da pek faydalı olmazdı, Dan anahtarları aldı ve tek tek kapıları açmaya başladı, kapıları açmayı bitirdiğinde Jery ve Oly'e yaptıklarını

anlattı anahtarları ona teslim edip veda etti. Jery “Bu yaptığın iyiliği unutmayacağız.“ dedi. Oly ise “Unutturmayacağız, Cesur Dan!” diye bağırdı. Koca adamın gözünden yaşlar süzöldü.

Dan’ın yaptığı iyilik hiçbir zaman unutmadı, öлке onun yaptıkları yüzünden parçalandı, Kraliçenin kardeşı intikam için her yeri yakıp yıktı. Tüm bunlara rağmen bir daha asla Cesur Dan’dan haber alınamadı.

Hakkı Can UYSAL

KORSANIN ESARETİ

Gökyüzü bulutlu deniz dalgalıydı. Osman dümende tayfasına emirler veriyordu. Osman zamanının en iyi korsanlarından. Denizle ilgilenip de Osman'ı tanımayan yoktu. Ama onun korsan olmasındaki asıl amaç 10 yıl önce korsanlar tarafından kaçırılan abisi Fatih'i bulmaktı. Denizde ilerlerken bir korsan gemisinin onlara doğru geldiğini fark ettiler, iyi niyetle gelmedikleri açıktı. Osman hemen "savaşa hazırlanın" diye bağırdı. Savaş başlamıştı. Top mermileri havada uçuşuyor gecenin karanlığını topların yaydığı ışıklar aydınlatıyordu. Savaş bitmişti, Osman savaşı kazanmıştı. Ama gemisi ağır hasar almıştı. Hemen en yakın limana gitmeleri gerekiyordu yoksa gemileri batacağı. Lakin en yakın liman en az bir gün uzaklıktaydı. Şanslarına yakınlarında küçük bir ada vardı. Hemen yönlerini o adaya çevirdiler. Adaya vardıklarında Osman tayfasına emirler verdi. Beş kişi kendisiyle adayı araştırarak geriye kalanlarda gemiyi tamir edecekti. Osman ve yanındakilerle beraber adanın içine doğru ilerlerken ilerde küçük derme çatma bir kulübe gördüler. Kulübenin içinde yaşlı bir adam buldular adam onları görünce önce biraz korktu ama sonradan Osman'ı tanıyıp hemen Osman'a sarıldı. Osman: Sen kimsin? Burada ne yapıyorsun? Yaşlı adam: Ben Ahmet, eskiden korsandım. Ama öz oğlum bana ihanet ederek gemiyi ele geçirdi. Tek güvendiğim askerim Fatih beni kurtarmaya çalıştı ama oğlum onu hain olarak gösterip beni kurtarmasına engel oldu. Tam onu infaz edecekken onu kurtarmak için sadece ikimizin bildiği bir sır olan üzerine konulan ödülü söyledim. Oğlumda öldürmektense para kazanmak daha mantıklı deyip onu askerlere teslim etmeye gitti. Osman: Şu güvendiğin adamın Fatih, onun kardeşi var mıydı?

Yaşlı adam: Evet vardı ama 10 yıl önce korsanlar tarafından kaçırıldığı için 10 yıldır onu hiç görmemişti ama sen bunu nerden biliyorsun?

Osman: Çünkü o benim abim.

Yaşlı adam: Ne bekliyorsunuz o zaman hemen yola koyulalım. Ödül konulan yer en az iki ay uzaklıkta. Ayrıca erzakları da neredeyse bitmişti. Yani erzak takviyesi yapmak için bir şehire girmeleri gerekiyor. Eğer hızlı olursan abini teslim etmeden önce onu yakalarsınız.

Osman: Hadi o zaman! Hızlı olalım.

İki gün içinde gemiyi tamir edip hemen yola koyulurlar. Bir buçuk ay boyunca durmadan ilerlediler. Bir buçuk ayın sonunda ilerde bir gemi görürler, bu o gemidir. Hemen savaşa hazırlanırlar. Savaş başlar Osman yanına 3 adam alarak düşman gemisine sızar. Geminin alt bölümüne indiğinde orda kafesteki abisini görür hemen oradan çıkarmak için kilitleri kırmaya başlar.

Fatih: Sen kimsin? Neden beni kurtarıyorsun?

Osman: Ben senin kardeşimim.

Fatih: Sen Osman mısın?

Osman: Evet.

Fatih: Ne kadar büyümüşsün. Seni en son gördüğümde küçücük bir çocuktun.

Osman: Aradan on yıl geçti. Büyümem normal bunları konuşmak için zamanımız yok önce seni buradan sağ salım çıkaralım sonra istediğin kadar konuşuruz.

O sırada arkadan gelen düşman bir asker silahını Osman'a doğrultmuşken Fatih Osman'ı kenara çeker ve onu kurtarır. Osman hemen geri dönüp onu vurur ama Fatih'e baktığında onun vurulmuş olduğunu görür. Hemen yanındaki askerlerle Fatih'i oradan çıkarır ve gemisine bindirirler. Hemen yaralarına baktırırlar.

Fatih: On yıl önce seni bırakmamın asıl sebebi kaçırılmam değildi. Ben kendim ayrılmıştım. O zamanlar prensesle birbirimizi seviyorduk. Ama prenses bir suikasta uğrayıp öldürüldü. Olayı uzun süre araştırdım ve

onu öldürenleri buldum ama hata yaptım elimde bir kanıt olmadan onu suçladım ve asıl suçlu sahte kanıtlarla beni suçlu olarak gösterdi. Yapabileceğim tek şey korsanlarla birlikte kaçmaktı. Korsanlara katılıp o adamı yakalayacaktım. Yakaladım da ama geri dönecekken bu olaylar oldu. Seni bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm. Ama karşındasın keşke senin yanında kalabilseydim özür dilerim. Osman: Özür dilemene gerek yok yaşayacaksın ve birlikte geri döneceğiz.

Bu onların son konuşmaları olmuştu. Yıllardır birbirini görmeyen iki kardeş tam birbirlerine kavuştuklarında sonsuz bir ayrılıkla yeniden ayrı düştüler. Fatih o gün son nefesini vermişti. Osman üzüntüden kendini daha çok denize vermişti. Gittiği her yerde abisinin hikâyesini anlattı.

Taha Furkan KARAMAN

BAŞKASI

Burada okuyacağınız hiçbir şey şu anki yaşadığım zamana ait değil, çünkü siz bunları okurken ben ya ölmüş olacağım ya da holdingimde kahve içiyor olacağım. Haydi! Zamanda geriye dönüp neler yaşadığıma bakalım...

Babamın işi nedeniyle yine şehir değiştirmek zorunda kalmıştım. Artık bu şehir değiştirme olayı çok can sıkıyor, katlanılmayacak kadar zor oluyordu, büyüyordum. Küçük bir çocuk gibi herkesle çabucak bağ kuramıyordum.

Gittiğim her şehir iyice can sıkıcı hale geliyordu İzmir'e gelince her şey değişti. Evet, burada farklı bir şey olmuştu galiba âşık olmuştum,yeni geldiğim okulda ve ilk görüşte. Biliyorum çok saçma geliyor kulağa ama olmuştu işte.Onu araştırmaya başladım ilk önce adını öğrendim, adı Suydu, sarı saçlı,mavi gözlü,zayıf,sempatik ve hoş bir kızdı, çok tatlı bir kızdı ve ailesi baya tanınmış kişilerden oluşmaktaydı,babası ünlü bir iş adamı,annesi ise bir kozmetik firmasının sahibiydi.Okulun ilk gününde sadece bunları öğrenebilmiştim.O gün eve aşırı mutlu gittim,daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.Kulaklığımı aldım en sevdiğim şarkıyı açtım ve pencereden gün batımını izledim.Annemin yemek hazır sesiyle aşağıya indim. Babam güldüğümü gördü,

-Nedir seni bu kadar mutlu yapan

-Hiç sadece yeni okulumu çok sevdim

-Sen ve okulunu sevmek, dedi, ne diyeceğimi bilemedim sonuçta haklıydı her gittiğim şehirde mutsuz bir şekilde evde oturuyordum.

Ertesi gün okulda onun hakkında daha çok şey öğrendim, en yakın arkadaşıyla tanıştım onun adı Yağmurdu. Siyah saçlı, uzun boylu,iyi kalpli bir kızdı.Bana onun hakkında daha çok bilgi verdi,gittiği yerleri,sevdiği şeylerden bahsetti bana.Artık bende onun takıldığı

yerlerde takılıyor,giyim tarzına benzemeye çalışıyordum. Bendeki bu değişimi ilk babam fark etti.Beni aldı berber seyir tepesine doğru gittik.Orda bana niçin bu şekilde değiştiğimi ve mutluluğumun sebebini sordu.Kalakalmıştım,babamla ilk defa bu şekilde bir konu hakkında konuşacaktım.İlk başta korktum,ya kızarsa dedim kendi kendime.Sonra dedim ki babam sonuçta anlayışla karşılar beni. “Baba ben birinden hoşlanıyorum” dedim, direk ve öylede oldu ilk gülümsedi sonra “lısedesin oğlum bunlar normal şeyler” deyip konuyu kapattı. Bende iyice alışmıştım bu duruma artık kendimi Suya göstermeye çalışıyordum. Sonunda beni fark etti,tanıştık konuştukça aramızdaki bağ artıyor iyice yaklaşıyorduk.Bir gün hiç beklenmedik bir anda karşılaştık babalarımız aynı yemek masasında oturuyordu ilk önce korktuk ama sonradan anladık ki meğerse bu sadece bir iş yemeğiydi bu.Bizde bunu fırsat bildik babalarımızın arkadaşlığı sayesinde istediğimiz saate buluşabiliyorduk ve vakit geçiriyorduk sonunda hayatımı bir süreliğine kâbusa çeviren olaya.Bir iş teklifi gelmişti gayet güzel bir teklifti bu tabi iş hayatı önemliydi.Bu teklif babalarımızın uzun süredir beklediği bir teklifti.Çok düşünüldü bu konu hakkında. Bir yandan çok iyiydi bir yandan kötüydü, taşınmamız gerekiyordu hem de yurt dışına.

Nihayet taşındık, ilk başlarda her şey harikaydı, keşke öyle kalsaydı. Neden mi? Su burada başkasından hoşlanmaya başlamıştı.Ragbi takımının kaptanından hoşlanıyordu. Ben bunu çok geç fark etmişim en büyük hatamda geç fark etmek oldu zaten Su, bu çocuğa iyice yaklaştı. Çocuk, Suyu önemsemiyordu,bu durum beni her ne kadar üzmemekte olsa da bir yandan sevindiriyordu çünkü Suyu hâlâ çok seviyordum ona olan sevgim hiç azalmamıştı.Bir gün Suyla konuşmak için onu bizim eve çağırdım,geldi yatağımın ucuna oturdu

-Efendim, neden böyle acilen çağırdın, dedi. Durumu açıkladım.

Öyle bir şey yok dedi ilk başta sonra kabullendi durumu

-Cem çok üzgünüm, dedi

Ağlamaklı oldum hatta ağladım. abuk dışarı ık diye bağırdım,gitti,ağlamaya başladım.O gün babamda eve fazlasıyla zgn geldi.

Ne oldu diye sordum firma battı dedi ve oda ağlamaya başladı. Her şey yetmezmiş gibi bir de batmıştıık.Ertesi gün babam İzmır`e dönme kararı aldı ancak Suyun babası orda kalmak istiyordu biz babamın ısrarı sonucu döndük.Ama aklım hep oradaydı,her şey bana onu hatırlatıyor,duygulandırıyor.İzmır`e döndükten bir süre sonra Yağmuru gördüm, bana Su`nun o çocukla beraber olduğunu söyledi.Bir hafta odama kapandım.Ama sonra anladım ki bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek hatta ktleştirecekti.Odamdan ıktım ve fazlasıyla derslere odaklandım.Tek hedefim iyi bir makam sahibi olmaktı ve oldum da size hikyemin başında demiştim ya benim şuan nerede olduğumu göreceğiz diye şuan sahibi olduğum Holding`in çatısında kahvemi içiyorum,ama bunların hepsini Yağmura borçluyum eğer o olmasaydı şuan bir uğursuz ayyaş olmuş ve bir sokak kıyısında dövülerek ldrlmştm.İyi ki Yağmuru gördüm ve saçma sapan şeyler yapmak hayatımı boş umutlara kaptırmak yerine çalıştım ve hayatımı kurtardım. Kısacası her son yeni bir başlangıçtır.

Uğur İZMİRLİOğLU

EMRE'NİN HİKÂYESİ

1

Güneşli bir gündü. Güneş gökyüzünü süslerken çiçekler, ağaçlar pırlıl pırlıl parlıyordu. Hava tam ilkbahar havasıydı. Sessiz sakin sokak iki gencin koşuşturmalarıyla ve birbirleriyle telaşlı telaşlı konuşmalarına mekân oluyordu. Önde giden uzun boylu, gür siyah saçlı; omuzunda gitarıyla elinde birkaç defterle hızla karşıdan karşıya geçerken arkasındaki ona nazaran daha kısa ama mavi gözlerinden etrafa zekâ fışkırtan, elindeki kemanı sallayarak önündekine yetişmeye çalışan bir gençten başkası değildi. Koşuşturmaları sokağın sonundaki lokantada bitti. Nefes nefese kalmışlardı. Hemen içeri girip bir masaya oturdular ve favorileri olan yemeği söylediler. Mavi gözlü derin bir nefes aldı ve söze başladı:

-Yine sen kazandın. Ama bekle! Bir gün mutlaka seni geçeceğim. O zaman yemek senden olacak.

-İnşallah Koray Efendi(!). Seni de zora sokuyoruz da kusura bakma.

-Bekle. Bir gün ben kazanacağım ve ben senle böyle alay edeceğim.

-Tamam tamam. Ne yaptın Harun Hoca'nın verdiklerine baktın mı?

-Tam değil, sadece göz gezdirdim. Sıkıntı yok merak etme. Az zorlanacağımız yerler var tabii.

-Bak bu seferki çok ciddi olacak. Rakibimiz geçen senenin birincisi. Ben bir iki parçasını dinledim, çok iyi organize oluyorlar.

-Sanki biz olamıyoruz, dedi Koray. Eline çatalını alıp yemeğe başladı. Çok yetenekliydi. 6 yaşından beri keman çalıyor ve şahane bir müzik kulağı vardı. Babası onu çok iyi eğitmiş ve iyi işler yapacağına inanıyordu. Dersleri de iyiydi. Sınıfta ondan iyi dört işlem yapan, daha yüksek alan yoktu. Öğretmenleri de severdi onu.

-Emre, sen ne yaptın? Çalışmışsındır egzersizlere umarım. Çok geçişler var.

-Biliyorum ve çalışıyorum. Ama babam. Her elime aldıkça kızıyor. İstiyor ki sürekli ders çalışayım. Hiç durmayayım test çözelim. Tamam, gireceğiz şu illet sınava. İyi kötü yerleşeceğiz bir yere. Gerçi konservatuara asla göndermez. Of işim zor.

-Ne olursa olsun çalışmalıyız. Hem yarışmaya hem derslerimize.

Dertli dertli düşündü Emre. Babası onun müzikle ilgilenmesini istemiyordu. Emre'yi müzik öğretmeni keşfetmişti. Onun eline ilk gitarı o vermişti. Emre yaşlılarının en az üç ayda öğrendiklerini bir haftada öğrenmişti. Çok yetenekliydi. Harika bir müzik kulağı vardı. Ama bir babası vardı ki. Halil Bey aslında gayet iyi bir insandı. Emre onun göz bebeğiydi. Bu hayatta tek değer verdiği kişiydi. Tüm gençliğini başıboşlukla geçirmişti. Kötü arkadaşlıklar kurmuş, kötü işlere bulaşmıştı. Daha sonra bunlara çok pişman olmuş, düzgün bir iş bulmuş, evlenmişti. Eşini Emre'nin doğumundan 1 hafta sonra kaybetmişti. Onun müzikle uğraşmasını istiyordu aslında, çünkü yetenekliydi ve bu yeteneğini kullanmak onun en büyük hakkıydı. Bir yandan da müziğe çok vakit harcarsa kötü yerlerde müzik yapacağını, tıpkı kendi gençliği gibi bir hayat süreceğine düşünüyordu. Kapının kapanma sesiyle irkildi.

-Emre gel bakayım buraya'

-Efendim baba?

-Neredeydin?

-Kurstaydım. Hoca geç bıraktı.

-Ne kursu?

-Matematik baba. Bak kitaplarım da elimde.

-O omuzundaki gitar ne?

-Bugün çalıştık. 2 güne yarışmamız var kesinlikle 1. olmamamız gerekiyor.

-Tamam. Hadi şimdi doğru odana git. Bırak o gitarı kapının önüne.

Vakit kaybettiriyor o sana. Derslerine odaklan. Yazılılarına odaklan.

Emre tam karşı çıkacaktı ki neyse dedi içinden. "Bu sefer de onun dediği olsun. Ama bir gün konservatuar kazanırsam evimi

enstrümanlarladolduracağım, seni kapının önüne bırakacağım.” Odasına geçti ve başladı çalışmaya.

2

-Evet arkadaşlar. Kemanlar hazır, yaylar gergin. Bağlamalar akort tamam mı? Buyurun beyler?

-Hocam biz hazırız. Ben soliste geçiyorum.

-Tamam, Emre sen yerini al. Koray, Emre'nin arkasına geç. Ekip hazır mıyız? Son iki üç...

Bir anda tüm salonu sessizlik kapladı. Önce kemanlar ağlarcasına giriş yaptı. Ardından bir bağlama rüzgârı esti. İki basgitar arkada eşlik ederken Emre'nin güzel sesiyle başladı yarışma. Tüm salon onun gitardaki hâkimiyetine, sesinin tonuna hayran kalmıştı. Bir alkış koptu parça bitince. Emre ile Harun Hoca göz göze geldi. Her ikisinin de gözü mutluluktan parlıyordu. Emre yarı ağlamalı koşarak sarıldı hocasına. Salonda ıslıklar alkışlar birbirine karışmış, tüm orkestra sevince bürünmüştü. Mükemmel bir performans göstermişlerdi. Kesin birinciydiler. Oldular da. Geçen senenin birincisini yenip birinci olmuşlardı. Ödülleri aldılar. Harun Hoca'nın anlamlı konuşmasıyla gece bitti. Emre için mükemmel bir geceydi. Sabah sevinçle uyandı. Çantasını aldı ve okula gitti. Ders Fizik 'ti. Hiçte sevmiyordu, oflandı. Sonra öğretmenler odasında oturan Harun Hoca'yı gördü. Yanına gitti. Dışarı çıkıp bahçeye oturdular.

-Harika iş başardık Emre, diyerek söze başladı Harun Hoca.

-Sayenizde hocam. Çok uğraştınız.

-Sağ ol evladım, dedi Harun Hoca. 60 yaşına dayanmıştı. Hafif kısa boylu, saçlarının ortası açılmış, yer yer beyazlamıştı. Gençken yurtdışına gitmiş, orada çok iyi bir müzik eğitimi almıştı. Arkadaşlarıyla bir grup kurmuş, çok iyi yerlere gelmişlerdi. Fakat daha fazla devam ettiremedi. O ülkesine hizmet edebilmek için ülkesine döndü, öğretmen oldu. Hiç pişman değildi. Yeni Harunlar yetiştirmek ona mutluluk veriyordu

-Ee? Kalacak mısın bugün kursa?

-Hocam aslında Kimya kursum var ama müzik daha iyi geliyor.
Kalacağım.

-İyi. Ama derslerinde zayıf görmeyeyim kursa almam!

-Tamam hocam.

Böyle aylarca sürdü. Emre ders kurslarına değil de müzik kurslarına kalıyor, vakit geçiriyor ve kendini geliştiriyordu. Ta ki...

3

Çok yorulmuştu. Adeta parmakları sızlıyordu. Anahtarı aldı, zor açtı kapıyı. İçeri girdi ve tam odasına geçerken bir anda gelen sese korktu.

-Emre! Çabuk buraya gel!

Babası ona ilk kez bu kadar sert bağıırıyordu. Merak etti ne olduğunu.

-Efendim baba? Ne oldu?

Halil Bey ayağa kalktı. Gözlerini öfke sarmıştı. Sert bir tokat indirdi Emre'ye. Emre şoka girdi. Yediği tokat değil, babasının gözlerinden akan öfke acıtıyordu canını.

-Neden ders kursuna kalmıyorsun da müzik kursuna kalıyorsun?

-Nasıl öğrendin bunu?

-Mesaj geldi. Oğlunuz kurstan atılmıştır diye. Neden yaptın bunu? Bir de bana ders kursuna kalıyorum diyordun. Pis yalancı, dedi ve bir tokat daha indirdi. Emre çok sinirlendi. Odasına geçti. Daha sonra ise meseleyi Harun Hoca'ya anlattı.

Harun Hoca, Halil Bey ile konuşup Emre'nin yanlış şeyler yapmayacağından, çok iyi bir öğrenci olduğundan bahsetti. Baba ile oğlu barıştırdı. En sonda Emre ile Koray aynı üniversitede birbirinden güzel bölümler kazandılar ve mutlu bir şekilde hayatlarına devam ettiler.

Atilla Kağan SULUTAŞ

YARDIMSEVERLİK

Ahmet Bey, 52 yaşında Mersin’de yaşayan ve ailesine düşkün bir adamdır. Ahmet Bey Hac başvurusu yapar. Başvuru sonuçları açıklandığında Ahmet Bey’e de Hacc’a gitme hakkı tanınmıştır. Ahmet Bey kutsal topraklara gider oranın yardımseverliği onu çok etkilemiştir.

Mersin’e döndüğünde kendince bundan sonraki hayatında herkese yardım edeceğine karar verir. Bunu ailesine bahsettiğinde ilk başlarda bir şey dememişlerdir fakat daha sonra abartınca kızmaya başlamışlardır. Ahmet Bey yine bir gün yardıma muhtaç insanların bulunduğu köşe mahalleye giderken birkaç insan arabayla önünü keser ve zorla onu arabaya sokarlar. Boş bir fabrikaya gelirler ve Ahmet Bey’in telefonunu alarak karısını ararlar:

-Kocanız elimizde hemen iki gün içerisinde 300.000 lira getirmezseniz onu öldürürüz, derler.

Karısı çok korkmuştur bu olayı hemen çocuklarına anlatır. Çocukları zar zor bir yerlerden para bulurlar daha önceden belirlenmiş yere giderek paraları teslim ederler. Paranın karşılığında adamlar Ahmet Bey’i ailesine gönderirler. Ailesi çok korktukları için bu olayı polise anlatmamışlardır.

Eve geldiklerinde kısa bir tartışma yaşanır. Ev halkı Ahmet Bey’e bir daha yardım işine karışmaması gerektiğini söylerler. Ahmet Bey zorda olsa karşı çıkmamıştır çünkü o da korkmuştur. Aradan iki üç ay geçtikten sonra Ahmet Bey kendini tutamayıp gizli gizli yardımlar yapmaya başlar. Bir gün kızı gelip:

-Baba ben biriyle konuşuyorum birbirimizi çok seviyoruz izin verirsen istemeye gelecekler, der.

-Peki kızım gelsinler tanışalım ailesiyle nasıl birileri öğrenelim, der.

Kız çok sevinmiştir. Ertesi gün istemeye gelirler Ahmet Bey kızını verir ve aradan zaman geçtikten sonra düğün olur. Bir akşam kızları misafirlige geldiğinde damadının da kendisi gibi yardımsever olduğunu öğrenir. Ona başından geçen olayları anlatır. Damadı hayran kalır ve bundan sonra beraber yapmalarını söyler. Ahmet Bey bunu kabul eder.

Ahmet Bey damadına yardıma muhtaç olan köşe mahalleyi gezdirir birçok eve yardım ederler. Aradan 10-15 yıl geçmiştir. Ahmet Bey'in torunu olmuştur. Yaşlanmasına rağmen yardım etmeyi eksiltmemiştir. Yine bir gün damadıyla beraber köşe mahalleye giderken birbirini kovalayan iki araçtan beş el silah sesi duyulur. Kurşunlar Ahmet Bey ve damadına denk gelmiştir ve orada can vermişlerdir. Ambulans gelip onları hastaneye kaldırırsa da bir faydası olmamıştır.

İkisinin mezarına yardım ettikleri insanlar hep gelmişlerdir. Ne kadar uzun süre geçse de onu hiç unutmamışlardır. Mahallelerine bile onların isimlerini vermişlerdir.

Sefa KARATAŞ

BİR UÇAKTASINIZ

Derin bir nefes alın. Tekerlekler hızlıca dönüyor. Yeterli hıza ulaşıncaya kadar bekleyin. Gözlerinizi kapayın. Havadasınız. Bedeniniz geriye yaslanıyor ve kemer ikaz ışıkları yanıp sönüyor. Yükseliyorsunuz ve yükseliyor-sunuz. Önce insanlar küçülüyor sonra araçlar ve binalar. Bunların yerini bulutlar alıyor. Dört bir yanınızı gökyüzü sarıyor.

Bir uçaktasınız. Kiminiz aile ziyareti, kiminiz ise iş gezisi için burada. Uçak altı saat içinde yere inecek diyorlar. Kemerlerinizi çözüyorsunuz. Birçoğunuz oldukça rahat. Bazıları kendini kötü hissediyor. Kendini kötü hissetmekte haklılar. Bir uçaktasınız ve uçak iki saat içinde düşecek.

Yanınızda oturan adama bakıyorsunuz. Adı Ömer ama siz bunu asla öğrenemeyeceksiniz. Beyaz bir tene ve kumral saçlara sahip, genç bir adam Ömer. Parmakları dizinde ritim tutuyor. Gözünüz Ömer'in pantolonundaki yırtıklara kayıyor. Belki bunu hoş bulmuyorsunuz ama önemi yok. İki saat içinde o pantolon da kalmayacak zaten. Ömer pencereden dışarıya bakıyor. Üniversiteyi yeni bitirmiş ama işe girememiş, baba evine dönüyor. Bundan utanıyor utanmasına ama yapılacak bir şey yok diye düşünüyor. Cebinde kalan son parayla bu bileti almış zaten. Ama o anacığı nasıl da gururluydu oğlunu yurt dışına okumaya gönderirken. Kara haberi öğreneceği zaman nasıl yıkılacağından şüphe yok.

Sıkıca topuz yaptığı saçlarıyla bir hostes geçiyor yanınızdan. Yaka kartında Leyla yazıyor. Güzel de bir kadın. Zaten güzel olmasa kalamaz bu sektörde. Kırk beşini çoktan geçmiş. Leyla, yüzünde çıkacak her kırışıklık için endişeleniyor. Bıçak altına yatmaktan da çok korkuyor. Sırf bundan çocuk bile istememiş. İki kedi almış kendine.

Stüdyo tipi dairesinde bir o, bir kedileri yaşıyor. Leyla eve dönemeyecek ve bu iki kedi kendi kaderlerine bırakılıyor. Belki bir komşu duyar seslerini ya da kaçmanın yolunu bulurlar. Hiç olmadı öteki tarafta sahibeleri ile buluşurlar.

Biraz kestiriyorsunuz, uykunuzu bir çocuğun yakarışı bölüyor. Belli ki minik bebek acı sonu hissediyor ama anne babası onu anlamıyorlar. Yeni evlenmiş bizim ebeveynler. Daha bir yılı yeni dolmuş. Bebek de pek erken olmuş ama annesinden aldığı sulanmış yeşil gözleri ve babasınıninkine benzer şekilli burnuyla pek de sevimli. Büyüyebilecek olsaymış çok yakışıklı bir delikanlı olurmuş. Ne üzücü.

Geriniyorsunuz ve çevrenize bakıyorsunuz. Biri takılıyor gözünüze. Simsiyah saçları ve yuvarlak gözlükleri var, elinde kalınca bir kitap tutuyor. Başka bir zamanda tanışsanız kesin âşık olurdu ona. Koltuk numarasına bakıyorsunuz nedensizce. A-17. Ama bilmiyorsunuz ki kırk dakika sonra ne koltuk kalacak, ne o. Gözlerinizi alamıyorsunuz ondan. Belki başını kitabından kaldırırdı da size bakar diye. Bakarsa diyorsunuz, gidip tanışacağım onunla. Hatta diyorsunuz, onunla akşam yemeği yiyeceğim, masada mumlar yanacak. O başını kaldırmıyor. Varsın kaldırmasın, daha büyük dertleriniz var zaten.

Dışarıda gök gürlüyor ve bakışlarınız pencereye kayıyor. Kara bulutların toplanmış olduğunu görüyorsunuz. Biraz telaşlansanız da içten içe kendinizi sakinleştiriyorsunuz. Sonra odağınız yansımaya kayıyor. Ne kadar yorgun gözükiyorsunuz. Saçlarınız dağılmış ve gözleriniz çökmüş. Acilen bir tatile ihtiyacım var diyorsunuz. Hayatın yoğunluğundan sıyrılmam gerek. Oysa daha gençsiniz. Böylesine bir yorgunluk için erken. Galiba başınıza çok şey gelmiş. Ama rahatlayın, bitecek. Dakikalar hızla geçiyor. Yağmur başlıyor ve yansınız yıkanıp temizleniyor yağmur suyuyla. O an içten içe anlıyorsunuz. İşte son. Bedeniniz parçalara ayrılacak ve öleceksiniz. Sizde, Ömer de, hostes Leyla da. O kitap da parçalanacak. Sizi üzen sayfalarını yırtmak istediğiniz kitap da yok olacak.

Derin bir nefes alın. Fırtına şiddetleniyor. Saniyeleriniz hızla tükeniyor. Gözlerinizi kapayın. Ölümle burun burunasınız. Titriyorsunuz ve kemer ikaz ışıkları yanıyor. Bire şey fark etmeyecek ama bağlıyorsunuz.

Önce bir yıldırım uçağınızı vuruyor. Sonra sistem çöküyor ve düşüyorsunuz. Ölüm her bir yanınızı sarıyor. Düşüyorsunuz ve düşüyorsunuz...

Ezgi UYSAL

YILDIZ KAYMASI

Sert bir esinti kristal camı adeta döverken Teresa gözlerini yumdu. Sanki gözlerine karanlık inince tüm dertlerinin ışıkla beraber kaybolacağını umdu. Ancak böyle bir şeyin gerçekleşmeyeceğini çoğu insan gibi o da biliyordu. Derin bir nefes alarak yıpranmış sandalyeden kalktı ve sade odada gözlerini gezdirdi. Kapının tıklanması ile bakışları kapıya döndü. Kai kapı tıklama nezaketi sergilese bile sert bir şekilde kapıyı ittirdi.

“Hannah. Her şeyi öğrenmek istiyor,” dedi her şey kelimesini baskılayarak. Teresa ise hafifçe kafasını sallayarak tek güvendiği kişi olan Kai’yi onayladı.

“Her şeyi anlatacağım. önünde sonunda öğrenmeliydi zaten. Odama gelmesini söyle.”

Kai sinirle homurdanarak odadan çıktı. Teresa’nın ayak işlerini yapmaktan nefret ediyordu. Teresa ise bundan zevk alıyor gibi gözüktüyordu.

Yaklaşık beş dakikalık bir bekleyişin ardından Hannah hızlı adımlarla odaya girdi. Teresa konuşacağı sırada Hannah bir şey söylemesine izin vermedi.

“Öğrenmem gereken her şeyi öğrendim. Geri döneceğim ve sen bana bir daha asla engel olamayacaksın.”

Hannah kaşlarını çatarak Teresa’nın mavi gözlerinin içine baktı. Hâlâ nasıl böyle bir kişiliğe sahip bir insanın kızı olduğuna inanamıyordu.

“Bir gün sana bu sözlerini hatırlatacağım kızım.”

Hannah cevap vermeden sinirle kapıyı çarparak koridora çıktı ve bahçeye doğru ilerlemeye başladı. Belki de biraz temiz hava zihnini açardı.

Boyu ayak bileğini geçen çimlerin arasına oturarak kafasını bahçenin en güzel bitkisi olarak nitelendirdiği limon ağacının gövdesine

rastladı. Evin boğucu havasından uzak kalmak bedenine rahatlık hissi vermişti. Derin bir nefes alarak adeta sonsuz bir çayırı andıran yeşil gözlerini gökyüzüne çevirdi. Güneşin yerini ay almış, arkasından sıcak bir esinti bırakmıştı. Hafif bir meltem saçlarını havalandırırken yanında hareketlilik hissetti. Ancak dönüp bakma gereği duymadı. Burnuna dolan çikolata kokusundan anlamıştı kim olduğunu.

“Yıldızlar ne kadar güzel değil mi?”

Hannah hafifçe kafasını sallayarak ellerinin arasındaki çimleri yoldu. Bir yandan çimi küçük parçalara ayırırken gökyüzünü izledi. Şanslarına bu gece dolunay vardı. Ayrı bir güzellik katıyordu geceye. Birden gökyüzünde beliren ışık yansıması ikisinin de dikkatini çekmişti. Hannah, “Yıldız kaydı. Dilek tutmalısın,” dedi bakışlarını Thomas’a çevirerek. Thomas ise olumsuz anlamda kafasını iki yana salladı. Nereden bilebilirdi ki o kayan yıldız diye bildiği şeyin aslında hayatının son saniyelerini yaşayan bir göktaşı olduğunu?

Doğa VURAL

COSMOS-ÜL VAHŞET

Kaptan Alaaddin Uzay çağında yaşayan Dünya'nın en iyi keşif gemisin kaptanıdır. Şu anki görevleri uydularla yeni bulunan B792 gezegeninin özelliklerini keşfetmeye giderler. Kaptan Alaaddin'in gemisi T.I.F.I.K' ı bilmeyen yoktur. Bu yüzden Dünya'ya karşı olan en güçlü gruplar bile bu gemiyle karşılaşmaya korkarlar.

Dünya'mızdan çok uzakta olan bu gezegene 37 günde varırlar. Kaptan Alaaddin'in ekibi en seçkin kişilerden oluştuğu için sadece sekiz kişilerdir. Alaaddin bilmediği bir sebepten dolayı gezegeni uzaktan araştıramaz. Mecburen ekibinden Osman, Yakup ve Hüseyin'i gönderir. Araçlarıyla gezegeni araştırmak için inen ekip dağılır. Yaklaşık 10 dakika sonra, insan belirtileri olduğunu fark eden ekip şaşırır. Gemiye bundan bahsettikten birkaç saniye sonra 3'ünde sinyali kesilir. Telaşlanan Kaptan hemen Mehmet ile Hasan'ı ne olduğunu öğrenmek için gezegene yollar. Fakat onlarda gezegene vardıkdan kısa süre sonra sinyal kesilir. Kaptan Alaaddin iyice telaşa kapılır. Ekipten sadece Kaptan Alaaddin, Yardımcı kaptan İlker ve Gemiye kullanan Furkan kalmıştır. Kaptan hızlı ve mantıklı bir karar almaya çalışır. En sonunda gemiyi gezegenin atmosferine sokmaya karar verir. Aynı anda Alaaddin, Furkan'da bu göreve çıktıklarından beri bir tuhafılık hisseder fakat bunu daha sonra düşünmesi gerektiğini için önemsemez.

Gezegenin atmosferine girince arkadaşlarının sinyallerinin kesildikleri yerlere doğru giderler. Tam bu anda Furkan gemiyi yere indirir ve ayağa kalkar. Alaaddin "Furkan niye gemiyi indirdin?" diye sorar. Furkan bir anda arkasını dönüp İlker 'i bacağında vurur ve silahı Alaaddin'e doğrultur. Alaaddin tüm bu olayların ne anlama geldiğini anlayamaz "Bir kâbus mu bu?" der, kendi kendine ama her şey gerçektir. Furkan olaylı açıklamaya başlar. Kendisinin bir ajan olduğunu ve ikiyildir bu anı beklediğini söyler. Furkan geçmişini hatırlar ve Alaaddin'e anlatmaya başlar.

Furkan Dünya'ya karşı bir grupta doğduğu için küçüklüğünden beri ajan olarak eğitilmiştir. Fakat ajan olduğu aslında bir adı yoktur. Bu grup Furkan adında bir Dünyalı kaçırlar. Eğittikleri ajanı ameliyatlara değiştirip Furkan'ın tıp atıp aynısı haline getirirler. Sonra Furkan'ı Dünya'ya az bir para karşılığı geri verirler. Furkan kendini Dünya'da sekiz yıl boyunca geliştirir ve Dünya'nın en iyi keşif ekibine katılır. Furkan'ın amacı T.I.F.I.K' ı ele geçirmektir. Bunun için iki sene boyunca asıl komutanından emir gelmesini bekler. Bu süre zarfında Furkan ekibini gerçekten sevmeye başlamıştır ancak kendine devamlı asıl amacını hatırlatır ve arkadaşlarını öldürmesi gerekeceği bir durumla karşılaşabileceğinin farkındadır.

Nihayet beklediği emir gelmiştir. Furkan'a araştırması gereken gezegene tuzak kurduklarını ve gezegene inince gemideki herkesi öldürmesi emredilir. Furkan Alaaddin'e "Sizi öldürmek istemiyorum en azından ikiniz hâlâ kurtulabilirsiniz hemen gemiden inip ormana saklanın" der. Olayları izleyen İlker tam Furkan'a kızacakken Alaaddin engeller. Alaaddin tıbbi birkaç malzeme ve yiyecek içecek bir şeyleri alıp İlker ile birlikte gemiden çıkar ve saklanıp sessizce gemiyi izlerler. Bir süre sonra gemiye bir grup insanın bindiğini görür. Furkan, gelenler biner binmez gezegenden ayrılır. Bu kişiler onun komutanı ve ekibidir. Komutan Furkan'a ekipten iki kişisini cesetlerinin olmadığını söyler. Furkan onları öldürüp ormana attığı yalanını uydurur. Ve içinden ekibine veda ederek ana vatanına doğru yola koyulur.

Alaaddin bir yandan İlker'in yarasını iyileştiriyor ve biryandan etrafın güvenli olup olmadığını kontrol ediyordur. Alaaddin ve İlker on beş gün boyunca burada yaşarlar gezegen aşırı ormanlıktır fakat hiç hayvan yoktur. Arkadaşlarının enkazlarını tek tek arar ve bulurlar fakat hepsi içinde çok geçtir. Sonunda yakındaki bir galaksiden Alaaddin'in sinyalinin alan bir savaş ekibi gelir. Alaaddinleri alırlar ve merkeze haber verirler. Aynı anda Dünya'dan bir savaş ekibi çok gizli bir göreve hazırlanmaktadır. Bu görev Furkanların gezegenine saldırı

düzenlemektir. Alaadinlerin bulunduğu gemide oraya gitmektedir. Alaaddin Merkezle konuşup buldukları gemiyle Furkanların peşinden gideceğini onların önden sıkıştırmasını emreder. Çünkü eğer bu savaştan önce T.I.F.I.K' ı ele geçiremezler işleri çok zor olacaktır.

Birkaç gün süren yolculuktan sonra beklenen savaş başlar. Furkan gezegene doğru giderken bir anda bir sürü gemi karşısına çıkar hemen ateşe başlarlar. Sayı olarak avantajsızda olsa gemisi çok güçlüdür. Tam o anda arkasında da bir filo belirir. Bu durumda işler sarpa sarar. Furkan ve komutanı ne olduğunu anlayamadan kalkanları delinir. Furkan'ın komutanı Hachigen gemiyi hemen gezegene götürmesini emreder. Furkan geçecek hiçbir yerin olmadığını söyler. Komutanı Furkan'a hışımila o zaman çarparak yolu aç der. Furkan bu fikri beğenmese de mecburen uygular. Kaptan Alaaddin T.I.F.I.K'ın hareket ettiğini görünce işi anlar ve herkese motorlara ateşlemelerini emreder. Furkan buna daha fazla dayanamayıp diğer gemilere teslim olduğunu bildirip bütün geminin sistemlerini kapatıp sistemi şifreler. Komutan Hachigen Furkan'ı vurur. Alaaddin hemen gemiye kitlenir. Geminin içine girerler ve sayı üstünlüğüyle yenerler. Furkan'ı kanlar içinde görünce hemen doktor çağırır. İleri teknoloji sayesinde Furkan kısa sürede iyileşir. Furkan kelepçeli halde Alaaddin'in yanında durur. Furkan gezegenle ilgili bilgileri verdiği için çok kolay bir şekilde gezegeni ele geçirirler.

En sonunda zaferle Dünya'ya dönerler Furkan hapis cezası alır Alaaddin ise İlker ile birlikte maceralarına devam ederler.

Fatih ÖZKIRIM

BAY FISILTI

Hangisinin canımı daha çok yaktığını bilmiyordum, herkesin bana bilmediğim bir sebepten dolayı gülmesi mi yoksa gülen kişilerin arasında ailemin de olması mı? Ne yapacağımı bilemez halde ayağa kalktım.

“Anne lütfen bana yardım et!” Annem yalvarışlarımı duymuyordu. Herkes sadece gülüyordu. Gülmeyi seven biri idim ama bu kadarı çok fazlaydı.

“Lütfen bu bir rüyaysa hemen şimdi uyanayım.” dedikten sonra kalın bir erkek sesi “Deniz buradayım, bana gel.” dedi. Bu ses bir fısıltıyken birden her tarafı kapladı. Kendimi zorlayarak kalktım ama bu ses hâlâ benleydi. Sesi takip ettim. Ağaçların arasına doğru gidiyordu. Oraya gidemezdim, gitmeyecektim. Bay fısıltıyı ikinci sıraya atıp ilk önceliğimi içimdeki canavara verdim. Annem çoktan kalkmış, kahvaltısını hazırlayıp yemiş, bana da “Günaydın Meleğim, kahvaltın hazır, kahvaltını yapıp okuluna git.” diye bir not bırakmıştı. Yavaşça kahvaltımı yapıyordum. Ağzımda güzel kızarmış krep, kafamda ise Bay fısıltı...

Kafam dağınık bir şekilde okula gidiyordum. Acaba sorun bende miydi? Bunlar çok hayal kurmam yüzünden miydi? Bu fısıltıyı ben mi yaratmıştım? Deliriyor muydum? Kafam çok doluydu.

“Deniz buradayım, bana gel” yine o ses.

“Sen sadece kafamda oluşturduğum bir hayal ürünüsün. Seni kafama takmazsam sende diğer hayallerim gibi uçup gideceksin.” Artık sinirlerimi bozmaya başlamıştı bu Bay fısıltı. Kafamı bugün gireceğim derslere taktım. Fizik, edebiyat, matematik, kimya... Hepsi üst üste geldi. Bu derslerin üstüne birde şu fısıltı olayı vardı. Yapay zeka icat edildi. Hâlâ bilgi aktarımı yapacak bir alet icat edilmedi. Teknoloji geliyor geliyor ama boşa geliyor. Benim işime yarayacak hiçbir şey

yok. Mesela ben hayaller dünyasını çok ziyaret eden biriydim. Benim için hayallerimi bana film gibi izletebilecek ufak bir alet olsa çok güzel olurdu ama var mı? Yok. Ya da bazı şeyleri unutmamı sağlayabilirlerdi. Bay fısıltıyı unutabilmek güzel olurdu. Saatimin ötüp durduğunu duydum. Saat almış başını gidiyordu ama ben yine fark etmemiştim.

“Deniz buradayım. DENİZ!” Bu Bay fısıltı değildi. Bu bir kız sesiydi. Bu Melisaydı. En az benim kadar çılgın canım arkadaşım. Babasıyla okula gidiyordu.

“Yine mi hayallere daldın sen ?” Klasik Melisa işte.

“Biraz öyle oldu.”

“Atla, seni de bırakalım.”

“Olur.” Arabaya bindim. Melisa’ya her şeyimi anlattırdım. Benim her şeyim ne olabilirdi ki? Tabi ki de hayallerim. Benim için sadece hayallerim ve hayal etmeye teşvik eden kitaplarım vardı. Başka hiçbir şeyim yoktu. Ben insanları incelerken çoktan okula gelmiştik. Levent amcaya teşekkür edip arabadan indim. İlk derste Edebiyat ama odaklanabileceğimi sanmıyordum.

Öğle arasından önceki ders çok sıkıcı gelmişti. Bende yapabileceğim tek şeyi yapıp uyudum. Dersin sonunda Melisa beni uyandırmaya gelmişti.

“Annecim hadi kalk, okula geç kalacaksın”

“Anne 5 dakika daha.”

“Deniz benim Melisa, kızım kalksana. Senin yüzünden 60 dakikamın 5 dakikası boşa gitti. Ah lanet olsun, seni lanet nigga.”

“Nigga mı? Nerde benim bitter çukulatalarım?”

“Yok sana bitter çukolata. Bir kere o ‘bitter çukolata’ değil, ‘bitter çikolata’ Öğren de gel.”

“Bilmiyorum ama I’m hungry. Anladın mı beni?”

“İngilizcene hayran olduğumu söylemiş miydim? İnşallah kızlar bize de almıştır yemek yoksa aç kalacağız. Gerçi ben onlara 4 derstir söylüyorum. Buna rağmen yapmadysalar onlar bilir. Beni karşılarna

almış olurlar.” Melisa kızlara yapacaklarını miting yapan siyasetçi edasıyla anlatıyordu. Ben ‘in aşağı’ dememe rağmen inmiyor üstüne üstlük benden de kaçıyor. Gidip el âlemin sırasına basıyordu. En sonunda bıkip dışarı çıktım.

“Deniz beni bekle, ya beklesene geliyorum.” Melisa koşa koşa arkamdan geliyordu. O botlarla nasıl koşuyordu anlamıyordum. Ayağında kolları kuvvetlendirmek için kullanılan küçük aletin adı neydi hatırlayamadım onla koşmak gibi bir şey bu. Şimdi hatırladım: Dumbell. Biz kafeteryaya inene kadar herkes yemeğini almış afiyetle yiyordu. Bizde bize ayrılan yerlere oturup yemeklerimizi yedik.

“Deniz buradayım, bana gel.” Bu sefer ses her tarafta değildi. Belirli bir yerden geliyordu. Arkama döndüm, ses kafeteryanın girişinden geliyordu. Koşa koşa kafeteryanın girişine gittim.

“Deniz buradayım, takip et beni.” Bay Fısıltı kendi çizgisini dışına çıkıp 4 kelimelik klasik cümlesinden vazgeçmişti. Aman ne güzel. Bay fısıltı uzaklaşmaya başlamıştı. Hemen peşine takıldım. Aşağıya iniyordu. Orda sadece müzik odası ve hayal odası vardı. Hayal odası ne mi? Benim okula gitme sebebim. Gerçekleşebilecek ya da gerçekleşemeyecek bütün hayallerin yazılıp duvarlara, panolara,tahtalara hatta pencerelerin üstüne yazılıp konulduğu bir yerdi. Bu yazanlar aynı zamanda adlarını da yazarlardı. Buraya gelenler yapabilecekleri bir hayal varsa belli – ben yaparsam öyle yapıyorum- yapıyorlar. Bay fısıltıda oraya indi. Kapının üstünde BAY FISILTI yazıyordu. Dileği alıp okudum.

“ Bugün okul çıkışı beni takip etmeni diliyorum.” Kimdi bu salak? Hem niye onu takip edecekmişim ki. Peki şimdi yaptığım neydi? Onu takip etmiştim. Gittikçe merak ediyordum. Kötü bir şaka mıydı? Yoksa... yoksa tarafını düşünmek istemiordum. Gidecektim başka bir seçeneğim yoktu.

“Melisa işim var diyorum niye dinlemiyorsun beni?”

“Ne işin var ve niye bana söylemiyorsun? Sorularımı cevapla sonra git.”

“Kitap almaya gideceğim ve sana söyleyecek kadar önemli olduğunu düşünmediğim için söylemedim.”

“ Bu muydu yani? Ne kitabı alacaksın da benden saklıyorsun?”

“Ya illa söyleteceksin. Doğum günün için istediğin kitabı almaya gidecektim ve sen bütün sürprizi bozdun. Bravo!”Bunu ona yapmak istemem ama yaptım. Aşırı merak ediyordum. Kim bu Bay Fısıltı? Niye benle uğraşılıyor? Bu soruların cevabını bulmadan duramazdım.

“Deniz buradayım, dileğimi gerçekleştir.”

“Dileğini gerçekleştireceğim, kendini göster.”

“Deniz buradayım, beni görebilirsin.” Ses sokağın köşesinden geliyordu. Oraya doğru ilerledim. Arka sokaklara doğru gidiyorduk. Geneli terk edilmiş dükkânlarla kaplı bir sokağa girdik. Dükkânların hepsinin camı gazetelerle kaplıydı. Bay Fısıltı bir dükkâna girmişti ama hangisi bilmiyordum. Tek tek hepsini gezdim. İlkinde bir tezgâh, tezgâhın karşısında ise masalar vardı. Büyük ihtimalle kapanmadan kafe olarak kullanmıştı.

“Bay Fısıltı burada mısın? “ ses gelmemişti. Burada değildi. Kafeden çıkıp diğer dükkâna girdim. Her taraf aynalarla doluydu. Değerli eşyaların asıldığı vitrinler vardı. Burası kuyumcuymuştu. Burayı açanın kafasındaki tahtalar eksikti galiba. Böyle bir arka sokakta kuyumcu olur mu hiç?

“Bay Fısıltı burada mısın?” yine ses yoktu. Toz yuvasıydı burası. Alerjim tetiklenmeden hemen çıktım oradan. Diğer dükkâna girdim. Diğer dükkânlardan bir farkı vardı bu dükkânın. Bu dükkân doluydu hem de kitaplarla. Benim için cennetti burası. 2 haftadır aradığım kitabı sonunda bulmuştum. Elime almak istemiştim ama ‘Çıt’ sesi geldi ve bir kapı açıldı. İçeri girdim.

“Beni çok beklettin Deniz.”Yine 4 kelimelik cümlelerle konuşuyordu.

“Sen kimsin be adam?”

“Senin söyleminle Bay Fısıltı.”

“Ben sana onu sormadım.”

“Benim söylemimle Sarp Yılmaz .”

“BEN NİYE BURDAYIM SÖYLE!”

“Bana karşı nazik olursan...” Belki hareketi yaptı.

“Bana niye burada olduğumu söyler misin?” Cevap vermedi. Niye sustu şimdi bu adam yoksa robot muydu? Eğer öyleyse bayağı gerçekçi bir robotmuş.

“Benim kurallarına göre oynamalısın.” Tabii ya onun kuralları vardı. Benim cümlem ise 6 kelimelikti. O da cevap vermedi. Haklı.

“Bana niye burada olduğumu söyle.” Ellerimle lütfen hareketi yaptım. Bana baktı.

“Önemli bir proje için.”

“Artık 4 kelimelik cümlelerden vazgeçer misin?”

“Nasıl istersen Bayan Gizemli.”

“Sende aynısını yaptın Deniz.”

“Ay yeter.”

“Tamam, bıraktım 4 kelimeyi.”

“Çıldıracağım, yeter.”

“Konumuza dönebilir miyiz?”

“Dönelim, beni niye istiyorsun?”

Kafamın karışık olması yetmezmiş gibi Bay Fısıltı'nın benim üzerimde deney yapmak istediğini öğreniyorum. Ne güzel. Mükemmel bir kütüphanenin arkasında korkunç bir laboratuvar. Tam Frankenstainlık bir oda ve bende bu odadaki deney faresi.

“Bana ne yapacaksınız,beni niye burada tutuyorsunuz?”

“Sen istemezsen hiçbir şey yapmayacağız ve sen buraya kendi isteğinle geldin, biz seni burada tutmuyoruz, hemen şimdi gidebilirsin.” Kalkıp koşa koşa kapıya gittim. Burası beni acayip korkutuyordu. Son anda yerde birtakım çizimler gördüm. Çizimlerin altında Bay fısıltının adı yazıyordu. Bu onun projesiydi. Çizimde bir adam ve kafasında küçük

bir alet çizilmişti. İkinci sayfada ise duvarda görüntü vardı. Bu benim hayalimdi. Şimdi daha fazla merak etmişim. Tükürdüğümü yalıyordum ama olsun. Bu ilk ve son olacaktı. Sarp'ın yanına gittim.

“Anlat bana şu değişik projeni.”

“Bu projemi genelde çocuklara yönelik yapmışım. Güzel bir yazılım yazarken yapay zekâdan yardım almışım. Yapay zekâ benden izinsiz bir şey yapmış.”

“Ne yapmış?”

“Alet sadece tek kişinin emriyle çalışıyor ve o kişi ben değildim. Yapay zekâ o kişiyi bulmam için bana belirli birkaç bilmece verdi ve bende çözdüm.”

“Bilmecenin sonucu ben miydim?” Kafasını salladı.

“O zaman deneyeceğim Bay Fısıltı.”

O gün hayallerim gerçek olmuştu. Benim hayal ettiğim her şeyi ben anlatmama gerek kalmadan izlemiştik. Ve o günden bir hafta sonra her şeyi öğrenmişim ve bugün basına sunulacaktı alet. Heyecanlıydım. Sadece aleti kullandığımız günü hayal edip anlatacaktım. Sarp okul çıkışı güzel bir arabayla beni aldı. Ve fuar alanı gibi bir yere gittik.

Ben ilk projeyi gördüm günü hayal ettim. Herkes bana bakıyordu. Bende onlardan cesaret alıp hevesli bir şekilde anlatıyordum. Sunum bittiğinde Sarp'ı takdim ettim.

“Ve bu projeyi bize kazandıran Fısıltı Adam SARP YILMAZ.” Büyük bir alkış tufanından sonra Sarp yanıma geldi. Projesini kendi dilinde anlatıp teşekkür etti. O kadar çok soru soruyorlardı ki canım çıkmıştı.

“Sarp ben bıktım.”

“Bende. Sende çok yorulmuş olmalısın.” Kafamı evet anlamında salladım. Herkesten izin isteyip beni eve bıraktı. Teşekkür edip eve girdim.

Ertesi gün uykumdan kalkıp pencereden gelecek güneşin ilk ışıklarına ‘Merhaba!’ demek yerine gazetecilerin kameralarının yapay ışıklarına dedim merhabamı. Hemen kahvaltımı yapıp okula gitmek istiyordum. Uyanmamdan evden çıkışıma kadar geçen süre yarım saat ama evin önünden mahallenin bitimine –ki biz zaten mahallenin bitiminde oturuyorduk- yaklaşık bir saat sürdü. Okuldaki kimse kim olduğumu bilmezken daha mutluydum. Şimdi ise sadece tuvalette tek başıma kalabiliyordum. Her tarafta ‘Bu o kız’ nidaları duyuyordum.

Bundan bir hafta sonra gerçekten bıkmıştım. Bugün ne yapıp ne edip Sarp’ı bulacak ve ona bu eziyeti bitirtecektim. Canıma tak etmişti. Onu ilk bulduğum yerde olabileceğini düşündüm. Hâlâ böyle bir yere kuyumcu açmanın salakça olduğunu düşünüyordum ama konu bu değildi. Koşa koşa kitapçıya girdim. O kitabı bir gün okumam lazım ama şuan ikinci plandaydı. Kitabı çekip laboratuvara girdim

“Sarp hemen buraya gel.”

“Buyrun Bayan gizem kutusu.”

“Konuşmamız gereken konular var.”

“Bu konuların farkındayım Denizciğim.” Benim para isteyeceğimi mi zannetti acaba? Yok ya. Geçirdiğimiz kısa zaman içinde tam olarak olmasa da beni tanımış olması lazım ya da tanımamıştır.

“Sarp ben sessizliğimi, kitaplarımı ve hayallerimi geri istiyorum.”

“Farkındayım sen dişi çaylak gibisin.”

“Ne alaka ya?”

“Çaylaklar, özgürlüklerine düşkün ve en yırtıcı kuşlardan biridir.” Yırtıcıyı bilerek vurgulamıştı. Aramızda ufak bir tartışma geçmişti. Ne diye sormayın o da bize kalsın.

“Sende özgürlüğüne çok düşkünsün. En ufak kısıtlamalarda ondan kurtulabilmek için elinden gelen her şeyi yaparsın.”

“Çok alakaymış.”

“Sana sessizliğini, hayallerini geri vereceğim.”

O günün akşamında başka güzel bir eve taşındık. Her şey dayalı döşeliydi. Sadece kıyafetlerimizi yerleştirmemiz yetmişti. Sarp’a dönüp:

“Benim böyle bir şey isteyeceğimi nasıl bildin?”

“Sana laboratuvara ilk geldiğin gün anlattıklarımı hatırlıyor musun?”

“Yapay zekânın benim hakkımda bilmeceler sorduğunu- Ah şimdi anladım.”

“Evet, senin özgürlüğünü isteyeceğini ondan öğrendim.”

“Teşekkürler, Bay Fısıltı.”

“Bir şey değil Deniz.”

Kardelen DOĞAN

NAZIM VE DEĞİŞİMİ

Herkes yola dikkat kesilmişti. Büyük bir kamyon belirmişti. O, evet o, altı aydır beklenen kişiydi. Altı ayda koskoca bir ev yaptırmıştı. Koskocamandı ve malikâne gibiydi. Herkes meydana toplandı. Meraklı gözler kamyonu izlerken birden taksi kamyonu solladı. Galiba bu oydu. Evet, bu Shawndu.

Ağustos ayıydı, saat 12.00 sıcak çok sıcak... Ağaçların boynu büyüktü sanki yağmuru bekliyorlardı. Taşlar ise o kadar sıcaktı ki kızarmaya başlamışlardı. Demirler ise neredeyse eriyecekti. Hayvanlar dilleri dışarda geziyordu. Neyse ki çoğu evin önünde bir kap su vardı. Hayvanları bırakalım insanlar zor duruyorlar diye fakat merakları susuzluğu yenmişti. Eğer bu kadar merak etmeseler bir insan bile olmazdı.

Bu arada Shawn arabadan indi. Shawn uzun ve sarı saçlı, mavi gözlü, kısa birisiydi. Shawn'ın gelmesini en çok Nazım sevinmiş gibiydi. Hemen onla tanışmak istedi. Shawn da kendine dost arıyordu. Çok cana yakın ve iyi birine benziyordu. Nazım'la Shawn takılmaya başladılar. İlk önce Shawn gayet normal birine benziyordu fakat öyle değildi. Shawn içten içe Nazım'ı değiştiriyordu. Bunu ilk kimse fark etmedi fakat sonra çok belli olmaya başladı. İlk bazı kelimeleri değışti. Sonra cümleleri sonra yavaş yavaş fikirleri de değışti. Giyim tarzı tamamen Avrupai tarzda olmuştu. Evini değıştiremedi belki ama iç döşemesini Shawn gibi yapmıştı. Nazım'da bu değışiklikler olurken Shawn'ın gerçek yüzü ortaya çıkıyordu.

Bu olanı biteni gören mahallenin büyüğü Necip dede bir gün Nazım'ı yanına çağırđı.

-Evlad, gittiğın yol doğru yol değil. Geç olmadan bu yoldan dön!

Necip dedenin dediklerinden etkilenen Nazım düşünüp sorgulamaya başladı fakat Shawn'a olan bağılılığı bunu yapmasını

engelledi. Bide bunun üstüne her ne kadar kendini marketçi sansa da bakkal Ahmet abinin hikâyeleri tuz biber olmuştu. Ahmet abi abartmayı çok severdi. Ama Nazım'ın bu hikâyeleri ciddiye aldığını bilmiyordu. Bilse de anlatmadı zaten. Ama artık çok geçti Nazım değişmişti bir kere.

Nazım çok değişti ve bir gün Avrupa ya gitmeye karar verdi. Evet, bunu yaptı ve gitti. 2-3 sene Nazım'dan haber alınamadı. Bir gün Shawn'ın geldiği gibi bir gündü. Ama ne kamyon vardı ortada ne taksi. Giderken Shawn'la gittiği kamyon da yoktu kamyonun içindeki eşyalarda. Sadece umutları kalmıştı elinde Nazım'ın. Allah'tan Mahallesi ona kucak açtı da açlıktan sefaretten kurtuldu. Eskisi gibi olmaya çalışacaktı artık ne kadar olabilirse artık.

Ali USLU

HASRET

Akşam olmuş, hava kararmış, deniz çalkalanmaya başlamıştı. Köşeden gelen simitçiye seslendim. Bir simit aldım. Biraz bayatlamıştı. Fakat mühim değildi. Karnımın açlığının yatışması yeterliydi.

Ne zamandır buraya uğramadığımı düşünmeye çalıştım. Sanırım on yıl kadar olmuştu. O zamanlar babam bir fabrika işçisiydi. Ne zaman eve geleceği pek belli olmazdı. Bazen sabahın köründe, bazen öğlen saatlerinde evde olurdu. Eğer öğle saatlerinde eve gelirse o zaman küçük bir bayram yaşırdık. Eve girer girmez "Haydi çocuklar hazırlanın." diye seslenirdi. Ne ben ne küçük kardeşim nereye gittiğimizi hiçbir zaman sormazdık. Çünkü her zaman o en çok sevdiğimiz deniz kenarına gider, oyunlar oynardık. Şimdi o güzel anları hatırladıkça sanki yüzme bilmeyen halimle denize atlıyormuşum gibi hissediyordum.

Evden çıktığımızda yol boyunca susmaz, kıyıya gittiğimde ne yapacağımızı konuşurduk. Ben her zaman sakın sakın oturmayı yeğlesem de kardeşim heyecanla yüzmeyi ne kadar çok sevdiğini ve deniz kenarına geldiğimizde atlayacağını söyler dururdu. Fakat bunu sadece bir kez yapabilmişti. Çünkü babamın hiçbir zaman ne vakit evde olacağını bilemezdik. Bu yüzden de hiçbir zaman hazırlanamazdık babamla dışarı çıkmak için. Sadece bir kez kardeşimin gerçekten bunu ne kadar çok istediğini bildiğim için sabahın köründen başlayıp öğlene kadar bahçe kapısında nöbet tutmuştum. Babamın sokağın köşesinden döndüğünü görünce bağırarak eve koşmuş ve kardeşime giyeceği kıyafeti hemen giymesini gerektiğini söylemişim. Babamı kapıda karşılayıp kardeşimin hayalini gerçekleştirebilmek için yola koyulmuştuk. Annem her zaman ki gibi evin önünde kendimize dikkat etmemiz gerektiğini söyleyip durmuştu. Kardeşim o kadar heyecanlıydı ki yol boyunca hiç susmamış, bize hep denizden bahsetmişti. Babam ve ben gülererek onu dinliyorduk. O bundan keyif alıyor daha da anlatmaya

başlıyordu. İnsan hayatı boyunca en fazla bu kadar heyecanlanabilirdi sanırım.

En sonunda deniz kenarına varmıştık ve kardeşim önden yürümeye hatta koşmaya başlamıştı. Babam ve ben ise onun arkasından koşuyorduk. Kardeşim biz ona yetişene kadar denizin önüne gelmiş ve ayakkabılarını bile çıkarmadan kendini denize atmıştı. Biz ona bakarken keyifle eğleniyorduk fakat bu sevinç kahkahaları sadece birkaç dakika sürmüştü. Kardeşim denizde çırpınıyor ve git gide kıyıda uzaklaşıyordu. Babamın hemen denize atmasına rağmen hiçbir fayda yoktu. Kardeşim çoktan yok olmuştu. Göz ile göremiyor, bağırmalarımıza karşılık cevap alamıyorduk. Kıyıda kiler yanıma gelmiş, beni sakinleştirmeye çalışıyorlardı ama ne fayda? Ben babamı dalgalara vururken gördükçe daha çok ağlamaya başlıyor, kardeşimin adını sayıklamaya devam ediyordum. Tam bu sırada koluma sürtünmekte olan siyah tüylü küçük kediyi gördüğüm an yerimden sıçradım. Gözlerimde biriken birkaç damla yaş sildim. Elimdeki hâlâ dokunmadığım simidi ufalayıp önüne koydum. Sakince oturup yemeye başlamıştı ki dalga yüzüne çarptığı an yemeği unutup koşmaya başladı. Ben de ayağa kalktım ve eve doğru yürümeye başladım.

Hilal İNCİL

GERİ DÖNEN İYİLİK

Güneş, doğmak üzereydi. Neredeyse sabah olacaktı. Güneş saklandığı bulutların arkasından çıkmaya başlamış, yeni güne merhaba diyordu. Aylin oturduğu sandalyeden kalktı, cam kenarına doğru yürüdü. Dün geceden beri uyuyamamıştı. Kardeşi Mert'in rahatsızlanması üzerine apar topar hastaneye gelmişlerdi. Mert'in kalp rahatsızlığı vardı. Şu kış aylarında nefes darlığı yaşamaya başlamış, daha çok kötüleşmeye başlamıştı. Mert daha uyuyordu o yüzden koridora çıktı. Annesiyle, babası nöbetçi doktorla konuşmaya gitmişti.

Önünden sedyeyle baygın birini götürdü hemşireler. Karşıdaki ameliyathaneye soktular hemen. Arkasından ağlayarak yanındaki doktora ne olduğunu anlatan biri görüldü. Kaza olmuştu. Doktor ameliyathaneye koşar adımlarla gitti ve ağlayan çocukta karşıdaki sandalyelerden birine oturdu. Trafik kazası olduğunu duydu Aylin. 5 dakika sonra ameliyathaneden bir hemşire çıktı. 0 Rh pozitif kan gerek diyerek koridoru hızlıca geçti. 2 dakika sonra eli boş şekilde dönen hemşire tekrar 0 Rh pozitif kan gerek diye söylemeye başladı. Aylin aslında 0 Rh pozitifti ama belki başka bir yerden bulurlar diye düşünüp söylememişti. En sonunda hemşireye doğru yürüyüp:

-Ben 0 Rh pozitifim, dedi.

- Ameliyata giren hastanın acil kana ihtiyacı var onun için kan verebilirseniz çok iyi olur, dedi hemşire.

Aylin bunu kabul edip hemşirenin arkasına takıldı. Hemşireyle birlikte laboratuvara gittiler. Hemşire hızlıca Aylin'in kolundan kan almaya başlamıştı bile. Tüm işlemler bittikten sonra hemşire yaptığının çok iyi bir iyilik olduğunu söyleyip yanından ayrıldı. Aylin de hızlıca toparlanıp koridora döndü. Ağlayan çocuk Aylin'e doğru yaklaşıp:

- Arkadaşım için kan veren sizsiniz sanırım.

- Ameliyathanedeki sizin arkadaşınız mı?

- Evet, araba kazası geçirdik, ben küçük sıyrıklarla atlattım fakat arkadaşım ağır yaralandı. Bu yaptığınız için size minnettarım, ne kadar teşekkür etsem azdır.

- Ne demek, önemli değil.

Bu kısacık konuşmanın ardından çocuk yerine döndü. Aylin de eski yerine oturup annesini babasını beklemeye başladı. Kan verdikten sonra biraz sersemlemişti ama yine de iyiydi.

Aradan bir saatten fazla geçmişti, annesi ve babasıhâlâ görünürde yoktu. Nerede kaldı bunlar? Diyerek söyleniyordu içinden. 5 dakika sonra annesi ve babası görüldü.

-Nihayet gelebildiniz, nerede kaldınız? Kaç saat oldu, gelmediniz.

- Geldik işte kızım evrakları hallettik, dedi babası

İkisininde suratı asıktı, annesinin gözleri şişmişti büyük ihtimale ağlamıştı.

- Anne, neden ağladın sen?

- Hayır, ağlamadım kızım.

- Ağlamışsın işte anne, söyle ne oldu yoksa Mert 'in doktoru kötü bir haber mi söyledi?

Annesi duraksadı ve cevap vermeden Aylin'in yanındaki sandalyeye oturdu. Tahmini doğru çıkmıştı. Mert'in sürekli rahatsızlanmasına sebep olan kalbi artık daha fazla acı çekmesine sebep oluyor, yetmiyordu. Mert'in kalp nakli olması gerekiyordu. Tabii bu o kadar kolay değildi, uygun kalbi bulmak çok zordu. Mert de uyanınca hep birlikte Mert'in yanına dönüp, eve dönüş için hazırlandılar. Mert'e bu son haberlerden hiçbir şekilde bahsetmediler. Tam çıkacakları sırada Aylin'den kan alan hemşire hızlıca yanına gelip:

- Aylin Hanım, şu kâğıtları imzalamanız gerek, dedi.

Aylin kâğıtları incelediğinde kan verdiği dair kâğıtlar olduğunu fark etti.

Kan veren kişi: Aylin Ünal. Kan nakli yapılan kişi: Gökhan Yılmaz.

Demek kan verdiği kişi buymuş.

Kâğıtları hızlıca imzalayıp hastaneden çıktılar. Artık uygun kalp bulunana kadar beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Haftalar hızlıca ilerliyordu. Mert çoktan kalp nakli olması gerektiğini öğrenmiş, uygun kalbin bulunmasını bekliyordu. Umutları tükenmeye başlamıştı, hiçbir ses seda yoktu. Mert'in durumu git gide kötüye gidiyordu acil kalp nakli gerekliydi. Tam vazgeçmişlerdi ki tam altı ay sonra çalan bir telefon hepsini heyecanlandırmıştı. Arayan Mert'in doktoruydu. Uygun kalbin bulunduğunu söyleyip Mert'in ameliyat olabileceğini söyledi. Tüm aile sevinçle karşıladı bu haberi. Hazırlıklar ertesi gün hemen başladı. iki gün içinde tüm işlemler hazırıldı. Geriye sadece ameliyat kalmıştı. Herkesin tek umudu bu ameliyatın iyi geçmesiydi. Ameliyat günü geldi çattı. Herkes çok heyecanlıydı. Mert iyileşecekti artık. Mutlu bir o kadar da tedirgin bir şekilde gönderdiler ameliyathaneye Mert'i. dört saatlik bir bekleyişin ardından Mert ameliyathaneden çıkarıldı. Hızlıca odaya alındı. Doktoru gören Aylin koşarak doktorun yanına gitti

-Doktor Bey durumu nasıl?

- Ameliyat çok iyi geçti. Durumu gayet iyi, şimdilik gözetim altında tutacağız.

- Ziyaret edebilir miyiz peki? Diye sordu annesi.

- Şimdilik sadece bir kişiyi 5 dakikalığına yanına alabilirim. Babası da, Aylin de kardeşini görmek çok istiyordu fakat ikisi de sırayı annesine verdi. Annesi elindeki dosyayı Aylin'e verdi ve kardeşinin odasına doğru gitti. Aylin elindeki dosyayla birlikte babasının yanına oturdu, dosyayı incelemeye başladı. Annesi ve babası ölen çocuğun ailesini ziyaret edip tüm işlemleri halletmişti. Aylin sevinçten hiç onları düşünmemişti. Dosyayı incelerken Mert'in ismi, altında da kalbi nakil edilen kişi yazıyordu. O ismi görünce hemen hatırladı. Gökhan Yılmaz yazıyordu. Bu 6 ay önce kan verdiği kişiydi. 5 dakika o isme baktı, durdu. Şok içerisindeydi. Gözleri doldu, ağlamaya başladı, kendini tutamıyordu. Doğru düzgün tanımadığı birine o gün kan vererek yardım

etmek istemişti sadece. Yaptığı ufacık bir iyiliğın ona böyle döneceğini kim bilebilirdi? Kardeşinin hayatının kurtulacağını, Gökhan'ın ona böyle teşekkür edeceğini kim bilebilirdi?

İrem DOĞAN

UZAK TEMAS

Arya'nın sabahı

Güneş yeryüzüne girmesiyle beraber, Arya'nın gözüne çarpmaya başlamıştı. Yüzünün ısındığını hisseden Arya, gözlerini yavaşça araladı ve eliyle güneşi perdeledi. Kalktı, aynasının karşısında saçlarını narin ve yavaş hareketlerle taramaya başladı. Kendi yüzünün detaylarına bakıyor, hatlarını inceliyordu. Arya; bir krallığın prensesi idi. Omzunda dalgalı koyu saçları, koyu gözleri ve upuzun kirpikleriyle keskin bir bakışa sahip oldukça güzel bir kızdı. Çok geçmeden kapı tıklatıldı. İçeriye seri adımlarla saray hizmetkârı girdi. Ardından hizmetkâr Arya'nın karşısında eğilerek "Efendim, anneniz hazırlanmanızı istiyor. Birkaç saate kalmaz davet için yola çıkacağız." dedi. Prenses gülümseyerek tamam dercesine kafasını salladı. Saçını bir süre daha taradı. Dolabına doğru yürüdü, kapıyı açtı ve daha önceden onun için seçilmiş kıyafetleri aldı. Yatağının üstüne bıraktı ve giyinmeye başladı.

Arthur'un sabahı

Her daim güneş doğmadan uyanan Arthur, çoktan giyinmiş dairesinde bir sağa bir sola doğru yürüyordu. Öğlenki yemek davetine Arya'nın ailesinin krallığı olduğu gibi Arthur'un ailesinin krallığı da davetliydi. Bu yemek, senede bir olmak üzere ülkedeki farklı krallıkların birleştiği önemli bir yemektir. Bu tür davetlere çok meraklı olmasa da, ailesi tarafından bu davet içinde boy göstermesi uygun görülmüştü. Onlar için, bir prensin yokluğu kolayca göze batabilirdi. Arthur Arya'dan tam olarak üç yaş büyük, 20 cm. kadar uzun, çenesinde dalgalı saçlı, ela gözlü ve bembeyaz teniyle, ülkedeki kadınları cezbedebilecek yakışıklılığa sahipti. Bunun farkındaydı. Ancak o göz önünde bulunmayı ve ona bakılmasından pek hoşlanmazdı. Kendi başına işlerini halleder, yalnızlıktan hoşlanırdı. Onların krallığı Aryaların krallığından 12 saat

uzaktaydı. Bu sebeple davete yetişebilmek adına iki gündür daha yakın bir yerde konaklıyorlardı. Son olarak boy aynasından yansımalarına baktı. Emin adımlarla odasından ayrıldı, ailesiyle birlikte buluşma noktasına doğru yola koyuldu.

Yolculuğun ardından davete vardılar. Davete geldiklerinde etrafa baktı. Ne kadar da kalabalık diye düşünüp, bir an önce bitmesi için sabırsızlanıyordu. Sabırsızlanıyordu ki onca kişinin arasında bir detay onu sakinleştirdi. Bir gülüş... O an tüm her şeyi bırakıp sadece o gülüşe kenetlenmişti. Bu kişi Arya'dan başkası değildi. Etrafında onca kızın gözü Arthur'da iken onun gözü yalnızca ve yalnızca Arya'daydı. Onun güzelliğiyle adeta büyüldü. Sessiz bir şekilde, onu uzaktan izlemeye devam etti.

Arya'nın bakışından

En yakın arkadaşıyla gülüşürken, izlenildiğini hissetti. Kısa ama dikkatli bir biçimde karşıdan ona bakan Arthur'a baktı. Aklından görüntüsünü geçiriyordu. O ela gözleri, bembeyaz teni. Arya en az Arthur kadar onu beğendi. Arada sırada göz ucuyla bakıyor ve ona her baktığında iyi ki gelmişim dermişçesine iç çekiyordu.

Yemeğe geçildi. Herkes asil bir biçimde içkisini yudumlayıp yemeğini yerken Arya ile Arthur bakışlarıyla konuşuyorlardı. Arya müsaade isteyip masadan kalktı, bahçeye doğru yürüdü. Ardından Arthur'un geleceğinden o kadar emindi ki. Kısa süre sonra Arthur da kalktı, balkondan aşağı Arya'yı ararcasına baktı, onu bahçede salıncakta otururken gördü. Merdivenlerden indi, salıncağın arkasına ilerleyip orada durdu. Arya yüzünü Arthur'a döndü. Göz göze geldiler. Arthur Arya'nın güzelliğiyle sarhoş olurken, Arya onun gözlerinde kaybolduğunu hissediyordu. Birlikte yürümeye başladılar. Bir yere oturdular. İkisi de kendi hakkında bilgi vermeye başladı. Sevdikleri şeyler, hobileri, en sevdiği çiçek, ailesi. Arya'nın ailesi oldukça korumacı ve mükemmeliyetçi bir aile idi. Arthur'un ise oğullarının

mutluluğu için her şeyi yapabilecek bir aileydi. Uzun uzun bu konulardan bahsettiler. Farkında olmadan saatlerce birlikte konuştular. Birkaç gün konuşmaları böyle devam etti. Ancak ayrılık vakti onlar için gelmişti. Bir sevgi bu kadar kısa sürede bu kadar güzel bir şekilde anca böyle olabilirdi. El ele verdiler. Birbirlerine söz verdiler. Her fırsatta birbirlerine güvercin yollayacaklardı ve birbirlerine ait olacaklardı. İç burkan bir vedayla her iki kişi de kendi evlerine doğru ilerlemeye başladı. Yolculuk boyunca geçirdiği zamanları aklında canlandırıyorlardı. Akıllarından çıkması mümkün değildi.

Ayrılıklarının üzerinden bir süre geçti. Ancak onlara ayrı geçen her dakika, nefes alırken kalbe batan acıyla eşdeğer acıdaydı. Her fırsatta birbirlerine mektup yazıyor, güvercinle yolluyorlardı. Bu mektuplarda birbirlerine olan özlemlerini uzun uzun dile getiriyor, iyi dileklerini ve şansı birbirlerine sunuyorlardı. Bu mektuplaşma uzun süre bu şekilde devam etti. Ta ki Arya'nın ailesi bunu öğrenene kadar. İlişkiden oldukça rahatsızlardı. Arya'yı engellemek uğruna ona tonla yasak koydular, uzun bir süre kendilerinden soyutladılar. Arya ne yaparsa yapsın bu gerçeği ailesine kabul ettiremedi. Kendinin büyüdüğünü ve kendi kararlarını verebileceğini söylese de nafiye. Arthur ile ilişkisinden aylar hatta yıllar geçmesine rağmen, sınırlı sayıda yüz yüze görüşebildiler. Bunun acısı yetmezmiş gibi bir de mektuplaşmalarını engellendi. Aylarca bu durumu idare etmeye çalıştılar. Arya da Arthur da çökmüş halde idi. Birlikte son kez güvercinleştiler. Kritik bir karar verdiler. Son kez şelale başında yüz yüze görüşeceklerdi. Arya da Arthur da biliyordu ki Arya'nın ailesi asla bu ilişkiye izin vermeyecekti. Gerekirse Arya'yı saraydan uzaklaştıracaklardı ve Arthur'un öldürülmesi için gerekli mücadeleyi vereceklerdi.

Arthur planladıkları gibi kendi saraylarından ayrıldı. 12 saat sonra şelalenin oradaydı. Bir süre bekledi. Uzaktan ona kollarını açmış, koşarak gelen Arya'yı gördü. Ona doğru koştu. Büyük bir sarılma yaşadılar. Arya hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Arthur onun saçlarını

sevip ‘‘Şş ben buradayım. Bu acıyı birlikte bitireceğiz unuttun mu?’’ dedi. Saatlerce birlikte şelale başında oturdular. Belki de hayatlarının en güzel son anlarıydı, kim bilir. Ne yazık ki daha güzeli olamazdı. Çünkü bu onlar için bir sondu. Uzun günün sonunda Arya’nın yokluğunun farkına varan ailesi Arya’yı bulması için muhafızlara tonla emir verdiler. Sesleri şelaleye ulaşmıştı muhafızların. Arya ve Arthur biliyordu. Onlar için geliyorlardı. El ele verdiler. Arthur Arya’ya korkup korkmadığını sordu. Arya ise kafasını onun göğsüne yaslayıp ‘‘Sen benimleyken dünyanın sonu gelse korkmam.’’ Dedi. Sesler epey yaklaşmıştı. Alın altına yaslandılar ve gözlerinin içine o ilk anki tutkuyla baktılar. Arthur Arya’ya ‘‘Bana bu kadar güzel baktığın için teşekkür ederim Prensesim.’’ dedi. Arya’nın gözünden çaresizce bir damla yaş süzüldü. Arthur Arya’nın kokusunu içine çekti. Ona bakarak ‘‘Bizim mutlu sonumuz böyle’’ dedi.

Muhafızlar 10 metre uzaklıkta iken birbirlerine daha da yakınlaştılar. Dudaklarını birbirine yavaşça değdirdiler ve kendilerini yüksek sudan aşağı bıraktılar. Muhafızlar ikisini de saatlerce, günlerce suda aradı. Ne yaptılarsa ikisinden de bir parça eşya dahi bulamadılar. Sularla birlikte, sonsuzluğa gittiler. Ancak dünyaya bir daha asla onlar gibisi gelmedi...

Derya SENGER

JÜPİTER VE MARS

Başkanın kapısı çalar. Başkan gel diyemeden kapı açılır. Başkan öfkelenirse de belli etmeyip gelen güvenliğin ne için geldiğini söylemesini bekler. İçeriye bir nefeste giren güvenlik ‘Başkanım Mars’tan haber var. Acil durum evinin kullanılması öneriliyor.’ der. Başkan şaşırırsa da hiç istifini bozmadan ‘Acil durum alarmını çalıştır. Tüm Jüpiter halkı orada olsun.’ diyerek güvenliği yollar.

Endişesi artmaya başlar. Acil durum evinde tüm gezegenlerle iletişime geçebileceğini bildiğinden biran önce hazırlanıp gitmek ister. Arkasını döndüğünde arkadaşı Nil ile karşılaşır. Onu tamamen unuttuğu için içten içe kendime kızar. Nil’in suratını bembeyaz görünce onunla birlikte hem birkaç eşya toplayıp hem de olayı tartışmaya başlar.

-Araaass! Yeter sıra bende. Ben anlatacağım.

Nil’in sözleri ile Aras’ın kurduğu ve aynı zamanda anlattığı hayali yarım kalır. Aras bozulsada bişey demez.

-Peki. Devam et hadi. Çok heyecanlı.

Nil’i dinlemeye başlar.

Tüm herkes acil durum evine toplanır. Kapının kapatılması için başkan ve Nil’in gelmesi beklenir. Nil ve başkan acil durum evine giderken çok tuhaf giyinimli yüz hatları belirgin ufak bir varlıkla karşılaşır. İlk başta korksalar da konuşmayı denemeye karar verirler. Başkan Aras ‘Acaba dilimizi biliyor mudur?’ diye bir soru atar ortaya. Nil sorusuna karşılık bir adım yaklaşır ‘MERHABA’ der. Fakat uzun süre ses seda çıkmaz. Nil ve başkan birkaç denemeden sonra vazgeçip Jüpiter de yabancı olduğundan dolayı omu da alıp acil durum evine giderler.

Aras’ın kapısının açılması ile Nil susar. Aras’ın annesi gülümseyerek onlara bakar. Elindeki kek ve meyve suyunu görünce

çocuklar sevinç çığlıkları atarlar. Aras'ın annesi çocukların önünde hiç oyuncak olmadığı görünce Ne yapıyorsunuz bakalım? diye sorarken kek tepsisini çocukların yanına koyar. Çocukların ikisi bir ağızdan

- Hayal kuruyoruz. Derler. Aras annesine onlarla hayal kurmasını teklif eder ama annesi işleri olduğunu söyleyip reddeder. Birazdan kuzeni Pelinsu'nun geleceğini ve onları dinlemek isteyeceğini söylemeyi de ihmal etmez. Annesi odadan çıkar çıkmaz Aras Nil'e dönerek
- Biraz daha anlat sonra bende.
- Tamam.

Acil durum evinde tuhaf giyinişli varlığa uzaylı adını verirler. İşaret dili ile gayet iyi anlaşılır. Başkan ve Nil hem endişeli halkı bilgilendirmek hem de kendi meraklarını gidermek adına telsiz odasına çıkıp Mars ile iletişime geçmek için işe koyulurlar.

- Jüpiter'den başkan Aras acil durum evinden konuşuyorum. Mars'tan beni duyan var mı?

Nil ve başkan heyecanla telsizden gelecek cevabı beklerler. Birkaç dakika cevap gelmeyince başkan Aras anonsunu tekrarlar. Telsiz cızırdayarak öter.

- Mars'tan Başkan Miyu başkanlıktan konuşuyorum. Başkan Aras büyük bir tehlike sizi bekliyor. MALGUS'LAR.

Nil şaşkınca 'O da ne?' deyiverir. Başkan Aras telsizden malguslar hakkında bilgi alır bir de resim. Bu resimi gören Başkan ve Nil şaşkınlıktan birbirlerine baka kalırlar. Acil durum evine getirdikleri tuhaf giyinimli varlık aynı Mars'tan gelen resimdeki gibi görünüyordur.

Büyük bir kahkaha sesi ile Nil susar. İkisi de kapıda gülerek onları izleyen Aras'ın kuzeni Pelinsu'ya dönerler. Nil ve Aras anlamsızca Pelinsu'ya bakarken onun hâlâ gülmeye devam etmesi Aras'ın kaşlarının çatılmasına sebep olur.

- Aleminiz valla çocuklar Ahahahah valla çok güldüm. Mars başkanı Miyu ha Ahahahah...

Pelinsu'nun bu tavrı hem Nil'i hem de Aras'ı hem üzer hem de sinirlendirir. Fakat ikisi de bir şey diyemez. Nil de Aras da gerçek olmadığını bilmelerine rağmen çok ciddi bir şekilde hayal kurduklarından Pelinsu'nun tavrı onlar için kırıcı olmuştur.

Pelinsu'ya da kek getiren Aras'ın annesi odadaki sessizliği fark eder. Ne olduğunu sorduğunda Aras dayanamayıp kuzeninin yaptığını anlatır. Pelinsu utanır. Aras'ın annesi Pelinsu'ya hayallerin özel olduğunu gerçekleşse de gerçekleşmese de özel ve değerli olduğunu, asla kendinden küçüklerle alay etmemesi gerektiğini söyler. Pelinsu utanır ve yaptığı için çok pişman olur. Nil ve Aras'tan özür diler. Annesi ve Pelinsu'nun da katılması ile dördü birlikte hayallerine kaldıkları yerden devam ederler.

Cansu EVCİMEN

SEVİM'İN HİKÂYESİ

İnsanlar ne kadar da mutlu görünüyordu. Yanındakine bugün neler yaşadıklarından, neler yaptıklarından kim bilir belki de karın neden bu kadar geç yağdığından yakınıyorlardı. Elbette onun da aklında birtakım sorular vardı. Ama bu insanlar bu kadar mutluyken kendisi neden hep bir şeyler düşünmekteydi ki? Örgünün ilmeğini yanlış mı atmıştı? Yoksa bugün de hiçbir şey satamadan mı eve gidecekti?

Ailesine bakmak zorunda olduğunu biliyordu. Annesi gözlerinin önünde günden güne eriyordu. Babası da geçirdiği kaza sonucu felç kalmıştı. Varlığını onları iyileştirmek, az da olsa acılarını dindirmek için adamıştı. Tüm bu olanların nasıl farkında olmazdı. Hayat ona bu kadar acımasızca davranırken hiçbir şey olmamış gibi yaşayamazdı. Hayatı öğrenmek için neden en zorundan başlamıştı ki?

Çocuklar hep mutluydu onun gözünde kendisi hariç. Sokaktaki çocuklar gibi gününü top oynayarak, koşarak geçiremez miydi? Sanki tüm çocuklar mutluluk için yaratılmıştı da kendisi çalışmak için gelmişti bir türlü anlam veremediği dünyaya.

Ama öyle de düşünmemeliydi. Kendisinden daha yoksul insanlar görmüştü bu sokaklarda. Ayağında ayakkabısı, üstünde giysisi olmayan hatta yiyecek bir lokma ekmek bulamayan insanlar. Yırtık da olsa bir ayakkabısı, delik de olsa bir giysisi vardı. Zaten bunları da çöplerin yanında bulmuştu. Derme çatma, küçük ama Sevim'in içinde olmaktan mutlu olduğu evleri bile vardı. Daha fazlasını istemiyordu ki Sevim. Annesi babası iyi olsun yeterdi onun için.

Şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi. Karın keyfini çıkara çıkara her zamanki yerine -caddeyi aydınlatan sokak lambasının altına- geldi. Uykusuz kalarak ördüğü kazakları, çorapları, yelekleri güç bela getirdiği kasadan çıkararak özenle hazırladığı tezgâhına yerleştirmeye koyuldu. İnsan kalabalığı daha canlıydı. Sokaktan yükselen korna ve

araba seslerinden oldu olası hep nefret etmişti. Annesiyle kurduğu düşlerin içinde böyle canavari seslere yer yoktu. O hep kuşların sesleriyle dolu, yemyeşil hayaller kurmuştu.

Hava sanki ondan intikam almak istercesine bu denli şiddetli esiyordu. Minicik bedeni üşümeye başlamıştı. Bir saat süren bekleyişin karşılığı sadece soğuktu. Anlaşılan bugün de eve eli boş dönecekti. Eşyalarını yerleştirmeye davranırken oradan geçmekte olan kırk yaşlarında tahmin ettiği, kır saçlı adam:

- 'Hey küçük! Şu kırmızı kazağı almak istiyorum. Ne kadar da güzeller!' diye seslendi.

Sevim o an hiç olmadığı kadar mutluydu. Belki de şansı bu adam sayesinde geri gelmişti. Adamın istediği kazağı soğuktan buruş buruş olan, ufacık elleriyle uzattı. Bir yandan da bu kadar iyi görünümlü bu adamın neden kendinden alışveriş yaptığını anlamadı.

- 20 TL ediyor efendim.

Adam, Sevim'in ellerine yüz lira verdi ve üstünü almayacağını söyledi. Bir yandan da Sevim'e sorular soruyordu.

- Bu soğukta evde olman gerekirken neden buradasın küçük?

-Efendim, ailemi geçindirmem gerek. Annem hasta ve babam da yakın bir zamanda geçirdiği kazadan dolayı felç kaldı. Onları iyileştirmek benim en büyük hayalim.

- Adın nedir küçüğüm?

- Sevim.

- Okula gidiyor musun?

- Hayır, efendim.

Adam, küçük Sevim'in her söylediğini dikkatle dinliyor; ona yardım etmek istediğini anlıyordu. Kızın söyledikleri için burkmuştu. Ama ona yardım etmeyi kafasına koymuştu.

Adam üstünde çok ince kıyafeti olan tir tir titreyerek ona bakan Sevim'e, satın aldığı kazağı giymesi için verdi. Daha fazla soğuğa dayanamayan

Sevim kazağı giydi. Aralarındaki konuşma nihayete erince Sevim isminin Rıza olduğunu öğrendiği adamla vedalaşıp evinin yolunu tuttu.

Rıza Bey, kızın konuşmalarından çok etkilenmişti. Böyle insanların desteklenmeyi hak ettiğine inanıyordu. Kıza elinden gelen yardımı yapacaktı. Sevim'i ilk önce iyi bir okula göndermesi gerekiyordu. Bunun içinde Sevim'in ailesine ulaşmalıydı.

Ertesi gün Rıza Bey, Sevim'in kazakları sattığı yere gitti.

Sevim'e teklifleri vardı.

- Bugün işler nasıl küçük?
- Teşekkürler efendim. İyi gidiyor.
- Sevim sana bir teklifim var. Eğer sen de istersen ailenle konuşup senin okula başlaman için yardım edebilirim.

Sevim adamın ağzından çıkan okul kelimesini duyunca yüzünde tarif edilemez bir ifadeyle Rıza Bey'e bakarak:

- Efendim elbette okula gitmeyi çok isterim. Okumak yazmak, defterimin kalemimin olması anlatılamaz bir duygu.
- Sevim o zaman anne ve babandan da izin almamız gerek. Hadi evine gidelim.

Kalabalığın içinden sıyrılarak heyecan içinde Sevim'in evine geldiler. Rıza Bey, Sevim'in anne babasından izin aldı ve Sevim'i de yanında götürerek okula yazdırdı.

Sevim artık nasır tutmuş elleriyle sadece defter kitap tutacaktı. Okul için çok heyecanlıydı. Yaklaşık bir hafta sonra okuluna başladı. Sevim'in okulda yeni olduğunu anlayan meraklı gözler, Sevim ile uğraşmaktan hiç vazgeçmedi. Rıza Bey, Sevim'in ailesine gerekli ilaçları almış; Sevim onları iyileşmiş görünce rahatlıyor ve Rıza Bey ile karışlaştığı için Allah'a dua ediyordu.

Aradan on yıl geçer. Sevim genç kız olur. Annesi ve babası eski sağlıklarına kavuşur. Rıza Bey günlerden bir gün hasta yatağında Sevim'i yanına çağırır ve tüm mal varlığını Sevim'e bıraktığını açıklar.

Simge ANAKLI

YENİ DÜNYAYA ADIMLAR

Bir evin bir kız olan Alya yaz tatiline girdiği için mutluydu ama her gün evde yalnız başına olduğu için sıkılıp ne yapacağını bulamıyordu. En yakın arkadaşı Ebru içinde durum aynıydı. Ebru ve Alya o zaman bir kursa katılmaya karar verdiler. İnternette öylece gezinirlerken karşlarına belediyenin tiyatro kursu çıktı ve onlarda o kursa kayıt yaptırıldılar. Kursun ilk günü ikisi de çok heyecanlıydı. Kursun olduğu salona girip o sahneye çıktıkları an yeni bir dünyaya girdiklerini anlamışlardı.

Artık onlarda tiyatro eğitimi alıyorlardı ve ikisi de bu durumdan çok memnunnlardı. Hayatlarına yeni insanlar girmişti. İyisiyle kötüsüyle her gün kendilerini geliştiriyorlardı. Yaz tatilindeyken yine bir tiyatro günüydü ve başlarında hocalarıyla gruplara ayrılıp verilen konu hakkında oyun çıkarabilme çabalarında kendilerine verilecek olan rolün merakındalardı.

O gün karakterleriyle çok uyuşan rolleri alan Alya ve Ebru sevinç ve heyecan doluydular. Oyunun konusundan yapacakları gösteriye kadar her şey ikisinin de içine sinmişti. Artık sonuca çok yakınlardı. Her şey hocalarının gelip son beş diye saymasıyla daha da artmıştı ama onlar yine de sahneye çıkıp herkesi güldürmeyi ve hocalarından da tam not almayı başarmışlardı. Tabii ki de her gün çok iyi geçmiyordu ama olan olumsuzlar onları yıldırılmayıp aksine ders çıkarıp kendilerini geliştirmelerini sağlıyordu. Okullar açılmıştı ve artık Alya için bir sıkıntı vardı. Okullar açıldığı için devam edemeyecekti. Haberleri Ebru'dan alıyordu. Her ne kadar içinde kalsa da yazın devam etme düşüncesiyle kendini avutuyordu ve o heyecanla yaz tatilini bekliyordu. Gel zaman git zaman o hevesle beklediği yaz tatili sonunda gelmişti ve artık tiyatronun bir üst kademesine geçmişti. Ne mutlu ki ona okulundan da tanıdığı insanlar vardı ama yine de bir eksiklik vardı Ebru...

Ebru artık gelmeme kararı almıştı. Bu durum Alya'yı her ne kadar üzse de yapacak bir şey yoktu ama yine de tiyatro güzel gidiyordu. Bir yaz kursu daha yeri geldi güzel oyunlarla yeri geldi berbat oyunlarla bir şekilde yine zaman su gibi akıp gitmişti. Artık okulda her yerde daha çok çevresi vardı ve olaylara farklı pencerelerden bakabiliyordu. Tekrar kış kursu zamanı Alya için daha heyecanlı bir şey vardı o heyecanla beklediği konservatuvar sınavı vardı işte. Alya bu sınavı arkadaşlarıyla birlikte kazanmak çok istiyordu. İçindeki o heyecan ise sürekli ikileme düşürüp onu kazanıp kazanamayacağı hakkında düşündürüyordu. Ama asıl heyecanı sahneye çıkıp ışıklar ve efektler oluşunca anlamıştı. Sonuçları merakla bekliyordu.

Sınavdan çıkınca arkadaşlarını sıkı sıkı tembihledi sonuçlar açıklanınca hemen arasınlar diye. Gece arkadaşı arayıp kazandığını söyleyince ise dünyalar onun olmuştu resmen hemen arkadaşlarını arayıp bu güzel haberi onlarla da paylaştı. O artık bir KONSERVATUVARLIYDI...

İremsu TERCANLI

BİR MUCİZE

Dört yıl önce çikolata fabrikasında başlamıştı Rüya ile Yamaç'ın hikâyesi. Yamaç fabrikada bilgisayar operatörü olarak çalışıyordu. Gıda teknikeri olan Rüya da o yaz stajını yapmak için çikolata fabrikasını tercih etmişti.

İş gereği Rüya ile Yamaç sürekli bir araya geliyorlardı. İyi de anlaşıyorlardı. Bu durumu fark eden arkadaşları Yamaç'a şaka yapmak için Rüya'dan yardım istediler. Arkadaşları defalarca sormasına rağmen Yamaç sadece arkadaş olduklarını birlikte olmadıklarını söylüyordu. Rüya'dan ise Yamaç'ın yanında sorduklarında sevgili olduklarını söylemesini istediler. Rüya kabul etti. Herkes Yamaç'ın yanına gittiğinde Rüya Yamaç'a:

-Sevgili olduğumuzu neden saklıyorsun ki? Ben her şeyi anlattım artık saklamana gerek yok, hem onlar bizim en yakın arkadaşlarımız değil mi? dedi. Yamaç:

-Ya sen ne saçmalıyorsun? Biz sevgili falan değiliz, dedi. Yamaç'ın arkadaşı Kaan:

- Ben senin arkadaşın değil miyim? Kız kabul etti, sen neden bizden saklıyorsun? Dedi. Yamaç arkadaşını dışarıya çıkarttı. Arkadaşına böyle bir şeyin olmadığını söylediğinde arkadaşını artık şaka olduğunu söyledi. Rüya Yamaç'ın yanına gidip:

- Bana kızdın mı? Dedi. Yamaç da:

- Kızmadım ama her şakanın altında bir gerçeklik payı vardır, dedi. İşte böylece ikisinin hikâyesi başlamış oldu.

Yıl 2004. Artık birliktelikleri ikinci yılını doldurmuştu. Her ikisi de kalplerini dolduran biri olduğunu ailelerine açıkladılar. Aileler bir araya gelip kız isteme faslı olduktan sonra Yamaç da tuzlu kahveden nasibini almış oldu. Bir sene nişanlı kaldılar. Bu süre zarfında ikisi de eksikliklerini giderdiler.

Yıl 2005 Mayıs 27. Beyaz gelinlikle kuğu gibi görünen Rüya ve Rüya'nın prensi Yamaç, düğün salonunun merdivenlerinden renkli balonlar eşliğinde el ele indiler. O gece onların gecesiydi. Doyasıya eğlendiler salon dolusu misafir ile. 28 Mayıs'ta artık evli ve iki kişilik bir aileydiler.

Altı ay sonra Kasım 25. O gün Yamaç'ın doğum günüydü. İki üç gündür mide bulantılarından şüphelenen Rüya Yamaç'tan onu doktora götürmesini istedi. Yamaç olacıklardan habersiz Rüya'yı doktora götürdü. Rüya doktorun odasından çıktıktan sonra tahlillerin bir saat sonra çıkacağını söyledi. Biraz kantinde oyalandıktan sonra geri geldiler. Rüya doktorun odasından elinde bir kâğıt ile çıktı. Yamaç meraklı ve endişeli gözlerle karısına bakıyordu. Rüya'nın 'Hamileyim Yamaç, hamileyim' demesi ile Yamaç'ın Rüya'yı kucaklayıp alnından öpmesi bir oldu. Yamaç'ın bu güne kadar aldığı en güzel hediyeydi.

Güzel günler geride kalmıştı çünkü Rüya aşermeye başlamıştı. Gecenin bir vakti acıkabiliyordu. Hatta bir gün saat on ikide tatlı almaya gönderdi. Ocak ayı olmasına rağmen o istedi diye manavları dolaşp karpuz bile buldu. Rüya'nın midesi bulandığı için iki aydır yemekleri Yamaç yapıyordu.

Rüya ve Yamaç'ın bebeği artık dört aylık olmuştu. Düşünsenize anne karnında bir bebek annesinin dahi haberi olmadan gözü, kulağı, kalbi yani bütün organları zamanla oluşuyor. Hatta bir dakika suyun altında nefessiz kalamazken suyun içinde oluşuyorsunuz. O ne kadar büyük bir mucize... Rüya o gün işten dörtte geldi. Yemeğini yedikten sonra yatıp uyudu. On birde işten gelen Yamaç televizyonu açıp film seyretmeye başladı. Filmde annesiz bir çocuğun hikâyesi anlatılıyordu. Annesini on altı yaşında kaybetmiş olan Yamaç hüznünlendi.

Televizyonu kapatıp uyudu. Rüyasında önce annesini gördü. Ona sarılıp öptü. Arkasından çok ama çok güzel bir bebek gördü. Tombul kırmızı yanakları ve bembeyaz bir teni vardı. Sabah uyandıığında neler

gördüğünü karısına anlattı. O gün bebeğin cinsiyetini öğreneceklerdi. Rüya'dan kız olursa annesinin adını koymak için izin aldı.

Beş ay sonra bir Ağustos günü. Rüya, Yamaç çalıştığı için ailesiyle birlikte kontrole gitti. Rüya'nın doktoru Ebru Hanım ameliyathanenin tadilata gireceğini, o da isterse bebeğin sezaryen ile alınabileceğini söyledi. Rüya kabul etti ama Yamaç yanında değildi. Rüya'nın babası Tolga Bey Yamaç'a haber verdi. Annesi Hülya Hanım bebeğin ve Rüya'nın eşyalarını almak için eve döndü. Rüya ameliyata girerken yalnızdı ama korkmuyordu ta ki koridordan geçerken yaşlı bir teyze 'Allah kurtarsın kızım' diyene kadar. Rüya bir anda heyecanlandı. Ameliyathaneye girdiğinde narkoz teknisyeni geldi. Kısa bir uyku yolculuğunu başlattı.

Ameliyathanenin kapısı açıldı. Rüya'yı gören Yamaç ve Tolga Bey koşarak sedyenin yanına geldiler. Rüya yarı baygın bir halde Yamaç'a 'Kızım nasıl?' diye sordu. Yamaç 'Çok güzel bir kızımız oldu' dedi. Görevli ile beraber Rüya'yı yoğun bakıma götürdüler. Bir müddet sonra Rüya'nın yanındaki bayanın çocuğunu emmesi için getirdiler. O dakikadan sonra Rüya'nın gözleri kapıdaydı. Nihayet Hülya Hanım'ın kucağında kırmızı yanaklı beyaz tenli Melek kapıda göründü. Rüya Melek bebeği emzirmeye başladı. Bir an emmeyi bırakan Melek ve annesi göz göze geldiler. Rüya için dünyanın en müthiş, anlatılamaz, doyulmaz anıydı o an. Melek canının ve en sevdiğinin bir parçasıydı. Onun adı mutluluktu, huzurdu, yaşamaktı...

O geceyi hastanede geçirdiler. Ertesi sabah uyandığında Yamaç bir demet çiçekle odanın kapısında bekliyordu. Karısından ve kızından bir gece ayrı kalmak bile onları özlemesine yetmişti. Yamaç taburcu olmaları için işlemleri başlatmaya gitti. Rüya'nın yanındaki yatak yeni bir hasta için hazırlanıyordu. Anneyi doğuma almışlardı. Yamaç işlemleri bitirip Rüya'yı almaya geldi. Rüya ve bebeği hazırlayan Hülya Hanım'ı da alarak odadan çıkacaklardı ki yankılanan bir sesle oldukları yerde kaldılar.

-Morga bebek var! Sanki herkes taş kesilmişti. Rüya bir kuağındaki Melek'e baktı. Bir de hazırlanan boş beŖiđe...

Yamaç ile Rüya sarmaŖ dolaŖ evlerinin kapısından içeriye girdiler. Artık  kiŖilik bir aile olmuşlardı ve kucaklarında bir mucize vardı...

Behiye AKKUŖ

AVUKAT PINAR

Merhaba adım Pınar. Size şu anki durumuma nasıl geldiğimi başımdan neler geçtiğini anlatmak istiyorum. Anlatma sebebim haklılar daha fazla susmasın, utanmadan, başlarını eğmeden kendilerini savunsunlar, cahillik içinde çürüyen insanların laflarından dolayı kendilerini eve saklayıp geleceklerini karartmasınlar diye.

Henüz 7 yaşındaydım annem ve babam çalıştığı için bana babaannem bakardı. Babaannemlerin evi Ağrı'nın Aktarla köyündeydi. Annem ile babam ise Ağrı merkeze çalışmaya giderdi. Buralarda kış fazla soğuk, karlı ve buzlu geçtiği için bu mevsimde en az 1 hafta eve gelmedikleri oluyordu. Köyde bir sürü arkadaşım vardı fakat soğuklar başladığı için pek görüşemiyorduk. Dedemler, amcamlar yaşadıkları şehrin çok eskiden gelen kurallarına çok bağlıydılar. Bu yüzden kız kuzenlerimi ve kız torunlarını bende dâhil çok sevmezlerdi.

Babamlar kalabalık bir aileydi. İki hâlâ m, dört amcam vardı. Bir tane hâlâ m ve 3 amcam evliydi. Diğer hâlâ m ve amcam ise okula gidiyordu. Amcamlarla pek anlaşmazdım ama hâlâ mlar ve yengemlerle baya iyi anlaşırđım. Evin içinde okula gitmeyen kuzenlerimle oyun oynardık. İşte bu zamana kadar hayatımdaki tek sorun anne ve babamı çok fazla göremememdi. Keşke tek sorun olarak da kalsaydı.

Bir gün en küçük amcam okuldan erken geldi. Kız kuzenlerimi ve beni pek sevmez genelde erkek kuzenlerimle oynardı. Ama o gün okuldan sonra beni yanına çağırđı. Çok şaşırđım ve biraz da mutlu oldum çünkü aile bağlarımla kız ve erkeği ayırmadan hep kuvvetli olmasını isterdim. Dünyada aileden başka kimsenin bizi korumayacağını düşünürđüm. Amcamın lafını ikiletmeden ve fikri değışmeden hemen yanına gittim. Benimle oyun oynamak istediğini ve şu ana kadar benimle ilgilenmediğini için çok pişman olduğunu söyledi. Bende çocuk gibi

inanıp mutlu oldum. Doğru ya daha çocuktum zaten. Kocaman bir merakla ne oynayacağımızı sordum. Bilgisayardan oyun oynayalım dedi. Kabul ettim ve sandalye almak için yanından ayrılırken beni durdurup gerek olmadığını söyledi. Bilgisayar masasının yüksek olduğunu kucağına oturup oynarsam daha rahat olabileceğini söyledi. Bu fikri sevmedim.

Babaannem evde yalnızken beni hep tembihlerdi. Yabancı insanlar çağırırsa sakın gitme kızım, anne ve babandan başka kimsenin kucağına çıkma kızım senin iyiliğini sadece onlar düşünür derdi. Amcama buna gerek olmadığını hemen yan odadan getirebileceğimi söyledim. Sinirlenip bana kızdı. Ben senin amcamın seninle vakit geçirmeye çalışıyorum deyip beni kucağına aldı. Bende onun benim amcam olduğunu ve en az beni babam kadar koruyacağını düşündüm. Bilgisayardan oyun oynarken amcamla konuşmaya çalışırdım ve hep baştan savma kelimelerle cevap verip beni sustururdu. Bir süre sonra anlam veremediğim şekilde kollarıma, göbeğime dokunmaya başladı ve bu durum hiç hoşuma gitmemişti. Babam ve annemin beni sevdiği gibi bir sevmeye şekli değildi. Rahatsız oldum ve odamı toplamam lazım deyip hemen oradan ayrıldım. Amcam artık diğer kuzenlerimle oyun oynarken beni de çağırıyor ve bu dokunmalara devam ediyordu.

Birkaç sene sonra 10 yaşıma gelmiştim ve okulda öğretmenimiz bizim iznimiz olmadan annemizin bile vücudumuza dokunmaya, bakmaya hakkı olmadığını eğer böyle bir durum yaşarsak hemen onlarla ve ailemizle paylaşmamız gerektiğini söyledi. Bunun bir suç olduğunu ve adının da taciz olduğunu söyledi. Bir gün amcam okuldan yine erken geldi. Babaannem komşuya gitmişti. Beni görünce ona hemen yemek koymamı istedi. Bende amcamla uğraşmak istemediğim için mutfaka gidip koydum. Amcam saçlarıma dokunup gittikçe güzelleştiğimi söyledi tedirginlikle kenara çekilip afiyet olsun amca dedim. Tam mutfaktan çıkacaktım ki amcam izin vermedi. Bana dokunmaya ve

iltifatlar etmeye devam etti. Amcama durması gerektiğini istemediğimi söyledim ama beni dinlemedi. Artık ağlıyordum ve amcamı durduramıyordum. Allah'a şükürler olsun ki o anda kapı çaldı. Amcam panikle beni bıraktı. Ben ağlayarak odama gittim. O iğrenç görüntüler aklımdan gitmiyor daha çok ağlıyordum. Babaannem sesimi duyup odama geldi. Bana ne olduğunu sordu. Ona amcamın bana yaptıklarını anlatmak istedim ama anlattığımı amcalarımın, dedemin, komşuların ve özellikle babamın duymasından çok utandım sanki suç benimmiş gibi. Babaanneme önemli bir şey olmadığını ayağımı burktuğumu söyledim. Amcam o gün birilerine anlatacağımdan korkup evden gitmişti. Ben ise herkese olan güvenimi hayata olan sevgimi o gün kaybetmiştim.

Üç yıl sonra artık her şeyi daha da farkındaydım. Bana yapılan bir suçtu ve aynı haberlere çıkan kız gibi kendimi savunmam gerekiyordu. Anneme ve babama anlatmaya karar verdim tek başıma dayanamıyordum artık. Akşam yemeğinde zil çaldı. Gelen amcamdı. Hem de yanında hamile karısıyla. Hâlâ çok korkuyordum ve bu amcamı görünce iki katına çıkmıştı. Kimseye bir şey anlatamazdım. Kimsenin yüzüne bakamazdım. Ama içim biraz rahatlamıştı. Artık evliydi ve çocuğu olacaktı beni rahat bırakırdı. Fakat hiçte düşündüğüm gibi olmadı. 5 yıl boyunca amcamdan kaçıp aileme belli etmemeye çalıştım. Geceleri uyku uyuyamıyor, yollarda düzgün yürüyemiyordum. Amcam beni görünce fiziksel taciz uygulayamıyorsa sözlü taciz uyguluyordu.

Bilgisayardan araştırma yaptım. Ne yazık ki ülkemiz bu konuda hiçte adaletli değildi. O an avukat olup kendi adaletimi kendim sağlamaya karar verdim. Ben senelerdir susmuş ve hâlâ susmaya devam ediyordum. O kınadığım cahil kendini ezdiren insanlardan hiçbir farkım yoktu. Zaten çok başarılı bir öğrenciydim. Bu konuyu unutmak düşünmemek için kendimi hep derse vermiştim.

Bu zamana kadar amcamı bıçaklamak, gizlice polise gitmek gibi fikirler geçmişti aklımdan ama amcamı bıçakladığımda hem o bu

dünyadan rahat ayrılmış olacak benimde geleceğim olmayacaktı. Bende üniversiteyi kazandım. Annem, babam, babaannem çok sevinmiş geri kalanlar gitmeme pek olumlu bakmamışlardı. Yemekte amcam bana pis bir şekilde bakmaya devam ediyordu. Ama karar vermiştim bugün her şey sondu. Yemekten sonra amcamın yanına gittim. Ona bu aşağılık hareketleri daha fazla yapamayacağını onu köpekler gibi süründüreceğimi söyledim. Üniversiteye gidemeyeceğimden o kadar emindi ki hâlâ pişkin ve ukalaca sırtmaya devam ediyordu. Aşağı inip anne ve babamı çağırdım. Başımдан geçenleri ağlayarak anlattım. İkisi de kahroldular. Babam sinirden ne yaptığını bilemez bir hale geldi. Yukarı çıkıp amcama saldırdı. Dedemler onları ayırdığında ise sebebini onlara da anlattı. Dedemler amcamı haklı bulup 'Senin kızın teşvik etmiştir. Baksana şuna başka şehre okumaya bile gitmek istiyor. Sanki kız haliyle bir şeyi başarabilecek.' dediler. Daha 7 yaşındaydım oysa bana ilk taciz ettiğiinde. Hemen o evden ayrılıp hukuki işlemleri başlattık.

Annem ve babam büyük bir güçlülük ve olgunlukla arkamda durdular ve durmaya da devam ediyorlar. Onlar böyle davrandıkça onca yıl neden kendimi kapattığımı, acılar çektiğimi onlara anlatmadığım için pişmanlık hissediyorum. Peki, şu an amca demeye utandığım insan ne mi yapıyor?

Çektiğim acıları ve o görüntüleri düşündükçe onun hiç dışarı çıkmasını istemiyorum fakat nitelikli cinsel istismar suçundan dolayı 18 yıl içerde yatacak. Benim için bu kız haliyle sanki bir şeyi başarabilecek diyenlerde ona temiz iç çamaşırı götürecektir. Hırslarımdan, kararlarımdan ve pes edip geleceğimden vazgeçmeyip bir avukat olduğum için bu süreyi uzatmaya çalışacağım.

Bu ülkede benim gibi hatta daha kötü durumlarda olan ve utanıp konuşmayan çok fazla çocuk var. Dünya çocuk istismarında Türkiye 3.sırada. Bu sıralama bu olaylara dur demedikçe, insanların haklarını savunması izin verilmedikçe, sessiz kaldıkça daha da artacaktır.

Çocuklar evlenmemeli, korkmamalı ve endişe etmemeliler. Çocuklar oyun oynamalı, eğlenmeli ve okula gitmelidir. Her türlü istismara uğramış insanlar için kendime olan güvenim ve bana yardımcı olan psikologumla yoluma devam ediyorum.

Yaren ATAR

VEFA

Atakan her zamanki gibi kampüsten çıkıp otobüs durağına gidiyordu. O gün dersleri yoğun geçmişti ve başı biraz ağrıyordu. Yağmur yağıyordu, Islak siyah saçları yüzüne düşmüştü. Saçlarını geri atıp otobüs durağına koşmaya devam etti ve bir dükkânın kepenginin yanına geçti ardından otobüsü bekledi. Az sonra otobüs geldi ve Atakan otobüse bindi. Yaklaşık 15 dakika sonra mahallesine geldi, otobüsten indi ve hızlı adımlarla evine doğru yürümeye başladı.

O sırada gözüne çoğu sabah yolda gördüğü küçük evsiz çocuk çarptı. Daha ismini bile bilmiyordu ama bu yağmurda dışarıda kalmasını da istemiyordu. Yanına koşup ona yardım edebileceğini ve muhtara götürüp kendisi hakkında bir şeyler yapabileceğini söyledi ve onu muhtara doğru götürmeye başladı. Mahallenin muhtarı Necmi amca Atakan ve küçük İsmail'igördü. Hemen yanlarına koşarak birer şemsiye uzattı ve kapıya kadar eşlik etti. İçeri girdiler Atakan durumu izah etti ardından Muhtar Necmi amcaya döndü ve:

- Necmi amca, bu çocuğun adını dahi bilmiyorum ancak bu yağmurda dışarıda bırakmaya içim el vermedi, seninde yardımınla belki bu çocuğa sığınabileceği bir yer bulabiliriz, ne dersin?
- Helal olsun aslanım, çok güzel düşünmüşsün. Çocuk bugün burada kalsın, yarın tüm mahalleliyi toplayıp çocuk hakkında küçük bir duyuru yapacağım aklımda bir fikir var, dedi.

Atakan evine dönerken acaba muhtar çocukla ilgili ne düşünüyor diye içinden geçirdi. Eve vardığında anahtarları kapının sağ tarafındaki dolabın askısına asarak salona girdi. Ferit'i gördü, televizyon izlerken uyuyakalmıştı. Atakan televizyonu kapatıp Ferit'i odasına kadar taşıdı. Çocuk hakkında konuşmak istiyordu. Ferit'in ailesinin parası vardı, zengindiler, belki çocuğa destek olabilir diye düşünüyordu ama bunu sormak için yarını beklemesi gerekiyordu. Sabah ikiside cumartesi

olmasına rağmen erkenden uyanmışlardı. Kahvaltı yaparlarken Atakan, çocuğu Ferit'e anlatmaya başladı. Atakan ona muhtarın çocuk hakkında bir planı olduğunu ve bu planı bugün mahalleli ve bizle paylaşacağını söylüyordu. Ferit fazla oralı olmadı, aklında başka şeyler vardı. Daha sonra muhtarın çağrısı üzerine akşam saat 18.00'de her evden bir kişi kahvede olacaktı. Muhtar, mahalleliye önemli bir duyuru yapacağını söylemişti. Akşam saatinde herkes gelmemiştir ama çoğu kişi oradaydı. Ferit ise Atakan'ın zorlamaları sonucunda gelmişti kahveye. Daha sonra muhtar, yanına küçük İsmail'i alarak söze girdi: -Sevgili mahalle halkı, bugün sizi yanımda gördüğünüz çocuğa yardım etmeniz için topladım. Bileniniz vardır belki, bu çocuğun annesi ve babası vefat etmiş. Hiçbir akrabası yok, sokakta diğer çocuklarla birlikte kalıp başlarındaki kişi tarafından zorla çalıştırılıyormuş ancak bir yerden sonra dayanamayıp kaçmış ve bizim mahallemize gelmiş. Atakan olmasa bu çocuktan haberim olmazdı. Dün bana geldiğinde karnını doyurdum ve bir kaç gün için kalmasına izin verdim ancak maalesef bunu böyle devam ettiremem, sizinde yardımlarınızla bu çocuğun eğitim öğretim ve kalacak yerinin masrafını idare ettirmeyi düşünüyorum fakat bunun için maddi desteğe ihtiyacım var mahalleli olarak bu çocuğa yardım etmek istemez misiniz?

Mahalleli kendi aralarında konuşmaya başladı. Çoğu kişi muhtara katılıyordu ancak onlarda biliyordu ki maddi desteği sağlamak hiç de kolay değildi. Bunun için zengin birilerine ihtiyaç vardı. Bunları sesli bir şekilde konuşurlarken Atakan kulak misafiri olmuştu ve Ferit'i örnek gösterip onun yardım edebileceğini düşünmüştü. Ferit'e sorduklarında ise reddetmişti. Atakan bir anda öfkelenip Ferit'in yakasına yapıştı ve nedenini sordu. Ferit'in cevabı ise onu dolandırdıklarını düşünüyor olmasıydı. Ferit çok zengindi ve istese çocuğun tüm masraflarını tek başına karşılayacak gücü vardı. İşte bu yüzden insanların onu dolandırdığını ve çocuğu koruyup kollama adı altında ondan para

almaya çalıştıklarını düşünüyordu. Bunu duyan Atakan önce şoke oldu ve sonra Ferit'in yakasını bırakarak kulağına fısıldadı.

-Bir daha bu mahalleye adımını dahi atma.

Bunu söylerken sesi o kadar ciddi ve otoriter çıkıyordu ki Ferit bu sözlerin karşısında direnmek yerine fazla uzatmayarak çekip gitmeyi tercih etti. Mahalleli ise Ferit'in nasıl bir insan olduğunu, her şeyin arkasında bir art niyet arayan biri olduğunu anlamıştı. Atakan herkesten özür dileyerek gerekirse masrafların büyük bir bölümünü karşılayacağını söyledi ve donuk gözlerle etrafına son kez bakarak arkasını dönüp oradan çıkıp gitti. Hâlâ şoku atlatamamıştı.

Eve doğru giderken Ferit'i telefonla konuşurken gördü. Yanına gidip ağzını bile açmadan evin anahtarlarını onun çantasından alıp apartmanına gitti ve evine girdi. Kafasını yastığa koyduğu anda Ferit'in gerçekten neden böyle düşündüğünü, iki senedir ev arkadaşı ve dost olmalarına rağmen kafasından neden böyle şeyler geçtiğini düşünüyordu. Fazla kafa yormak yerine uyumayı tercih etti.

Aradan iki hafta geçmişti. Atakan yataktan kalkıp duşa girdi. Duştan çıkınca o duştayken telefonunun çaldığını gördü. Arayan kişi Ferit idi. Hangi yüzle aradığını sordu kendi kendine. Tekrar çağrı gelene kadar Ferit'e dönmedi. Öğlene doğru Ferit tekrar aradı, bu sefer telefonu açtı ancak tek bir kelime dahi etmedi. Ferit özür dilemek istediğini ve bu konu hakkında tekrar düşününce ne kadar saçma bir şey yaptığının farkına vardığını, onlara güvenmesi gerektiğini bilmesine rağmen eskiden yaşadığı olaylar yüzünden birçok kez aldatıldığını ve bunun tekrar olmasını istemediği için reddettiğini açıkladı. Atakan bunu duyduktan sonra biraz yumuşadı ve Ferit'e eşyalarını toplayıp gelmesini muhtar, mahalleli ve İsmail'den özür dilemesi gerektiğini söyledi ve telefonu kapattı.

Ferit akşam saatlerine doğru tekrar gelip eve yerleşmişti. Muhtar ve çocuktan da özür diledikten sonra muhtara mahalleliyi tekrar toplamaları gerektiğini söyledi. Mahalleli toplanınca onlardan da özür

dileyerek Atakan'a anlattıklarını anlattı ve tüm masrafları kendisinin karşılayacağını söyledi.

Aradan seneler geçti. Atakan ve Ferit otuzlu yaşlara gelmişti bile. İkisinde artık eşleri ve çocukları vardı, yeni aileler kurmuşlardı fakat İsmail'i unutmamışlardı. İlk gördüklerinde on bir yaşında olan İsmail şimdi on dokuz yaşındaydı ve üniversiteye başlıyordu. Ferit söz verdiği gibi üniversitesi için eğitim masraflarını karşılayacaktı ancak İsmail bunu istemiyordu. Artık kendi ayaklarının üstünde durabileceğini söylüyordu. İsmail'in kazandığı üniversite Ankara'daydı. İstanbul'dan ayrılmak ona zor gelse de gitmekten başka çaresi yoktu. Havalimanında son kez Ferit ve Atakan'la vedalaştıktan sonra Ankara'ya doğru yola çıkmıştı.

Ankara'da günleri, ayları ve yılları geçti. Ferit ısrarla ona maddi olarak yardım etmek istiyordu ancak İsmail hâlâ reddediyordu. Orada yarı zamanlı iki işe girmişti ve rahatça yaşayıp aynı zamanda okuyabiliyordu. Yine bir akşam kampüsten çıkıp evine giderken kendi binasının yanındaki ara yolda bir çocuk gördü. Çocuğun üstü başı yırtıktı ve elinde birkaç mendil vardı. Bunları satıyordu. Yardım etmek için önce ondan iki mendil almaya karar verdi ve yanına gitti. Mendilleri alırken biraz sohbet ettiler ve ailesi kötü durumda olduğu için okuyamadığını, babasının öldüğünü ve annesiyle yaşadığını anlattı. Bu işi de annesine destek olmak için yaptığını söyledi. İsmail bunun üzerine çocuğun da aynı kendisi gibi olduğunu düşündü. Doğru söyleyip söylemediğine emin olmak istedi ve onu annesi ile tanıştırmasını söyledi. Kadınla sohbet ettikten sonra evine döndü biraz sonra Ferit'i aradı ve ona:

-Bana hâlâ yardım etmek istiyorsan bundan on yıl önce yaptıklarını tıpkı benim gibi bir ufaklık için benimle birlikte yap ve bu çocuğun ailesine yardım et, dedi. Ferit bu teklifi kabul etti ve İsmail ile birlikte çocuğa ve ailesine yardım ettiler.

Cemal Eray ÇAĞLI

ŞANSLI

Merhaba, ben Melek. 8. sınıfa giden bir ortaokul öğrencisiyim. Bu sabah Gizem ile okula giderken yolda küçük bir köpekle karşılaştık. Çok sevimli güzel bir köpekti ve sanırım annesi yoktu. Çok üzüldüm ve onu sevmeye başladım.

Gizem köpekleri sevmezdi. Daha doğrusu hiçbir hayvanı sevmezdi. Tiksinirdi hayvanlardan. “Ay Melek bırak şunu sevmeyi de artık gidelim.” dedi Gizem bana. Ona sinir oldum ama yine de “Tamam, geliyorum.” dedim. Köpeği oracıkta bıraktığıma çok üzüldüm. Onunla zaman geçirmek istiyordum ama derse girmem gerekiyordu o nedenle okula doğru yürümeye devam ettik.

Okula doğru yürürken arkadan bir ses duydum. O yavru köpek havlayarak yanıma geldi ve benimle birlikte yürümeye başladı. Gizem bunu görünce korkup çığlık atarak koşmaya başladı. Yavru köpek bunu oyun zannetti ve Gizemin arkasından koşmaya başladı. Gizem daha çok çığlık atıyordu “Beni kurtarın!” diye bağırıp koşmaya devam ediyordu. Ben her ne kadar gülmek istesem de arkadaşım korktuğu için köpeği durdurmaya karar verdim ve durdurdum. Onu sevmeye devam ettim. Gizem arkasına bakmadan yürüyordu. Onu durdurdum ve bana döndüğünde “Sen ne yapıyorsun ya öldürecekti, yiyecekti beni.” dedi. Bende “Saçmalama Gizem oyun oynamak istiyordu sadece.” dedim. O ise bana bağırma devam etti “Senden nefret ediyorum sen nasıl bir arkadaşsın. Beni kovalarken sen sadece baktın. Bir daha benimle konuşma!” dedi. Bende ona iyice sinirlendim ve şöyle dedim “Senin bu şekilde davranmana bir anlam veremiyorum. O daha küçücük bir köpek sana hiçbir şey yapmaz ama evet senin bu sözlerin ve davranışlarından sonra bence de artık konuşmayalım.”. Bu konuşmadan sonra farklı yollardan yürüyerek okula gittik.

Onu okulda gördüm ve konuşmadım zaten bu aralar yaptıkları iyice sinirlendiriyordu beni. Okul sıkıcı bir şekilde geçti daha doğrusu geçmedi. Çünkü çıkışta köpeğin yanına gidecektim ve onu da evime götürecektim. En sonunda okul bitmişti ve ben dönüşte köpeği aramaya başladım. Tam onu bıraktığım yerde bekliyordu. Çok mutlu olmuştum ve onu eve götürdüm. Ailem izin verecek miydi bilmiyordum.

Eve geldik ve annemle konuştum, o da izin verdi. Çok mutlu oldum ve şimdi salonda köpeğimle oyun oynuyorum. Yarın aşlarını yaptırmaya ve kontrol ettirmeye gideceğiz. Saat geç oldu artık yatmalıyım. Yatağıma yattım ve şu an köpeğime ne isim versem diye düşünüyorum. Aslında buldum ona Şanslı adını vereceğim. Çünkü birbirimizi bulduğumuz için şanslıyız.

İlayda MUTLU

YANLIŞ DOSTLUK

10-A sınıfı öğrencileri heyecanla ve sabırsızlıkla okulun önünde bekliyorlardı. Yıl boyunca bu gezi için gün saymışlardı. Aslında gezi daha öncesi için planlanmıştı fakat bir takım aksilikler çıktığı için daha ileri bir tarihe atılmak zorunda kalınmıştı. Yaklaşık 20 dakikalık bir bekleyişin ardından iki büyük okul servisi okul kapısının önünde durdu. Öğrenciler önceden belirlenen listeye göre otobüslere yerleşecekti.

Pınar bu durumdan pek memnun değildi çünkü en yakın arkadaşı olan Selin ayarlanan listeye göre diğer otobüse gitmek zorundaydı. Pınar herkese önyargıyla yaklaşan ve çok fazla arkadaşı olmayan bir kızdı. Son zamanlarda Selin'in ona karşı olan soğukluğunu az da olsa fark etmesine rağmen tek arkadaşı olduğu için onunla birlikte yolculuk yapmak istiyordu. Yanına gelmesini rica etmek için Selin'in yanına gitti. "Farklı otobüslerde gitmesek olur mu? Sen yokken sıkılıyorum." "Fark etmez bana ama böyle belirlenmiş" dedi Selin. Selin için gerçekten fark etmezdi. Biraz popülerdi ve geniş bir arkadaş çevresine sahipti. Onun için bir önemi yoktu, zaten nerede olsa yalnızlık yaşamayacak, yolda eğlenebilecek arkadaş bulacaktı. Pınar'ın ona verdiği değer aksine o Pınar'a o kadar değer vermiyordu. Pınar ise bunu anlamayacak kadar yalnızdı. "O zaman gidip Ahmet Hoca'yla konuşalım, ya sen bizim servise gel ya da ben o servise geleyim." dedi Pınar. Selin bunu kabul etti ve birlikte geziyi düzenleyen Ahmet öğretmenin yanına hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Acele etmelerinde fayda vardı çünkü servisler kalkmak için neredeyse hazırды.

Ahmet Hoca'nın yanına gittiklerinde Pınar durumu anlattı. Biraz ısrar ettikten sonra Ahmet Hoca biriyle yer değiştirmesi durumunda Selinlerin otobüsüne geçebileceğini söyledi. Kızlar buna sevinip servislerin olduğu yere gittiler. Otobüsteki öğrencilerden bu durum için

yer değiştirmek birini aramaya başladılar. Herkes durumundan memnundu, kimse yer değiştirmek istemiyordu. Zaten herkes yerleşmişti. Pınar okula yeni gelen kızını görüp ona sordu. "Sen benim yerime diğer otobüse gesen olur mu?" "Aynı durumdayız aslında." deyip gülümsedi kız. "Yeni geldiğim için burada çok fazla arkadaşım yok. Olan da bu otobüste zaten."

Pınar bu kıza sinirlenmişti. Zaten yeni gelmişti, her durumda arkadaşsız olacaktı ona göre. Herkese olduğu gibi İrem için de bir şeyleri bilmeden kafasında bazı şeyler kurgulamıştı. Ne olursa olsun n yarılardan bir türlü kurtulamıyordu. O içinden İrem'e kızkarken birisi diğer servise geçmek için gönüllü olmuştu ve servisler harekete geçmişti.

Bütün ğrenciler mutluydu. Pınar ve Selin muhabbet edip glşuyordular. Onlar gibi birkaç kişi daha arkadaşıyla sohbet ediyor, bazıları kitap okuyor, müzik dinliyor, bazıları da uyuyordu. Pınar ve Selin'in sesinden rahatsız olan biri, sessiz olmaları konusunda onları uyardı ama kızların pek umurunda olmadığı hâlâ yüksek sesle konuşuyor olmalarından anlaşılıyordu.

Selin ve Pınar bir süre daha konuştuktan sonra müzik dinlemeye karar verdiler. Pınar birlikte müzik dinlemek için çantasından kulaklığını çıkardı. Selin de kendi kulaklığını çıkardı çünkü Pınar'ın müziklerini dinlemek istemiyordu. Birçok konuda olduğu gibi müzik konusunda da farklı tarzlardan hoşlanıyordular. Pınar bu duruma biraz bozulsa da pek belli etmedi ve kulaklıklarını taktı.

Çoğu zaman insanlar hakkında kötü şeyler düşünüyor, onların iyi olabileceği ihtimalini düşünmeden hep önyargıyla yaklaşıyordu Pınar. Çok az arkadaş ediniyor, arkadaşlarını da kendi arkadaşlarından kıskanıyordu. Bu zamana kadar bitirilen arkadaşlıkları hep kendisi yüzünden olmuştu ancak hiçbir zaman değişmemiş, herkese aynı şekilde davranmaya devam etmişti. Belki de hep karşısındakini suçladığı için kendisinin hatalı olduğunu fark edemiyordu.

Bir süre sonra Selin müzik dilemekten sıkılmıştı ancak kulaklıklarını da çıkarıp Pınar ile konuşmak istemiyordu. Bazen Pınar'ın muhabbeti onu sıkıyordu. Selin bunu tavırlarıyla belli etmeye çalışsa da Pınar anlamıyor, üstelik kendisi eğleniyor olduğu için muhabbeti bitirmiyor, devam ediyordu. Kafasını çevirip yanındaki kıza baktı. Uyumuştular. Selin kulaklıklarını çıkardı ve arkada konuşan kızların yanına gitti. Kamp yapacakları yere varmalarına kırk beş dakika kadar kalmıştı. Onların sohbetine katıldı, gezi hakkında fikirlerinden ve projelerinden bahsettiler. "Eee Selin, fizik projesi için kiminle çalışacaksın?" dedi Melis. Gerçekten Selin'in bu konuda hiçbir fikri yoktu. Pınar ona henüz bir şey söylememişti ama Selin onunla çalışmak istemiyordu. Bu fikrini ona söylemenin de ayıp olacağını biliyordu. "Pınar ile birlikte çalışırsınız herhalde, senden başka biriyle konuştuğuna henüz şahit olmadık, hiç birimizden hazzetmiyor." diye ekledi. "Bu projede de Pınar ile çalışmak istediğimi sanmıyorum kızlar." dedi Selin. Belki haklıydı da. O kadar arkadaşı varken hep Pınar ile birlikte olmak canını sıkıyordu.

Pınar uyanmış ve kulaklıklarını çıkarıp kızları dinlemişti. Selin'in böyle düşünmesi, onun da herkes gibi ondan sıkılmış olması onu üzüyordu.

Nihayet kamp yerine varmışlardı. Çadırlarda kimlerle kalacaklarını öğrenmek için görevli öğretmenlerin yanına gidip sırayla listelere baktılar. Selin başka sınıftan bir kızla kalacaktı. Pınar da otobüste yerini onunla değiştirmek istemeyen İrem ile kalacaktı. O kızla kalmak istemiyordu ancak Selin'in de onun hakkındaki düşüncelerini dikkate alınca Selin ile de kalmayı istemiyordu. Buraya hiç gelmemiş olmayı diledi.

Herkes çadır numaralarını öğrendikten sonra çadırlarına yerleşmek üzere toplandıkları yerden ayrıldılar. İrem kendisinden önce giden Pınar'a selam verdi. "Merhaba, İrem ben." dedi ve samimi bir şekilde gülümsedi. "Otobüste tanışmamıştık ama beş gün boyunca aynı

verde kalınca belki arkadaş bile oluruz." dedi. İyice sinirlenen ve içinde bulunduğu duruma üzülen Pınar başını salladı ve ağlamaya başladı. Ne yaşadığını, ne hissettiğini anlayamıyordu. Her arkadaş tarafından bir süre sonra istenmiyordu. İnsanları sıktığını ve sıkılmaması gerektiğini anlamak yerine, arkadaşlarının onu hep kullandığını düşünüyordu. Pınar'ın haline anlam veremeyen İrem ona sakinleşmesi için su getirdi. Ne olduğunu ona anlatabileceğini söyledi. Suyu içip kendini biraz daha iyi hisseden Pınar, İrem'e olanları anlatınca İrem onun için üzülmüştü. "Senin için üzgünüm. İstersen sana yardımcı olabilirim. Arkadaş edinmek konusunda fena değilimdir. Önce seni önyargılarından kurtarmalıyız. Hatta şu dakikadan itibaren ilk arkadaşın ben olabilirim. Ne dersin?" Pınar, İrem'in bu haline gülümsedi. "Teşekkür ederim." dedi.

İkisi bu konu hakkında uzun uzun konuştular. Kamp boyunca da her şeyi birlikte yaptılar. Pınar da arkadaş seçerken daha dikkatli olmayı, önyargılarını bir kenara bırakmayı ve gerçek bir dostun nasıl olduğunu o kamptan sonra öğrendi.

Sude ÖZDOĞAN

UMUT

Adım Umut. Anneme kötü hayatında tutunacak bir dal olduğum için adımları Umut koymuş. Kendi halimde bir çocuktum. Çok fazla arkadaşım da yoktu. Babasız büyüdüm sayılır. Vardı ama bizimle ilgilenmez, bir akşam evde durmazdı. Evde dursa da annemden para ister “yok” cevabını alınca annemi döverdi. Annemi korumaya çalışıp araya girdiğimde ise beni de döverdi. Tabii sonra da çekip giderdi. Annem oturup ağlardı. Bende ona sarılıp yaralarımı iyileştirmeye çalışırdım. Çocuk akli işte, sarılınca geçer sandım...

1.sınıfa başladığım günden önceki gece yine babam annemi dövmüştü. Bu sefer annemi de çekip komşumuz olan Sevinç teyzelere gittik. Tek arkadaşım da oğlu Alper’di. Sevinç teyze halimizi görmüş, çok üzülmüş, telaş yapmıştı. Bense yine anneme sarılmış yaralarının geçmesini diliyordum. Ertesi gün annem o kadar yaraya, acıya rağmen mutlu gibi görünüp beni okula götürdü. Alper’le aynı sınıftaydım. Bu yüzden mutlu olmuştum. Ama üzüntü de vardı. Alper de dâhil herkesin anne babası yanındaydı. Benim babam yoktu... Annem de buruk bir gülümseme, beni sınıfa gönderdi ve koşarak işe gitti. Evi geçindiren tek kişi annemdi. Babam ancak parayı yiyordu. Bir an önce büyüüp annemi de alıp buralardan gitmek istiyordum. Bu artık hayalim olmuştu. Buralardan gitmek...

Okulun ilk günü bitmişti. Annem Sevinç teyzeye gelmişti. Alper’le bizi okuldan aldılar. Eve geldik. Eve girer girmez babam annemi tuttu çektik. Anlamıştım dövecekti. Hemen araya girdim. Annemi dövmesini istemiyordum. Beni alıp attı bir kenara. Canım acımişti. Ağlıyordum. Annem yanıma gelmek istedi. İzin vermedi. Vurmaya başladı. Her defasında daha hızlı vuruyordu. Yerde olduğum için yanına gidemedim. Annemi koruyamadım. Kendime çok kızdım. Annemi neden

koruyamadım? Diye kendime kızdım...O günden sonra her şey daha da kötüye gitti...

Bir gün Sevinç teyzeyle annem konuşuyordu. Annem ağlıyor, Sevinç teyze onu teselli etmeye çalışıyordu. Annem “Kansermişim!” dedi. Peki, kanser neydi? İyi bir şey miydi? Kötü bir şey mi? İyi bir şeyse neden ağlıyordu annem? Annem ağlamasın. Bu kanser denen her neyse onu bulup annemden atmak için söz vermişim.

Artık 1. sınıf bitmek üzereydi. Annem işe gidemez olmuştu. Birde saçları dökülüyordu. Annemin güzel saçları neden dökülüyordu? Annemi bu hale ne getirmişti? Ne olduğunu bulup annemi rahat bırakmasını söyleyeceğim. Benim güzel anneme zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Annem işe gidemediği için para yoktu. Para olmadığı için babam eve de uğramıyordu artık. Uzun zamandır görmüyorum. Belki gitmiştir. Terk etmiştir bizi. Ama önemli de değil. Annem var. Bu zamana kadar beni büyüttü, korudu kolladı. Hem annem hem babam oldu. Bundan sonra da olur. Hem zaten büyüyünce annemi götüreceğim buradan. Yaşayamadığı rahat hayatı yaşatacağım ona. Bana nasıl baktıysa daha iyi şekilde ben bakacağım ona.

Artık 2. sınıfa başlamıştım. Ama bu sefer annem de yoktu. Çok hastaydı. Babamdan alıştığım için yokluğuna çok takılmadım. Annemin iyi olmasını istiyordum. Okuma yazmayı öğrenmişim. İlk iş olarak “kanser” ne demek öğreneceğim. Nasıl öğrenebilirim diye düşünürken öğretmenim geldi aklıma. Öğretmenimle aram iyiydi. Düşündüm ve ona sormaya karar verdim. Teneffüste yanına gittim. “Öğretmenim size bir şey sorabilir miyim?” dedim. Öğretmenim sorabileceğimi söylediğinde “Kanser ne demek öğretmenim?” diye sordum. Yüz ifadesinden şaşırıldığını görebiliyordum. Acaba neden şaşırılmıştı? Cevap vermesini bekledim. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. “Nereden duydu bunu, neden soruyorsun Umut?” dedi. Annemden duyduğum diyemezdim. Bu sefer daha çok sorardı. Ama yalan söylemek de istemiyordum. Ne

yapmalıydım? Biraz düşündüm ve “Şey... Öğretmenim, annemden duydum ama ona soramadım. Bu yüzden size sormak istedim.” dedim. Öğretmenimin yüzünde üzüntü şaşırmaşlık karışımı bir ifade vardı. Bende meraklı gözlerle bakıyordum. O gün cevap vermedi bana. Neden cevap vermediğini merak etmişim. Ertesi gün annemle konuştu. Bende uzaktan baktım. Annemin gözleri dolu dolu bana bakıyordu. Sonra bir baktım annem yere serildi. Koştu yanıma. “Kalk, anne, annecim kalk!” diye bağırdım. Kalkmadı. Başka öğretmenler de geldi. Annemi hastaneye götürdüler. Bende gideceğim diye tutturunca benide yanlarında götürdüler. Doktor amca orda da “kanser” dedi. Neydi bu kanser? Anneme ne yapıyordu? Karar vermişim. Bulacaktım onu. Annemi görmek istedim. Götürdüler beni yanıma. Kötü görünüyordu. Yorgun, halsiz ve çokça hasta...

Akşam Sevinç teyze gelip almıştı bizi. Annem yatıyordu. Bende başında elinden tutuyordum. Babam geldi aklıma. Sahiden neredeydi o? Boşver. Annem iyi olmalı. Onu düşünmeliyim. Yine “kanser” geldi aklıma. Anneme soracaktım. Öyle de yaptım. “Anne kanser ne, sana ne yapıyor?” Annem hiç tutmadı kendini. Çekti beni kendine sarıldı. “Çok hastayım güzel oğlum. İyileşemeyecek kadar hasta...” Son dediği yankılandı kafamda. İyileşemeyecek kadar hasta... İyileşemeyecek kadar hasta...

Uzun süredir yatıyordu annem. 2. sınıf bitmek üzereydi. Daha kötü olmuştu. Yemeğimizi Sevinç teyze getiriyordu. Paramız yoktu. Babam da eve uğramıyordu. Bir an düşündüm. Acaba çalışsa mıydım? Para kazanabilir miydim? Anneme söyleyecektim. Çalışıp sana bakacağım diyecektim. Ama uyuyordu şimdi. Uyanınca söyleyecektim. Saate baktım; 21.37, yarın okul vardı. Uyumalıydım. Annem de uyuyor zaten. Yarın konuşurum diyerekten başına bir öpücük bırakıp uyudum. Sabah kapının ziline uzun sesiyle uyandım. Aralıksız zile basılıyordu. Annem neredeydi? Kapıyı açardı. Önce anneme baktım hâlâ uyuyordu. Duymadı herhalde deyip kapıya koştum. Sevinç teyzeydi. Telaşla içeri

girdi ve “Oğlum okula geç kaldın, annen nerde, niye uyandırmadı?” dedi. Elimle gösterdim “Orada, uyuyor.” dedim. Koşarak gitti yanına. Birkaç kez seslendi. Sarstı. Uyanmadı annem. Bu kadar derin uyumazdı ki annem. Neden kalkmıyordu? Sevinç teyze boynuna dokundu. Hissetmeye çalıştı. Birkaç kez denedi bunu. Ağlamaya başladı. Neden ağlıyordu? Neden kimse bana bir şey söylemiyordu? “Neden ağlıyorsun Sevinç teyze?” dedim. Varlığımı unutmuş gibiydi. “Ah, oğlum, güzel oğlum...” dedi. Sarıldı bana. Öyle sıkı sarıldı ki sanki kendi oğluymuşum gibi. Öyle bir şefkatle. Titrek sesiyle “Annen öldü oğlum.” dedi. Annen öldü... Annen öldü... Annen öldü...

Büyüdüm. Tam 15 yaşındayım. Annem öleli 7 sene oluyor. Beni bıraktığından 7 sene sonra bugün liseye başlıyorum. 7 sene de çok şey yaşadım. Annemin öldüğü günden sonra okula gitmedim. İnanmak istememiştim. Anneme koşmuşum. “Annem, kalk ne olursun. Beni bırakma annem.” diye ne kadar da çok bağırmıştım. Kalkmadı. Tek dayanağım annem de yoktu artık. Gömüldüğü gün babam gelmişti. Ama yüzünde üzüntüye rastlamamıştım. Yanıma gelip benimle konuşmadı bile. O günden sonra suçluyu babam yaptım. Annemin hasta olmasına sebep olduğu için, zor günlerimizde gelip bakmadığı için çok kızdım. Tek başımaydım. Korkuyordum. Büyük yük binmişti omuzlarıma. Bu yaşta bu yük çok fazlaydı bana. O yükün ağırlığıyla çok zor zamanlar geçirdim. Etraftan soğumuştum. Kimseyle konuşmuyordum. Sadece annemin kıyafetlerine sarılıp ağlıyordum. Sevinç teyze hep yanımda oldu. Alper’de. Tek arkadaşım... Tek kardeşim... Annem hep çok çalışkan olup kendimi kurtarmamı isterdi. Bende öyle yaptım. Küçüktüm. Ama ne yapacağını bilen bir çocuktum. 3-4 ay sonra toparlanmış çalışkan öğrenci olmuştum. Ama sınıftakilerin ve öğretmenlerin acıyarak bakmaları beni üzüyordu. Çok fazla takılmamaya çalıştım. Derslerime çalıştım. Sevinç teyzenin ikinci oğlu olmuştum. Bundan memnundum. Tabii annemin yerini tutmuyordu, tutamazdı. Orası, kalbimin tam ortası hep boştu...

Derslerimde başarılı oldum. Tam da annemin istediği gibi. Ortaokulu dereceyle bitirdim. Ha bu arada, babamı sorarsanız inanın bende bilmiyorum. Bilmek istediğim de pek söylenemezdi. Benim gözümde annemin ve annemle hayallerimin katiliydi. Görüşmek istese de görüşmeyecektim.

Lisenin ilk yılı bitmek üzereydi. Alper’le yine ayrılmamış aynı liseye gelmiştik. İkimizde başarılıydık. Sonuna kadar böyle giderse iyi bir üniversite kazanabilirdik. Annem mutlu olsun diye çalışıyorum. Her gün mezarına gidip anlatıyordum dersleri. Onun istediği gibi başarılı olduğumu anlatıyordum. Gerçi o görüyordur zaten değil mi? Beni izliyordur, duyuyordur. Eğer beni duyuyorsan annem seni çok özledim, seni çok seviyorum...

Lise bitiyordu. İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesini kazanmıştım. İyi bir puanla gidiyordum. Annem olsaydı çok sevinirdi. Onu da alıp gidecektim. Ona çok güzel bakacaktım. Ama o yok şimdi. Canımın içi yok. Tek başıma gideceğim. Nasıl 11 senedir annemsizim bundan sonra da öyle olacak. Onca yüke rağmen eğilmeyen omuzlarım hiç eğilmeyecek.

Üniversiteye kayıt yaptırdıktan sonra Alper ve Sevinç teyzemle vedalaşmak için Ankara’ya dönmüştüm. İlk annemi görmeye gittim. Beni bekliyor gibiydi. Elimde en sevdiği çiçek olan papatya vardı. Mezara papatyaları koyduktan sonra toprağını kokladım. Hâlâ annem kokuyordu. Kıvrıldım yanına. Konuşmaya başladım. “Annem, bugün gidiyorum. İstedığın gibi kazandım üniversiteyi. Eğer olsaydın şimdi birlikte gidecektik buradan. Sen önden gittin ben de şimdi gidiyorum...”

Seçil KACAR

BİR GÜNLÜK HEYECAN

Mert yatağından kalktı. Bugün günlerden pazartesiydi. Elini yüzünü yıkadı, kahvaltısını yaptı, çantasını hazırladı. Mert'in bugünü diğer günler gibi aynı mutsuzlukta ve aynı sıkıcılıktaydı. Okula gitmemek için bahaneler arıyordu. Ama sonunda gitmeye karar verdi. Çünkü onu çok seven anne babasına ihanet edemezdi.

Okula geldi, her zaman gördüğü aslında sevmediği ama sevmiş gibi yaptığı arkadaşlarına selam verdi, sınıfa girdi, çantasını bıraktı. Her zaman olduğu gibi sabah sabah hafta sonundaki maçların analizi, tartışması ve kavgası yapılacaktı. Sonunda yine suçlu hakem olmuştu. Maçların tartışması tamda kavgaya dönecekken hoca sınıfa girdi. Her zamanki gibi sıcak yatağından kalkıp okula geldiği için içinden okula sövüyordu.

Mert aslında okulda kimseyi takmazdı ama sınıfta bir iki arkadaşı ile çok iyi bir dostluğu vardı. Her zamanki gibi ilk dersi uyuyarak geçirmişti. Arkadaşlarıyla bahçeye indi. Sabah sabah bahçeye inerek bir hava alıp ayılırdı. Zil çaldı. Sınıfa doğru gidiyordu ve sınıfa girdiğinde hoca kendisinden önce sınıfa girmişti, özür dileyerek yerine geçti. Ders başladığı gibi nöbetçi öğrenci onu çağırdı. Kendisini rehber öğretmen çağırıyordu, şaşırmıştı.

Rehber öğretmenin kapısını tıklattı içeri girdi. Odada bir kız vardı. Sırtı dönüktü. Mert şaşırdı. Rehber öğretmen 'Gel Mert otur.' dedi. Tam da rehber hocasının karşısına oturdu. Karşısında gördüğü kız mavi gözlü çok tatlı bir kızdı. Mert kızdan çok etkilendi. Onu hayranlıkla süzdü. Hayatında ilk kez böyle hissediyordu. Kız ise onu takmıyordu. Mert kıza öyle odaklanmıştı ki neden geldiğini bile sormamıştı.

Mert'in kalbi hayatında ilk kez böyle atıyor, ilk kez böyle bir duygu yaşıyordu. Mert âşık mı oluyordu? Rehber öğretmen Mert' e

seslendi. Nasılsın Mert? dedi. Mert o anki dalgınlıkla efendim hocam, dedi zar zor. 'Seni buraya derse verdiğin ilgisizliğin ve dalgınlığın için çağırdım' dedi. Oysa Mert, rehber öğretmenle ilgilenmiyor o kıza bakıyordu.

Mert'e ilk kez okul sıradan gelmemiştir. Mert kıza çaktırmadan kıızı süzüyordu, resmen âşık olmuştu bu kalp atışlarından belli oluyordu. Bu arada rehber öğretmen konuşmasını bitirmişti, o da zaten dinlememiştir. Mert hâlâ kızın etkisindeydi hayata daha farklı bakıyordu. O kıızı araştırıp adını ve her şeyini öğrenecek, sorup soruşturacaktı. Nasıl olurda okulda daha önce onu görmemiştir. Bu bir tesadüf müydü? Mert, tesadüflere inanmazdı.

Sonunda kızın adını öğrendi, adı Banu'ymuş. Zaten böyle bir zarıflığe böyle bir isim yakıştırdı. Sorun şu ki onunkalbinde bir sevdiğı ve bir sevgilisi varmış. Mert bunu öğrenince yıkıldı. Hayatında ilk kez hissettiğı bu duyguya yenik düşüyor ve canı hiç olmadığı kadar yanıyordu.

Zaman hızla ilerlemiş, okul da bitmişti. Aklında Banu ve ona hissettikleri vardı. Bu durumda vazgeçmeli miydi yoksa onu elde mi etmeliydi? Kendi kendine düşünüyordu. Ama ilk kez gördüğü bu kıza bu kadar şey hissetmesi normal değildi, kendisi de biliyordu. Eve giderken düşünüyordu arkadaşına anlatıyor arkadaşısı da vazgeçmesini istiyordu.

Arkadaşından ayrıldıktan sonra bir banka oturdu, düşünmeye başladı. Ya bu manasızca olan sevgiye son verecekti ya da acı çekecekti. Çantasından Orhan Veli'nin şiir kitabını aldı, okumaya başladı. Bir yandan düşünüyor bir yandan da okuyordu. Çok efkârlanmıştı. Aklına kızın sevgilisi olduğu gerçeğı geliyordu. Mert, sevgilisi olan bir insana asılacak kadar haysiyetsiz değildi. Çantasından sigarasını aldı, bir tane yaktı. 'Vazgeç gönül' diyen bir şiir vardı kitapta. Onu okuyup sigarasını içiyordu. O anki duygusallıkla kimse benden daha değerli değil, diyerekten serzenişte bulundu. Ayağı kalktı. Ben kendimden fazla kimseyi sevmemeliyim, diye Banu'yu tam anlamıyla kafasından atmıştı

Çünkü o istediğinde her Şeyi yapacak iradeye ve güce sahipti. Mert sigarasını yere atarak evin yolunu tuttu ve bir daha Banu'yu düŐünmedi.

Orhan Emre MALTA

MUTLU YARINLAR

Ben Ali. Üç çocuklu bir ailenin en büyük çocuğuyum. Bu hafta lise bire başlıyorum, annemsiz. Annem bizi bırakıp gitti. Sebebi ise fakir olmamız, babam bizi okutmak için bir inşaatta çalışıyor. Eve geldiğinde yemek yiyecek hâli bile olmuyor. Annem bizden bıkmış olacak ki zengin bir adama gitti. Çocuklarını, yuvasını terk edip gider mi insan? Hangi vicdana sığar bu yaptığı? Anne bile demek istemiyorum bizi bırakıp giden bir insana anne demek çocukları için çabalayan annelerin hakkını yemek gibi.

Bugün lisenin ilk günü. İnsanlarla pek fazla samimiyet kuramam çünkü çoğu ön yargılı, maddi durumumuz benim kalbimin içini etkilermiş gibi davranıyorlar. Canımı yakıyorlar ama tek kelime edemiyorum çünkü babası doçent olan bir insanın yanında benim lafımın ne önemi kalır ki? Koskoca bir hiç.

İlk derse girdik ve herkes tek tek kendini tanıtmaya başladı. Kendileri hakkında birkaç kısa bilgi verdikten sonra oturuyorlardı ve sıra bir sonrakine geçiyordu. En arka sıraya oturmıştım, belki benim kendimi tanıtmama sıra gelmeden zil çalar umuduyla. Lakin sıra bana geldi ben düşüncelere dalmışken hocanın seslenişini duydum ve direk ayağa kalktım.

- Ben Ali. Babam inşaatçı, üç kardeşiz en büyükleri benim. Annem yok.
- Başın sağ olsun çocuğum.
- Annem ölmedi hocam, sadece yok.
- Anladım Ali, oturabilirsin.

O sırada zil çaldı ve bir çocuk yanıma ilişti. Uzaktan bakınca samimi birine benziyordu, giyimi zengin olduğunu belli edecek kadar şıktı.

- Ben Cem.
- Bende Ali. Tanıştığımıza memnun oldum Cem.

- Ben de Ali.

Cem'le konuşmaya başladık ve birbirimize kanımız çok ısındı. Bir haftayı böyle geçirdik. Tabii bu süre zarfında her hoca ayrı bir kaynak istedi tek tek hepsiyle alamayacağıma dair konuşmak zorunda kaldım. Cem bazı kaynaklarımı alacağını söyledi mahcup bir tavırla karşılıdım bu durumu. Hep Cem yanımda olmayacaktı ya işe başlamam gerekiyordu bu bir haftada bir iş buldum kendime uygun okuldan sonra yarım gün. Okul çıkışlarında oraya gidiyorum Cem gelip beni alıyor biraz oyalanıp evlere dağılıyoruz.

Ders notlarımda düşüşler vardı öncekilere göre. Cem, çalışmamdan kaynaklandığını söyleyip çalışmamam için beni ikna etmeye çalışıyordu. Çalışmazsam kim babama yardımcı olacaktı? Başka bir adama kaçan annem mi? Kimsemiz yoktu babama yardımcı olmam gerekiyordu.

Bugün isteyken Cem aradı. Çıkışta onlara gitmemiz gerektiğini babamı da alacağımızı söyledi. Ne planladığı hakkında fikrim yoktu ama telefondaki sesi çok heyecanlıydı. Babamı aradım ve onu yarım saat sonra alacağımızı söyledim. İş kıyafetlerimi değiştirdim gündelik kıyafetimi giydikten sonra Cem dükkânın kapısından girdi. İki kelime etmeden hemen yanına gittim ve yola koyulduk. Babamı da aldıktan sonra Cemler 'in evine doğru ilerledik. Kapıyı annesi açtı. İçeri buyur etmemizi söyledi. Evleri çok güzeldi. Daha önce hiç gelmemiştim. Öyle modern ve renklerle uyumlu dizayn edilmişti ki kendimi bu evde yaşarken düşündüm. Efsane bir duygu olmalıydı ama ne olursa olsun ben küçük evimizde bile ailemle mutluydum. Annesi bizi Cem'in odasına götürdü. Cem'le beraber odada oturduk. Babam ise aşağıdaydı. Ne konuştuklarını o kadar çok merak ediyordum ki meraktan ölecekmişim gibi hissediyordum.

Aradan bir saat geçtikten sonra dayanamayıp aşağı iniyorduk ki babamların yukarı çıktıklarını gördük. Babamın yüzünde bir gülücük vardı. En son ne zaman böyle mutlu bir şekilde güldüğünü

hatırlamıyordum bile. Beni kollarının arasına aldı ve başımdan öptü. Gözlerim dolmuştu. Sonra bana Cemler 'in iş yerlerinden birinde işe başlayacağını ve alacağı maaşla bize istediğimiz her şeyi alacağını söyledi. Arada inşaatta aldığı maaşın üç katını alacağını söyledi ve kahkaha attı. Bu mutlulukla Cem'e sarıldım. Biraz oturduktan sonra eve gitmek için kalktık.

Aradan beş ay geçti. Gerçekten de bahsedildiği gibi babam istediğimiz her şeyi alabiliyordu. Yeni bir eve taşınmıştık hepimizin ayrı odası olan bir eve. Çok mutluyduk kardeşlerimle babamla. Annem uğradı bir ay önce pişman olduğunu, bizi özlediğini ve geri gelmek istediğini söyledi. Bizde reddettik. Ne bekliyordu ki onu geri eve almamızı mı? Paranın kokusunu aldığı gibi geri dönmüştü. Biz daha mutluyduk onsuz. Gerek yoktu varlığına ne kadar özlesek de istemedik onu. Cemler ara sıra bizi yemeğe çağırıyor. Mutlu yarınlarımı onlara borçluyum. İyi ki varlar!

Tutku AYDIN

BİR HİLAL UĞRUNA

“Vay be devrem, şimdi biz göreve başladık demi?” Eray yine saçma sorular sormaya devam ediyordu. Bir soru kırk kere sorulmaz be kardeşim. Güldüm.

Eray: Emre bir kere cevap ver be! Şu çocuk herkesten cevap almadan susmaz bilmiyor musun? İyi tespit ama banane. Sorsun dursun. Sessizliğimi koruyordum ama içimde dinmek bilmeyen bir aşk coşku vardı. Ah be! Şu vatan uğruna bu can verilmez mi? Zaten hayatını vatan yolunda kaybeden hiçbir zaman ölmez. Canım sana kurban Türkiye’ m. Ağrı’n başka güzel, İzmir’in başka. Ay yıldızlı bu bayrağın göklerde dalgalandıkça, Türklerde bu seveda olduktan sonra ölsem de gam yemem.

Eray: Emre... Yine daldın be kardeşim. Hadi gitmiyor muyuz?

Emre: Gidelimkardeşim, gidelim.

Komutan: Burada mısın İzmirli Emre?!

Emre: Emre Ateş, emir ve görüşlerinize hazırdır komutanım.

Komutan: Peki ya sen Ağrılı Eray?

Eray: Emredin komutanım!

Komutan: Ya sen küçük boylu Sefa bizimle misin?

Sefa: Canım bu vatana feda olsun, komutanım!

Komutan gür bir sesle:

- Şimdi beni iyi dinleyin askerler, ben neden komutanım siz neden askersiniz biliyor musunuz?

Hep birlikte ‘Hayır komutanım.’ cevabını verdik. Çünkü cevabını vermeyi bırakın, hiç düşünmemiştik bile. Komutan karşıda duran büyük dağa bakarak:

- Şu dağın ardını görüyor musunuz? dedi. Hepimiz dağa baktık ve yine cevabımız aynıydı. Komutan bizden ses çıkmadığını anlayınca:

- İşte ben görüyorum ve bu yüzden komutanınızım. Bundan sonra beraberiz. Hazırlanın tan ağarmadan operasyona çıkacağız. Herkes ayağını denk alsın.

Ertesi sabah tam sekiz kişi helikopterle dağlık bir alana indirildik. Bulduğumuz karargâhtan çok uzaktaydık. Sırtımızda çantalarımız, elimizde harita yürümeye başladık. En arkada keskin nişancı olarak ben vardım. Bir süre sonra harita bulunan yere geldik. Tahminen dakikalar sonra teröristler buradan geçeceklerdi. Hemen kendime bir kaya parçası aradım ve buldum silahımı onun üstüne koyup pozisyonu aldım. Hepimiz pozisyonlarımızı aldık ve beklemeye koyulduk.

Kaya dibinde etrafı süzerken aniden gökyüzünden bir bomba atıldığını gördüm. Komutanıma bakarak:

- Komutanım... Bomba! diye bağırdım. Bağırmamla herkes savunmaya geçti. Atılan el bombası değil sis bombasıydı. Ortam gözle görülemez hâle gelmişti. Henüz yerimizi tam anlayamamış olmalı ki ateş etmiyorlardı. Gözlerimi kıstım ve dikkatle etrafa bakmaya devam ettim. Bir kurt misali çıtırtılara bile kulak kesildim. Hiç ses yoktu ve bu kadar sessiz olması hiç hayra alamet değildi. Etrafı gözlerken sağımda bulundan dağ eşliğinde yatan Oğuz komutanıma baktığımda ondan önce ona gelmekte olan karartıyı gördüm. Bizim askerlerden kimsenin emir olmadan yerinden kıpırdamayacağını biliyorduk hepimiz. Nişan aldım ve vurdum. Nerde olduklarını ve nerde olduğumuzu göstermiş olduk.

Yaklaşık olarak 27 kişiydiler, bol sayıda sis bombaları, iki çelikten yapılmış arabaları vardı. Arabalar yerinden kımıldıyordu. Arkasına saklanan teröristler de boşa ateş ediyorlardı. Oğuz komutan telsizden Osman'a seslenerek sola yönelmesini söyledi. Oğuz komutan o sırada eşikte tellerle ve bombayla etkisi büyük bir patlama için uğraşıyordu. Gözü üzerimdeyken ne yaptığımı anlamış olmalı ki kafasını salladı. Onay verdi. Şuan her şey tek hareketime bağlıydı. Soğukkanlılığım sayesinde gözümü bile kırpmıyordum. Osman'ın

arkasından Hakkıcan'ı beni koruması için de Eray ve Orhan'ı ileriki kayanın önüne gelmesini işaret ettim. Emir bomba işlerinden anladığı için Oğuz komutanla beraberdi.

Operasyon asıl şimdi başlıyor diyebilirdik. Operasyon başarıyla sonuçlanırsa kısa sürede bitecekti. Biz araba arkasından dolanarak arkadan saldıracaktık. Attıkları sis bombaları bizim lehimize işlemiş diyebilirdik. Başta gönderilen Osman ve Hakkıcan ise bir kaya arkasından önden ateş edeceklerdi. Böylelikle hem iki ateş arasında kalacaklardı hem de sayımızın az olmadığını anlayıp kaçacaklardı.

Yerimizi aldıktan sonra Osman'a telsizden hazır olduğumu söyledim. Osman ve Hakkıcan bundan sonra hemen ardı kesilmeyen bir mermi yağmuruna tuttular teröristleri. Önümüzde bulunan teröristler düşündüğümüzden az olup Osman ve Hakkıcan'a doğru hareket ediyorlardı. Arkadan sıkmaya başladığımda Eray ve Orhan da bana sağ taraftan destek veriyordu.

Tekrar bir bomba daha atıldı. Bu sefer sis bombası değildi. Eray ve Orhan'ın bulunduğu yere atılmıştı. Bunun üzerine sestem uzaklaşıp başka bir kayanın arkasına geçtim ve ateş etmeye başladım. Telsizden Eray ve Orhan'a seslendim endişeli bir şekilde:

- Tertip! Duyuyor musunuz? Orda mısınız? dedim ama ses gelmiyordu tekrar bağırdım:

- Ses versenize oğlum! Bir yandan da gördüğüm her teröriste sıkıyordum. O sırada telsizden ses geldi:

- Emre sakın ol, Hakkıcan ve ben iyiyiz burada terörist kalmadı. Yanınıza geliyoruz, dedi

- Biz de iyiyiz devrem, dediEmir, Oğuz komutanla beraber. Ama hâlâ Eray ve Orhan'dan ses yoktu. Etraf biraz daha aydınlandı etrafta terörist kalmamıştı. Koşarak Eray ve Orhan'ın bulunduğu noktaya gittim. Gördüklerim karşısında şoka uğramıştım. Bağırarak, öfkemi kuskum istiyordum. Eray ve Orhan'ı şehit vermiştik. Bu vatan için uğruna canlar feda ama onların aileleri için biricik oğulları ömre bedeldi.

Her Şey bitmişti. Sınırı geirtmemiŐtik. Ne pahasına olursa olsun. Oyle ya ŐehitliĐi severdi bu millet. Őehadet haberini alınca yureğinin dağlanacağını bilen Türk anaları askere yollarken ‘Ya Şehit ol ya gazi’ diyerek uĐurlamıŐlardı. Gönülde Őehadet arzusu, dilde duası saklıymıŐ. İŞte bu yüzden Şehit vermek değildi gücümüze giden, biz bununla vnmemiz gerektiğini çok iyi biliyorduk. Ne demiŐti Mustafa Kemal PaŐa: ‘Ben size savaŐmayı değil ölmeyi emrediyorum...’

Emre ATEŞ

SON GÜN

Bir kış günü sabahı Mete yeni okuluna gitmek için hazırlanıyordu. Bugün yeni başlayacağı lisenin ilk günü olacaktı. Babasının yeni işi sebebiyle evlerini İstanbul'dan Ankara taşımıştılar. Bu okula ne yazık ki 2. dönem başlamak zorunda kalmıştı. Kahvaltısını yapmış, çantasını hazırlıyordu. Dışarıya baktığında kar yağıyordu. Zeminde yaklaşık 5-6 santimlik kar vardı. Hava sisliydi, dışarıda olan az sayıdaki insanda bir görünüyor bir kayboluyordu. Bu sırada Mete'nin aklından geçen şey ise sadece bu insanların nasıl duygular içinde olduğuydu. Küçüklüğünden beri tek düşündüğü şey duygulardı.

Mete küçüklüğünden beri duygulara ilgi beslerdi. İnsanların duyguları olmadan bir hiç olduğunu düşünürdü. Duyguların insanları yönlendiren en önemli şey olduğunu düşünürdü. Aslında haklı sayılırdı fakat kendisi fazla duygusal bir insan değildi. Genellikle duygularından çok mantığına güvenirdi. Geçmişte birçok kez duygularıyla hareket etmiş ve başı biraz belaya girmişti. Duygularını seviyor onları hissetmeyi seviyor fakat onlara göre hareket etmiyordu artık.

Mete bir süre daha dışarı baktı. Aniden aşağıdan gelen bir sesle dalgınlıktan kurtuldu. Ses 'hadi ilk günden geç kalacağız hazırlanman bittiyse aşağıya gel' dedi. Ses babasına aitti. Zaten başka kime ait olabilirdi ki. Annesi Mete henüz 6 yaşında iken ölmüştü. Kardeşi, ablası ya da abisi yoktu. Babası Ahmet ise annesi öldüğünden beri onunla sürekli ilgileniyor ve seviyordu fakat geç kalırsa babasının azarından kurtulamayacağını düşündüğü için hemen aceleyle kitapları çantasına koyup aşağıya indi. Babasına hazır olduğunu söyledi. Aslında gideceği lise o kadar uzak değildi fakat babası bu havada yürüyerek gitmesini istememişti.

Mete arabanın yanından hızlı adımlarla ilerleyen insanlara bakıyordu. Hepsi bir yerlere yetişmeye çalışıyordu. Birçoğu öğrenciydi hatta bazıları Mete ile aynı okulun üniformasını giyiyordu. Mete bir kez daha bu insanlar ‘acaba şuanda ne hissediyor’ diye içinden geçirdi ve yine sabah olduğu gibi babasının sesi onu dalgınlıktan alıp uzaklaştırdı. ‘Hadi geldik ilk gününden insanlara duygulardan bahsedip onları kendinden uzaklaştırma’ diye bir espri yapmıştı aslında bunu küçüklüğünden beri okulların her ilk gününde yapıyordu.

Mete, okulun bahçesine girdi ve boş gördüğü banklardan bir tanesine oturdu. Sınıfını okula nakil olduğu gün öğrenmişti bu yüzden hangi sınıfta olduğunu öğrenmesine gerek yoktu. Bir süre daha bekledi. Müdür konuşma yapacağı için öğrenciler sıra haline geçmeye başladılar. Mete, sınıfının sırası olduğunu düşündüğü bir sıraya geçti. Müdür konuşmasının eski lisesindeki ilk gün konuşması gibi olacağını tahmin ediyordu. Buna rağmen dinlemeye karar verdi. Müdürün konuşması uzun sürdü fakat Mete’nin dediği gibi eski lisesindeki ilk gün konuşmasından fazla bir farkı yoktu. Müdür öğrencilerden yeni dönemde derslerine çalışmalarını ve okul kurallarına uymasını istedi. Okul hakkında biraz konuştu ve başarılar diledi. Arkasından tüm öğrenciler İstiklal Marşı için hazır ola geçtiler. İstiklal Marşını okuduktan sonra öğrenciler sınıflarına doğru sırayla gitmeye başladılar.

Mete sınıfa girdiğinde boş sıralardan bir tanesine geçti. Bir süre sınıftakileri izledi ve yine her zaman olduğu gibi onların duygularını merak etti. Aslında duygulara neden bu kadar takıntılı olduğunu anlamıyordu. Bazen duyguları alınmış insanları düşünüyordu aslında düşündüğü şeylerin insan olduğundan emin olamıyordu. Bu yüzden her zaman insanı insan yapan duygularıdır diye düşünüyordu.

Okulun ilk günü tanışma ile geçmişti. Mete sınıf arkadaşları ile tanışmıştı. Öğretmenler ise kendilerini tanıtıp okul hakkında bilgiler verdiler. Mete sınıfını sevmişti, çoğu kişi ile iyi geçinebileceğini düşünüyordu. Sınıfta özellikle duygularını saklamayan birkaç kişi vardı.

Bu kişiler ile iyi geçinebileceğini düşünüyordu. Özellikle Cem ile iyi geçinebileceğini düşünüyordu. Cemde Mete gibi kitap okumayı seven insanlara meraklı bir kişiydi. Zaten ilk gününü çoğunlukla onunla birlikte geçirmişti.

Şimdi eve dönüyordu hava sabah olduğundan farklı değildi. Hâlâ kar yağıyordu ve hava sisliydi. Zemindeki karda 1-2 santimlik bir artış vardı. Mete babasının bu saatlerde hâlâ işte olduğunu bildiği için dışarda biraz daha gezmeye karar verdi. Bir süre gezdikten sonra bir parka geldi ve banka oturdu. Bir süre insanları seyretti ve duyguları düşündü. Şimdi aklına yıllardır düşündüğü insanlar ölürken nasıl hisseder sorusu bir kez daha gelmişti. Aslında duygulara olan ilgisi bu soruyla annesi öldüğü zaman başlamıştı. Annesi öldüğü zaman nasıl duygular içerisinde olmuştu. Mete, bunları düşünürken parkta gezinen bir köpeğin havlamasıyla irkildi. Çevresine baktığında güneşin batmak üzere olduğunu gördü. Her ne kadar hava sisli olsa 'Ne güzel bir görüntü' diye düşündü ve yavaş yavaş ayağa kalktı babası yarım saate işten gelirdi. Mete'nin de eve gitmesi gerekiyordu. Şimdi karanlık bir yolda tek başına yavaş yavaş yürüyordu. Köşeyi döndüğünde üzerine doğru gelen bir ışık gördü ve arkasında ani bir ses geldi.

Mete karların üzerinde yatıyor, kafasından kan geldiğini hissediyordu ve ağzında kan tadı vardı. Ona çarpan araba ise hızla uzaklaşıyordu. Mete garip hissediyordu. Ölmekten korkuyordu ve üzülüyordu kendisi ve babası için. Böyle bir yerde bu şekilde öleceğini düşünmüyordu. Fakat ölmeden önce aklına son bir şey gelmişti. Acaba annesi de ölmeden önce bu şekilde mi hissediyordu? Oda ölmekten korkmuş muydu? Annesi de o ve babası için üzülmüş müydü? Ölmeden önce düşündüğü son şeyler bunlar oldu... Ve şimdi Mete yerde hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Cansız bedeninin üzerine kar taneleri düşüyordu.

Osman ŞAHİN

ZAFERİN BEDELİ

Soğuk bir gündü, kar ise hiç durmadan sakince yağıyordu.

Karıncalar da her zaman olduğu gibi çalışıyorlardı. Bir karınca keşif yaptığı sırada yuvadan biraz uzakta çok büyük bir tohum buldu. Tohumu taşımaya çalıştı ancak taşıyamadı. Yardım istemek için yuvasına gitti.

-Arkadaşlar! Biraz uzağımızda çok büyük bir tohum buldum, çok ağır olduğu için taşıyamadım. Sizden de yardım istemeye geldim.

-Bu iş için kaç kişi gerekiyor?

-50 kişi yeterli.

Bu sırada sakince yağan kar sakinliğini kaybedip tipiye dönmüştü. Karıncalar da tipinin bitmesiyle yola çıkmaya karar verdiler. Çok soğuk bir gün karıncayiyen için de geçerliydi, adeta donuyordu. Pek umudu olmadığı halde ormanda bu soğuk günü geçirmek için uygun bir yer arıyordu. Gözünün önüne bir ağaç kavuğu ilişti. Ağaç kavuğu güzel bir barınma yeri olduğu için vakit kaybetmeden içine girdi. Donmaktan kurtulmuştu.

Arılar da soğuktan korunmak için kovanlarına sığındılar.

Tipi durmuş, güneş açmıştı. Karıncalar tohumu almak için yollara düştüler. Çok düzenli yürüyorlardı. Yürüyüşleri zafer kazanmış ordular gibiydi. Nihayet tohumun olduğu yere geldiler. Tohumu iplerle bağlayıp çekmeye başladılar. Yuvalarına kadar tohumu çeke çeke geldiler, bu onlar için gerçekten de bir zaferdi çünkü uzun zamandır böyle bir yiyecek bulamıyorlardı. Bunu kutlamaya karar verdiler. Müzik dinleyip dans edeceklerdi.

Karıncayiyen tipi durunca ağaç kavuğundan çıkmaya karar verdi. Aslında burası gayet uygun bir yerdi ancak yiyecek bulması da gerekiyordu. Üzülerek de olsa yola çıktı. Yiyecek bir şeyler arıyordu. En sevdiği yiyeceklerin yaşadığı yuvayı buldu.

Karıncalar yuvalarında kutlama yapıyorlardı. Sesleri yuvalarından çıkmış diğer hayvanları rahatsız etmişti. En kötü günlerimiz böyle olsun derlerken karıncayiyenin korkunç sesi duyuldu. Hepsi çok korkmuştu. Saklandılar. Karıncayiyen bu sefer her zaman yaptığı gibi yiyebileceği kadar yiyip gitmek istemedi, bunun yerine bir anlaşma yapmayı istedi.

-Karıncalar! Bu sefer sizle bir anlaşma yapmayı istiyorum.

-Nasıl bir anlaşma yapmak istiyorsun?

-Her gün bana 100 karınca vereceksiniz!

-Böyle bir şeyi asla kabul etmeyiz.

-Size bir gün mühlet veriyorum ama söylediğimi kabul etmezseniz hepimizi öldürüp yuvanızı dağıtırım! İyi düşünün.

Karıncayiyen ciddi olduğunu göstermek için giderken birkaç karıncayı yedi. Bu yaptığı karıncaları çok üzdü fakat çoktan kararlarını verdiler. Savaşacaklardı!

Karıncalar vakit kaybetmeden savaşa hazırlanmaya başladılar. Üstün inşaat teknikleriyle yeni sığınaklar, gözetleme kulübeleri, barikatlar yapmaya başladılar. Yeni silahlarda yapacaklardı. Kendilerini güçsüz buluyorlardı. Daha güçlü olabilecekleri bir yol aradılar. Arılarla anlaşma yapmak istediler. Bunun için arılara elçi gönderdiler. -Sevgili, arı kardeşlerim! Biliyorsunuzdur ki yuvamıza karıncayiyen her an saldırabilir. Kendimizi savunmamız gerekiyor. Bunun için sizlerden yardım istiyoruz.

-Ne gibi yardımlar istiyorsunuz?

-Biz karada savaşırken siz de havadan saldırırsanız çok iyi olur.

-Peki, size yardım ederiz

-Çok teşekkür ederiz.

Elçi bu güzel haberi karıncalara bildirdi. Çok sevindiler. Ne yazık ki sevinmeleri uzun süremeyecekti. Karıncaların arılarla anlaşmasını öğrenen karıncayiyen çok öfkelenmişti. Bunun bedelini

ödetmesi gerekiyordu. Karıncaların hepsini yemek, yuvalarını dağıtmak istiyordu.

Karıncayiyen, karıncalar daha savunmalarını oluşturamadan yuvanın önüne geldi. Hiç vakit kaybetmeden saldırıya geçti. Önüne gelen her şeyi yıkıyor, karıncaları yiyordu. Karıncaların neredeyse yarısını yemişti. Bu saldırının bir daha karıncaların düzelemeyeceğine inanarak geri çekildi.

Yanıliyordu. Karıncalar bu saldırıdan sonra daha da fazla hırslandılar. Daha hızlı bir şekilde silahlanmaya. Savaş'a hazırlanıyorlardı.

Karıncalar savaşa hazırды. Yeni silahlar yapmışlardı. Arıların da onlara katılmasıyla çok daha güçleneceklerdi. Arılara saldırıya geçeceklerini elçi vasıtasıyla bildirdiler.

Savaş günü gelip çatı. Arılar karıncalara destek için geldi. Karıncayiyen kendisine karşı bir harekât olacağını anladı. En iyi savunma saldırıdır diyerek ilk olarak kendisi saldırıya geçti. Karıncalar ve arılar doğru düzene daha geçemedikleri için karıncayiyeni zor durdurdular.

Karıncayiyen geri çekildi. Bu sefer taarruz sırası karınca ve arılara geçmişti. Karıncalar karadan, arılar havadan saldırıyorlardı. Karıncalar ve arılar müthiş bir dayanışma ile karıncayiyeni yeniyorlardı. Karıncayiyen artık dayanamayacağını anlamıştı. Kaçmaya karar verdi. Evet, kazanmışlardı. Çok sevindiler. Artık hiç kaybetmemeye karar verdikleri özgürlüklerine kavuşmuşlardı.

Uyandım, çok garip bir rüya görmüştüm ve bu rüya sayesinde dayanışmanın çok önemli bir şey olduğunu anladım.

İlker EKER

